

உள்ளே:

சாடல்களும் தேடல்களும்

ஜெயந்தன்

எழுதும்

“நானும் நாடகமும்”

தொடருக்கு

மின்னலடிக்கும் முன்னுரை

(இடி இடிக்குமா, தொடர்ந்து பார்க்கலாம்.)

ஜூலை - ஆகஸ்ட், 1994

விலை ரூ. 6.

அலைகளின் ஆல்பம்

ஹெச். ஜி. ரகுல்

மனிதர்களோடு பழகுவதைவிட
சந்தோஷமாக இருக்கிறது
என்னைத்தொட்டுச் செல்லும் அலைகள்.

எதைப்பற்றியும்
கவலைஇல்லை அலைகளுக்கு.
இரவோ பகலோ
எதுவுமற்று அது
சுற்றித் திரியும்.
குழந்தைகள் விளையாடுகிறார்களா?
யாரேனும் குளிக்கிறார்களா?
பெண்கள் பார்த்து ரசிக்கிறார்களா?
தற்கொலை செய்ய
எவனாவது வருகிறானா?
எதைப்பற்றியும் கவலைப்படாமல்
அடித்துக்கொண்டே இருக்கின்றன
அலைகள் மட்டும்.

அலைகளுக்கு பிறப்பு இல்லை.
சுவாசம் இல்லை.
குடும்பம் இல்லை.
ஆனாலும் அலைகளுக்கு
உயிர் இருக்கிறது;
உணர்ச்சி இருக்கிறது.

துரத்திவரும் அலைகளைக்கண்டு
அம்மா பயப்படுவாள்;
அப்பாவின் கரத்தைப் பற்றிப்பிடித்து
இறுக்குவாள்.
தம்பிகளைப் பயமுறுத்தியவாறு
கால் நனைக்க
அண்ணன் செல்வான்.

—பின் அட்டை உள் பக்கம்

தனியிதழ் விலை ரூ. 5.
ஆண்டுச் சந்தா ரூ. 60.
ஆயுள் சந்தா ரூ. 600.
சந்தாவை M. O. செய்க.

படைப்பிலக்கிய மாத இதழ்

ஆசிரியர்: கவிதாசரண்

முகவரி:
ஆசிரியர்,
"கவிதாசரண்",
31, டி.கே. எஸ். நகர்,
சென்னை-600 019.

தொலை பேசி எண்: 54 44 99

ஆயுள் சந்தா செலுத்தும் நண்பர்களுக்கு, இதழுடன் கூடுதலாக ஆண்டுக்கு ரூ. 30 வீதம், தொடர்ந்து ரூ. 300 மதிப்புள்ள தமிழ் நூல்கள் வழங்கப்படும். தொகைக்கு உத்தரவாதம் தரப்படுகிறது.

“மனித நேயப் பார்வையோடு, தமிழின் கலாச்சார - பண்பாட்டு மதிப்பீடுகளை இலக்கியத் தேடலாக்கும் இதழியக்கப் பயணம். தமிழுக்கான பரிமாணங்கள் யாவும் இதழுக்கான திசைகளாகும்.

கடிதங்கள் !

கடிதங்கள் !

கடிதங்கள் !

● உங்களுடைய 'சுந்தர ராமசாமியின் சொந்த முகம்' கட்டுரை முழுக்க முழுக்க மறுக்கப்பட வேண்டியது. உதாரணத்திற்கு மட்டும்:

(1) 'காலச் சுவடி'ல் அவர் சீடர்களின் சாதாரணமான எழுத்தை வெளியிட்டு, அவருடைய எழுத்து மட்டும் பளிச் சென்று இருக்கும்படி பார்த்துக் கொள்வார், என்னும் உங்களுடைய வரிகளைப் படிக்கும்போது சிரிப்புத்தான் வந்தது. உங்கள் காழ்ப்புணர்ச்சி இப்படியெல்லாம் சிறு பிள்ளைத்தனமான முறையில் வெளிப்பட வேண்டுமா ?

(2) பாரதிக்குப் பிறகு 'மேஜர்' கவி யாரும் தோன்றவில்லை என்றுதான் சு. ரா. சொல்லியிருந்தார். பாரதிதாசனை அவர் கவியாகவே மதிக்கவில்லை என்று நீங்கள் ஏன் திரிக்க வேண்டும்? பாரதிதாசனுக்குச் சாகித்ய அகாடமி பரிசு கிடைத்ததைப் பற்றி சு.ரா. எழுதியதை நீங்கள் படித்திருப்பீர்கள் தானே ... ('முதன் முறையாகப் படைப் பாளி ஒருவருக்குப் பரிசு கிடைத்திருக்கிறது' —சு.ரா.)

(3) ஜே. ஜே. நாவல் பற்றி அவர் கூறியதைக் கிண்டல் செய்திருக்கிறீர்கள். ஒரு பெரிய பதிலில் ஒற்றை வரியை மட்டும் வெட்டி எடுத்துக் காட்டினால் நீங்கள் சித்தரித் துள்ளபடிதான் இருக்கும். ஆனால் இப்படிப்பட்ட காரியங் கள் நேர்மையான விமர்சனமாகாது. நீங்கள் செய்துள்ள படி நான் செய்யட்டுமா...? உங்கள் கட்டுரையில் உள்ள வரி: (பக்கம் 52) 'ஜெயகாந்தன் செத்துப் போனதும் மறக்கப் படுவார், அவர் படைப்புகளோடுகூட.' இந்த வரியை மட்டும் தனியாகக் காட்டி நானும் உங்களை வேறொரு இடத்தில் விமர்சிக்கலாமல்லவா?

(4) 'ஒரு புளிய மரத்தின் கதை', 'ஜே. ஜே.—சில குறிப்புகள்' இவை இரண்டும்தான் தமிழில் வந்திருக்கும் நாவல்கள் என்று எந்த இடத்தில் ஜெயமோகன் குறிப்பிட்டார்? தயவுசெய்து ஆதாரம் தருகிறீர்களா ...?

(5) எஸ்.ராமகிருஷ்ணன் மட்டும் தமிழில் நாவல்கள் எழுதப் படவேயில்லை எனச் சொல்லவில்லை. போன வருட சுபமங்களா கருத்தரங்கத்தில் 'சுந்தர ராமசாமி சீடரான' ஜெயமோகன் இந்தக் கருத்தைக் கூறியுள்ளார், (இன்னு மொரு தகவல்: கவிஞன் என்ற விதத்தில் சு.ரா. ஒரு தோல்வி எனக்கூடக் குறிப்பிட்டார் வேறொரு கட்டுரையில்.)

(6) சு. ரா.வின் மொழி பரமாச்சாரியாரின் 'தெய்வத்தின் குரல்' மொழியில்லை. சந்தேகமிருப்பவர்கள் 'ஒரு புளிய மரத்தின் கதை' படிக்கலாம். அந்த நாவல் 'மொழி

சார்ந்து, அம்மொழி வாழும் இடம் சார்ந்து தோன்றி, உலக எல்லைகளில் விரிவடைகிற' ஒன்றுதான்.

- (7) ஜெயகாந்தனைப் பற்றிய ச. ரா.வின் கருத்து துல்லியமானது; தாட்சண்யமற்றது. நீங்கள் அந்தக் கருத்தோடு ஒத்துப் போகவேண்டிய காட்டாயமில்லை. ஆனால் ச. ரா.வின் உள் நோக்கைச் சந்தேகப்பட்டு, மட்டரக முறையில் நீங்கள் எழுதியிருப்பது கண்டிக்கத் தக்கது.

இன்னும் எழுதிக்கொண்டு போகலாம். எதற்கு...? உங்கள் கட்டுரைக்கான காரணம் தெளிவாகவே புரிகிறது. சுந்தர ராமசாமி விமர்சனத்திற்கு அப்பாற்பட்டவரல்ல. ஆனால் அவ்விமர்சனம் காழ்ப்புணர்ச்சியின்றி நேர்மையாக எழுதப்பட்டிருக்குமானால் நன்றாயிருந்திருக்கும்.

இந்தக் கடிதத்தையும் உங்கள் கட்டுரை நடையிலேயே எழுதியிருக்க முடியும். கவனமாக அது தவிர்க்கப்பட்டுள்ளது.

—ஜீவராம் சுந்தர், சென்னை-1.

★ [இந்த இளைஞர் ஒரு தீவிர இலக்கிய வாசகர்—கவிஞர் என்று அறியப்படுகிறார். இக்கடிதம் எழுதிய பின்னும் மேலும் விவாதிக்க நேரம் கேட்டுத் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டார். தொலைபேசியிலேயே விவாதிக்கச் சொன்னோம். விவாதித்தார். கேட்டார்; கேட்டுக் கொண்டார். விளக்கினோம்; விளங்கிக் கொண்டோம்.

“‘சிறுபிள்ளைத்தனமான’, ‘மட்டரகமான’ என்னும் சொற்களோடே உங்கள் கடிதம் வெளியிடப்படும்,” என்றோம்.

“அப்படியா எழுதினேன்?” என்று கொஞ்சம் ஆச்சரியம்.

“இதுமாதிரி வெளிப்பாடுகள் சொல்லப்படுகிறவரைவிடச் சொல்கிறவரை அதிகம் வெளிக்காட்டும், இல்லையா? என் கட்டுரையின் சொற்களிலும் அதுபோல் என்னைத் தேடுகிறீர்கள் இல்லையா?”

“அப்படியில்லை...”

“கட்டுரையின் ஒவ்வொரு சொல்லும் அதன் பொருளறிந்து தான் எழுதப்பட்டுள்ளது. மௌடிகமாகவோ, அறிவார்த்தமாகவோ இயங்கும் உங்களைப்போன்ற இளைஞர்களைக் கணக்கிலெடுத்துக் கொண்டே எழுதப்பட்டுள்ளது,” என்று சொன்னோம்.

அவர் முழுமையாகச் சமாதானம் அடைந்தாரா, தெரியவில்லை.

“வேறு விமர்சனங்கள் வந்ததா, சார்?” என்று கேட்டார்.

“முரண் விமர்சனங்கள் அதிகமில்லை,” என்றோம்.

“அப்படியா? ஆச்சரியமாயிருக்கிறது. ஏன் எழுதவில்லை?”

“ஒரு வேளை, கடிதம் எழுதி, ‘கவிதாசரணு’க்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்துவிட வேண்டாமே என்பதாக இருக்கலாம்.”

“அப்படியா? எஸ்... நீங்கள் சொல்வது சரிதான், சார். இந்த வட்டங்களில் சில தடவைகள் ‘கவிதாசரண்’ வெளியிட்ட கவிதைகள் பற்றிப் பேசினேன். அவர்கள் பிடிவாதமாகப் பேச்சைத் தவிர்த்தார்கள். ‘இது என்ன நியாயம்?’ என்று நான் கேட்டதுண்டு.”

“மௌனம் அர்த்தமுள்ளதுதான். ஆனால் அகாலமாய் நீளும் மௌனம் வெறும் குனியமாகிப் போகலாம். கவிதாசரண் அதைத் தாண்டியும் இயங்கும்.

“இயங்கணும், சார். இதழ் நன்றாய் வருகிறது.”

ஒரு மணி நேரத்துக்கும் மேலாக நீண்டது இந்தப் பேச்சு.

“என்ன, நீங்கள் வெகு நாட்களாக ஒன்றும் எழுதக் காணோம்?” என்று கேட்டோம்.

“ஆமாம், சார். எழுதுவதை நிறுத்தியிருந்தேன். இடையில் கொஞ்சம் கமர்சியல் ரைட்டிங் பண்ணினேன். இப்போது ஒரு சினிமாவுக்குக் கொஞ்சம் செய்தேன்.”

“அப்படியா? சந்தோஷம். வயிற்றுப்பாட்டையும் கவனிக்கத் தானே வேண்டும். பிறகு... சொல்லுங்கள்.”

“ரொம்ப நன்றி சார். வெகு நேரம் எடுத்துக் கொண்டேன். உங்கள் நேரத்தை வீணாக்கிட்டேனா?”

“அதெல்லாம் இல்லை. ரொம்ப சந்தோஷமான கணங்கள்.”

“இதழ் தொடர்ந்து வரவேண்டும், சார்!”

“கட்டாயம் வரும்.”

எனக்கும் என் துணைவிக்குமான, இரண்டு வாய் சோற்றுக்கு யாரையும் சார்ந்திருக்கும் நிர்பந்தம் இல்லை என்பதால், நான் ஒருமையுள்ளவனாய், ஒற்றை முகத்தோடே, அதுவும் எனக்கு உற்ற முகத்தோடே வெளிப்படுகிறேன். இந்த இளைஞனுக்கும் அப்படியோர் சுதந்திரம் வாய்க்க வேண்டும் என்று வேண்டத் தோன்றியது. —ஆசிரியர்.]

● சென்ற இதழில் சுந்தர ராமசாமியை தோலுரித்த கட்டுரையின் உள் வந்த தகவல்கள் பற்றி சில விஷயம். குமரி மாவட்ட சிறு பத்திரிகைக்காரர்கள் யாவரும் சுந்தர ராமசாமிக்கு “ஸ்தோத்திரம்” சொல்லித்தான் எதையும் தொடங்குவார்கள் என்று நீங்கள் குற்றம் சாட்டியுள்ளது ஓரளவுக்கே சரி. இது குமரியிலிருந்து வரும் எல்லா பத்திரிகைகளுக்கும் பொருந்தாது. என்றாலும் நீங்கள் குறிப்பிடுவதில் நியாயமுள்ளது. சுந்தர ராமசாமியின் நல்லாசியுடன் வெளிவந்த வனமாலிகை நடத்திய “சதங்கை” சுந்தர ராமசாமியை அவதார புருஷராக எண்ணியது. ராஜ மார்த்தாண்டன் நடத்திய “கொல்லிப்பாவை” மற்றும் சு. ரா. பக்தன் உமாபதியின் “தெறிகள்” போன்ற பத்திரிகைகளுக்கு இது பொருந்தும். தற்போது வருபவற்றில் சுந்தர ராமசாமியின் எடுபிடிகளான அ. மணிவண்ணன், டி.வி. பாலசுப்ரமணியம் ஆகியோரால் நடத்தப்படும் “சிலேட்”, கே. புஷ்பராஜ் நடத்தும் “கேப்பியார்” ஆகிய

பத்திரிகைகளுக்கு இது பொருந்தும். (ஆனால் மோகன், சுந்தர ராமசாமி மற்றும் ஜெயமோகனை கேப்பியாரில் தொடர்ந்து கிழி கிழி என்று கிழிக்கிறார்.) “திணை” இதழ் சுந்தர ராமசாமியின் பெயரைக் கூட இதுவரை உச்சரித்ததில்லை. “பாலை” இதழும் சுந்தர ராமசாமிக்கு முற்றிலும் எதிரான நிலையிலே வந்துள்ளது. எனவே தங்கள் குற்றச்சாட்டு “சிலேட்” இதழுக்கு மட்டுமே பொருந்தும். கட்டுரையின் மற்ற விஷயங்களில் எஃக்கு 100. உடன்பாடே. அடிப்பொடி கும்பல்கள் திட்டமிட்டு உருவாக்குவது தமிழின் எந்த எழுத்தாளனும் செய்யாதது. மனுஷ வாசிப்புக்கு லாயக்கற்ற ஜெய மோகனின் “ஜகன் மித்யை”க்கு கதா பரிசு கொடுத்து ஜால்ரா சத்தத்தை வலுப்படுத்திக் கொண்ட இழிவை கூசாமல் செய்தவராயிற்றே! இன்னும் சுந்தர ராமசாமியைப் பற்றிய அசிங்கங்களை சொல்லிக்கொண்டே போகலாம்.

— B. விஜயகுமார், குழித்துறை.

● தங்கள் “கவிதாசரணில்” ஒவ்வொரு இதழிலும் பார்ப்பனர்களை வேண்டுமென்றே தாக்கி எழுதி வருகிறீர்கள். இது நடு நிலையிலிருந்து நோக்கும்—விஷயம் அந்நித சிந்தனையாளர்களுக்கு—வெறுப்பையும், எரிச்சலையும் உண்டாக்கும் என்பது உங்களுக்குத் தெரியாததல்ல.

1. வடமொழியையும், பிராமணர் சம்பந்தப்பட்ட அனைத்துக் கலாச்சார அம்சங்களையும் விஷம்போல வெறுக்கும் நீங்கள், கவிதாசரண் என்ற வடமொழிப் பெயரில் சரண் புகுந்திருப்பது கேவலம் இல்லையா?

2. பார்ப்பனர்களிடம் நீங்கள் காண்கின்ற குறைகள் உண்மை என்ற போதிலும், எல்லாச் சாதி வகுப்புகளிலும் வெவ்வேறு விதமாகப் படிந்து கிடக்கின்றதை நீங்கள் மறுக்க முடியுமா?

3. தமிழர்கள் என்று பெருமையாகச் சொல்லப்படும் பெரும் பான்மையினர் தமது சுயநலத்துக்காக சிலரை முற்படுத்தியும், சிலரை பிற்படுத்தியும், ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாகச் சவாரி செய்து வந்துள்ளனர். பார்ப்பனர்களை மூளைச் சுரண்டல் செய்தும், பஞ்சமர்களை உழைப்புச் சுரண்டல் செய்தும் இந்தப் பெரும் பான்மையினர், வஞ்சகமாக தமது மிருக பலத்தைப் பயன்படுத்தி, அடிமைப்படுத்திச் சுக வாழ்க்கை நடத்தி வந்திருக்கிறார்கள். இல்லை என்று மறுக்க முடியுமா உங்களால்?

4. பார்ப்பனர்களின் முன்னேற்றத்தைக் கண்டு பொறாமைப் பட்டு, அவர்களை அழுத்திவைக்கக் கடந்த அறுபது ஆண்டுகளாக நடக்கும் போராட்டத்தின் நியாயத்தை அனைவரும் புரிந்துகொள்ள முடியும். ஆனால் பஞ்சமர்களின் முன்னேற்றத்தைக் கண்டு கொதித்து, ஐம்பது ஆண்டுகளாக அவர்களை மனத்திற்குள் இகழ்ச்சியாகச் சபிக்கும் ஜாதி இந்துக்களின் வெறியைத்தான் என்னால் புரிந்துகொள்ள இயலவில்லை.

5. ஒரு சராசரித் தமிழனிடம் காணப்படுகின்ற பின்கண்ட ஆழமான குறைபாடுகளை நீங்கள் ஒப்புக் கொள்கிறீர்களா?

(அ) ஒரு சோம்பேறித்தனம்—குறைந்த உழைப்புக்கு அதிக லாபத்தை எதிர்பார்ப்பது.

(ஆ) சந்தர்ப்பவாதம்—தன் காரியத்தை முடித்துக்கொள்ள எல்லா சனச் செயல்களிலும் ஈடுபடுவது—லஞ்சம் கொடுப்பதையும் வாங்குவதையும் நியாயப் படுத்துவது.

(இ) பிறருடைய உழைப்பை அதிகபட்சமாக எவ்வளவு சுரண்ட முடியுமோ, அவ்வளவு சுரண்டுவது.

(ஈ) போலித்தனம்—வெளியிலே பகுத்தறிவு முழக்கம் செய்வது, வீட்டிலே மனைவிக்குப் பயந்து பத்தாம் பசலித்தனமான செயல்களைச் செய்வது.

(உ) பார்ப்பனர்களைக் கண்டு எள்ளி நகையாடுவது—ஆனால் பார்ப்பனக் கலாச்சாரத்தை அப்படியே காப்பி அடிப்பது.

(ஊ) எந்த முறையிலாவது செல்வம் தேடி, வாழ்க்கையை வளப்படுத்திக் கொள்வது—அதைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காக அரசியல் செய்வது.

(எ) இளம் வயதிலும்; நடு வயதிலும் நாத்திகவாதியாகக் கொக்கரிப்பது—முதுமையில் வ்டிகட்டின பழமைவாதியாக மாறி, வேறு “டயலாக்” பேசுவது.

எல்லோருமே குறைகள் உள்ளவர்கள்தாம். பார்ப்பனர்களை மட்டும் குற்றம் சொல்லி என்ன பயன்?

—கே. மணிவண்ணன், தஞ்சாவூர்-7.

★ இதற்கான விளக்கமே ‘மீண்டும் என் தலையங்கம்.’ —ஆர்.

● மாபெரும் அதிர்ச்சியைத் தந்திருக்கிறீர்கள். ஒரு எழுத்தாளனுக்கு மற்றெல்லாவற்றையும்விட நேர்மை முக்கியம் என்று கருதுபவன் நான். ‘அஸ்ரப் அம்மா’ கதை டால்ஸ்டாயின் பிரதியா? எனக்கு இதுவரை தெரியாது. ‘அஸ்ரப் அம்மா’ என்னும் கேரக்டர் (பாத்திரம்) எங்கள் கடலூர் OT யில் உயிரோடு நடமாடிக் கொண்டிருக்கிறது. அந்த அம்மாளின் கணவர் அத்துல் காதர் துபாயில் இருந்தார். போன வாரம் சிங்கப்பூர் மாற்றிக் கொண்டிருக்கிறார். கதை எனக்கு அவர்களது குடும்பத்திலிருந்து வந்த ஒரு சம்பவத்தின் அடிப்படையில் தோன்றியது. இறுதியாக ஒன்று ... உண்மையிலேயே ‘அஸ்ரப் அம்மா’ டால்ஸ்டாய் கதைபோல இருக்கிறது என்றால் நான் பெருமைப்படுகிறேன். ஏனென்றால் என் மனசாட்சி படி அது என் சொந்த கற்பனை. அது ஒரு மாபெரும் எழுத்தாளனின் முதிர்ச்சியைப் பெற்றிருப்பதாகக்கூட கருதிக் கொள்ளலாம். கண்களில் நீர்மல்க இதை எழுக்கிறேன் ...

—இரா. நடராசன், கடலூர்-1.

★ நடராசன் பாத்திரங்கள் நம்மைக் காட்டும் கண்ணாடிகள். —ஆர்.

என்னைத் தமிழ் அன்னை பெற்றாள்,
ஏடெடுத்து வாழ்ந்திருப்பேன்;
இன்னுயிரைத் தோற்ற பின்னே
என் குழியில் பூத்திருப்பேன்.

தவசாசரணம்

தமிழில் படைப்பிலக்கிய மாத இதழ்

மலர் மூன்று

ஜூலை, 1994

இதழ் ஏழு

மீண்டும் என் தலையங்கம்

ஒவ்வொரு முறையும் இதழை வெளிக் கொணரும் போது; என் முற்றம் சற்றுத் துலக்கம் பெறுவதாக உணர்கிறேன். ஒரு மயக்கம்தான்: என்றாலும் சுகமான மயக்கம்.

‘பித்தனைப் பாத்திரத்தில் எத்தனை காலப் பிசுக்குகள்!’ என்பது துலக்கத் துலக்கத்தான் தெரிவது போல—

‘இந்த முற்றத்தின் மேல்தான் எத்தனை கால அழுக்குப் படிவங்கள்!’ என்பது பெருக்கப் பெருக்கத்தான் தெரிகிறது.

இந்தப் பிசுக்கை ஒற்றையாகத் துடைத்துவிட முடியாதுதான். குறைந்தபட்சம் துடைப்பதற்கான என் ‘முன் வரல்’, இம் முற்றம் வழக்கும்படியாகத்தான் களிம்பு கட்டிப்போய், பாசி பிடித்துக் கிடக்கிறது? என்பதை— இதில் புழங்கிக் கொண்டிருப்பவர்களுக்குப் புரிய வைக்கிற முயற்சிதான்:

முற்றம் என்று ஆன பின் முறைவாசல் இல்லாமலா?

எத்தனையோ மூத்த-முதிர்ந்த அறிவாளர்கள் செய்த பணியை என்னுடையதாக்கிக் கொள்வதில் எனக்கொரு பெருமை.

இந்தப் பணியை முறையாகச் செய்து பார்த்துவிடத் துணையாகத்தான் இந்த இதழும் இயக்கமும்.

இந்த அறிவிக்கையையே எமது நெற்றிப் பெட்டாக ஓர்மைப் படுத்திகொண்டு, இதழ் பற்றிய எந்த நியாயமான சீர்தூக்கலையும் திறந்த உள்ளத்தோடு எதிர்கொள்கிறோம்.

‘நியாயமான’ என்பது ‘உண்மையான’ என்றில்லாமல், அவரவர்தம் மன அதிர்வைப் பொருத்த விஷயமாகும் போதுதான் தர்க்கங்களும் விளக்கங்களும் சொல்லாடலாகின்றன.

வாழ்க்கையின் அடர் நிறங்களே அவைதாமே?

நாம் 'உண்மை'யாகவே ஆகிவிட்டால் அதுவே உச்சம். அல்லாத போது, உண்மைக்கு அருகிலிருக்கவாவது முயலலாம்தானே?

திரு கே. மணிவண்ணன் என்னும் வாசகர் சில இரக்கமற்ற குற்றச்சாட்டுகளைக் கடுமையான சொற்களில் முன் வைக்கிறார். (பார்க்க: கடிதங்கள் பகுதி.) பார்ப்பனர்களை ஒவ்வொரு இதழிலும் வேண்டிமென்றே தாக்குவதாகச் சொல்கிறார். நடு நிலையிலிருந்து நோக்கும் விஷயம் அறிந்த சிந்தனையாளர்களுக்கு வெறுப்பையும் எரிச்சலையும் உண்டாக்கும் என்கிறார். "பார்ப்பனர்களிடம் நீங்கள் காணும் குறைகள் உண்மை என்ற போதிலும்..." என்றும் இடைச் செறுகல் மாதிரி ஒன்றைச் சொல்லி வைக்கிறார். "வடமொழியையும் பிராமணர் சம்பந்தப்பட்ட அனைத்துக் கலாச்சார அம்சங்களையும் விஷம்போல் வெறுக்கும் நீங்கள், 'கவிதாசரண்' என்ற வடமொழிப் பெயரில் சரண் புகுந்திருப்பது கேவலம் இல்லையா?" என்று நச்சென்று குத்துகிறார்.

இக் குற்றச்சாட்டுகள் என் பார்வைக்கு இன்னும் சில திசைகளைக் காட்டுகின்றன.

அதற்கு முன் ஒரு சின்ன நெருடல், விஷயமறிந்த சிந்தனையாளர்கள் யார் என்பது பற்றி. அவர்கள் ஒருவேளை பிராமணர்களாயி நந்தால் வெறுப்பும் எரிச்சலும் வரக் கூடாது. வந்தால், யதார்த்தம் அறியாதவர்களாவார்கள். அல்லது விஷயத்தை அழுக்குகிறவர்களாவார்கள். தனக்கு ஆகாததை அழுக்குவதும், ஆகும் விஷயத்தைப் புனிதப்படுத்துவதும் எதிராளி இனிச்சவாயனாயிருக்கும் வரைதான் அல்லவா?

முதலில் இந்தப் பெயர் பற்றிச் சொல்ல வேண்டும்.

'கவிதாசரண்' என்னும் பெயருக்கு நான்தான் முன்னோடி. இனி யார் வைத்துக் கொண்டாலும் என்னைப் பின்பற்றித்தான்.

'இது தமிழ், இது சமஸ்கிருதம்' என்று இன்றுவரை பாகுபாடு பாராமல், தமிழில் இயல்பாகிப்போன மொழிக் கலப்பை ஏற்று, தமிழாய் வழங்கும் எல்லா சொற்களையும் தமிழாகப் பாவித்தே பயன்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறேன். நான் ஒன்றும் தனித்தமிழ் இயக்கவாதியல்ல. அப்படி இருக்க முடியுமானால் மேன்மைதான்-என்னால் இயல்வில்லை என்பதோடு, இவ்வளவு தூரம் கடந்து வந்த பின், பேசும் மொழியை ஒற்றையடித் தடமாக்கி, பின்னெட்டு வைக்க வேண்டாமே என்றும்தான். இவ்விளக்கமெல்லாம் முன்பே சொல்லப்பட்டவைதான்.

மேலும், சமஸ்கிருதத்தை நான் வெறுப்பதாகச் சொல்வது கலப்பில்லாத அபத்தம். எந்த அறிவாளனும் அதைச் செய்யமாட்டான். ஒரு தமிழன் என்னும் வகையில் எனக்கு அம்மொழியின் மீது ஓர் அமுத்தமான பாத்தியதையே உண்டு.

பெர்ல் எஸ். பக் (Pearl S. Buck) என்னும் புகழ் பெற்ற ஆங்கில நாவலாசிரியை சீன மக்களின் சகல வாழ்க்கைப் பரிமாணங்களையும் தன் எழுத்தில் வடித்து வைத்தார். அவை ஆங்கிலத்தில் உள்ளதால் ஆங்கில சாரம் ஆகிவிடுமா என்ன? அத்தனையும் சீனத்தின் வாழ்வியல்.

அது போலத்தான், சமஸ்கிருதத்தில் பொதிந்து வைக்கப்பட்டுள்ள சீர்மையுள்ள பெரும்பாலான கருத்துகளுக்கு என் தமிழனும் அவன் வாழ்வியலுமே மூலக் கூறுகள். சிற்பம் பற்றியும், மருத்துவம் பற்றியும், ஆடல் பற்றியும், பாடல் பற்றியும், ஆகமம் பற்றியும் ஆன்மிகம் பற்றியும், சித்தம் பற்றியும், அர்த்தம் பற்றியுமெல்லாம், தென்னவர் கருத்துகளல்லவா சமஸ்கிருதத்தில் சாஸ்திரங்கள் ஆக்கப்பட்டன!

இல்லாமற் போனால்,— ஒரு சொல்லுக்காக— தென்னாட்டுக் கோயில்களும் வட நாட்டுக் கோயில்களும் உள்ளும் புறமும் நிறையவே மாறுபடுவதேன்? இரண்டிலும் சமஸ்கிருதம்தான் ஒதுமொழி. ஒருவேளை, தென்னகக் கோவில்களில் சமஸ்கிருதத்தை நீக்கிவிட்டு தேவார- திருவாசக- திவ்ய பிரபந்தங்களை வழிபாட்டுப் பாடல்களாக்கிக் கொள்ளத் தோதாகவா அப்படி வேறுபடுத்தப் பட்டன?

சொல்வதென்றால், ஆரிய வேதங்கள் முன்வைக்கும் வேண்டுகோள்கள் பலவும்கூட, அவர்களால் வெல்லற்கரியவர்களாய்க் கருதப்பட்ட தென்னவர்களை வெற்றி கொள்வதற்கான வலிமை வேண்டியல்லவா? இந்தப் பண்பட்ட பகைவர்களைக் கேலப்படுத்துகின்ற கோஷங்களோடு, 'இதுவா வேதமொழி!' என்று வெட்கிச் சிறுக்கும் படியாகக் கொச்சை விரசங்களைப் பாடல்களாய்க் கொண்டதால் அல்லவா, அந்த வேதங்களை- ஒட்டுமொத்தமாய்ச் சூத்திரர்களாக ஒதுக்கப்பட்ட தென்னவர்கள் ஒதுக்கூடாது என் விதிக்கப்பட்டது? அந்தக் காலத்தில் ஊர் தோறும் மேடை போட்டு, அந்தக் கொச்சைஸ்வோகங்களைக் குரலெடுத்துப் பாடி, அவற்றின் அர்த்தங்களை மூவலூர் இராமாயிரத்தம்மையார் முழங்கிய போதல்லவா, அந்த மோசடியைப் பாமரத் தமிழனும் புரிந்து கொள்ள நேர்ந்தது?

அப்படிப் பட்டதோர் இயக்கம்- உணரத் தெரிந்தவன் உள்ளத்தில் ஊழித் தீயாய் இன்னும் கனன்று கொண்டிருப்பதாலல்லவா, பெரியாருக்குப் பின்னையும்கூட இன்று சில பிராமண அறிவு ஜீவிகள் தங்கள் பூணூலைக் கழற்றி வைத்துவிட்டு, "என்னிடம் பூணூல் இல்லை, பார். என்னை எப்படி புறக்கணிக்கலாம்?" என்று தங்கள் சட்டையைத் தூக்கிக் காட்டுகின்றனர்? அவர்களில் சிலர் 'கால்சி மடத்துக்கு ஆசி பெறப் போகும்போது மட்டும் மாட்டிக்கொண்டால் போச்சு,' என்கிற அளவிலாவது தங்கள் சனாதன நியமங்களை மறற்றிக்கொள்ள முன்வருவது வேறு எதனாலாம்? இவர்கள் தமிழர்களாய் அடையாளப் படுவதற்கு, பூணூல் மறுப்பும் புலால் ஏற்பும்தான் பிரதான மாற்றங்கள் என்று எவன் சொன்னானோ- எவன் நம்பினானோ, அது வேறு விஷயம்.

ஆக, மொழி என்னும் அளவில் சமஸ்கிருதத்தை நான் ஏன் வெறுக்க வேண்டும்?

இது ஒரு பார்வை.

ஆனால், உண்மையில் இது இவ்வளவு எளிய விஷயம்தானா?

‘கவிதாசரண் என்று ஏன் பெயர் வைத்துக்கொண்டாய்?’ என்ற கேள்வி ‘நீ ஏன் விழித்துக்கொண்டாய்?’ என்ற கேள்விக்கான மறுதலையல்லவா? ஆம். நாங்கள் விழித்துக் கொண்டோம்.

இம் மண்ணில் புழக்கத்தில் உள்ள பெரும்பான்மைப் பெயர்கள் தமிழில் இல்லை. மொழி அகதிகளின் வெற்றிகர சாதனைதான்.

திராவிட இயக்கம் கண்ட தந்தை பெரியாரின் பெயர் ராமசாமிதான். தனித்தமிழ் இயக்கம் கண்ட மறைமலை அடிகளின் பெயர் வேதாசலம்தான். மொழி அகதித்தனம் பற்றிப் பேச வந்த நானும் கவிதாசரண்தான்.

இன்றைய தமிழன் தன்னை உயர்வாய் அடையாளப்படுத்திய தெல்லாம் தன் பெயரைத் தொலைத்துத்தான். அவன் படித்ததெல்லாம் தன் மொழியைத் தொலைக்கத்தான்.

24-6-1994ஆம் நாள் கிறித்தவ இலக்கியச் சங்கம் நடத்திய இலக்கிய நண்பர் வட்டக் கருத்தரங்கில் பேசிய அன்பர் சொன்னார்: அவர் வீட்டுக்கு வந்த நண்பர் உணவு கொள்ளும்போது, “சோறு போதுங்க. என்ன அரிசிங்க? சோறு பூ மாதிரி இருக்குது,” என்றாராம். அவர் விடை பெற்றுச் சென்றதும் அவரின் துணைவியார், “உங்க நண்பர் ஹரிஜனா?” என்று கேட்டாராம்.

“இல்லியே. ஏன் அப்படி கேக்கிறே?”

“இல்ல... நாமெல்லாம் ‘சாதம்’னுதான் சொல்றோம். உங்க நண்பர் ‘சோறு, சோறு’ன்னு பறப் பேச்சு பேசறாரே,” என்றாராம் அந்த அம்மாள்.

சொத்துடைமை என்னும் பெருமழையில் சுத்தமாய்க் கரைந்து விடும் ‘சாதி’ என்னும் மண்கவர் ‘சாதம்’ என்னும் சிமிட்டிக் கலவையால் எப்படி கெட்டிப்படுகிறது என்பதற்கு இது சான்று.

இப்படிப் பறைப் பேச்சாய் உள்ள தமிழைப் பேசக் கூசித்தான் சமஸ்கிருதக் கலப்பால் அதனை இறைப் பேச்சாய் மாற்ற முயல் கின்றனரோ இந்த மொழி அகதிகள்?

இதில் ஓர் ஆறுதல்: இவர்களால் வெற்றிகரமாக வேரூன்றப் பட்டதெல்லாம் பெரும்பாலும் பெயர்ச் சொற்கள்தாம். வினைச் சொற்களுக்கு இன்னமும் வில்லங்கம் வராததால் அல்லவா எங்களுக்கு மொழிமீதான விழிப்பு சாத்தியமாயிற்று!

பெயர்கள் மட்டுமே மொழியாவதில்லை. மொழியால் அர்த்தப் படும் காரணப் பெயர்களை அந்த மொழியிலிருந்து விடுவித்தால் அவை வெறும் இடுகுறிகள்தாம். மொழி அகதிகள் மாற்றியதெல்லாம் ஓர் அன்னியமாதலில் வெறும் இடுகுறிகளாகின்றவைதான்.

கவிதாசரண்

எங்கள் பெயர்களும் இனி இருகுறிகளாகவே இருக்கட்டுமே.

இப்போது முதன்மையான குற்றச்சாட்டு, 'பார்ப்பனர்களை நான் வேண்டுமென்றே தாக்குகிறேன்' என்பதாகிறது. இது மிகவும் அபாண்டமான பழியாகவே எனக்குப் படுகிறது.

உண்மையில், இன்றுவரை அவர்களை விவேகிகளாகவே மதிக்கிறேன். அந்த விவேகம் எவ்வகையானது என்பதில்தான் கொஞ்சம் முரண்பாடு. மற்றபடி அவர்களை உயர்வாகவே சொல்லி வந்திருக்கிறேன். மரியாதை குறைவாகப் பேசுவதோ ஏசுவதோ நான் பயிலாதது. அப்படி நான் பேசிவிட்டால், என்னை ஒரு தூசுபோல ஒருதுளி ஐபநீரில் துடைத்துவிடலாம்தான். ஆனால் என் மரியாதை அவர்களது மனதை அறுப்பதும், மெளனத்தை உடைப்பதும் என்னைப் பொறுத்தவரை நல்லதுக்குத்தான்.

எனக்கு மரியாதை பிடிக்கும். அதனால்தான் 'பார்ப்பான்' என்று தமிழில் சொன்னால், அதை அவர்கள் மோசமான வசவாக உணர்கிறார்கள் என்றறிந்து, அவர்களுக்குப் பிரியமானதும் பெருமையுட்டுவதுமான 'பிராமணன்' என்னும் பதத்திலேயே பெரும்பாலும் அழைக்கிறேன்.

அவர்கள் என் சக மனிதர்கள் என்பதைத் தவிர பங்காளிக் காப்ச்சலோடு நான் பார்க்கவில்லை. மாப்பிள்ளையாகிறவன், அந்தத் தகுதி காரணமாகவே மாமனாரை மட்டக்குதிரையாகப் பாவித்துச் சுவாரி செய்கிறானே. அதுமாதிரி சலுகையெல்லாம் நான் எடுத்துக் கொண்டதே இல்லை.

நான் பள்ளியில் சேர்க்கப்பட்டபோது, எனக்கு வாய்த்த முதல் வகுப்பு ஆசிரியரே ஐயர்தான். கட்டையான உருவம். கறுத்த நிறம். எடுப்பான பல். 'அட இழவே' என்று சபிக்கும் பார்வை. முன் தலை சிரைத்த கட்டுக் குடுமி. முள்ளு முள்ளாய்த் தாடி. பார்த்த மாத்திரத்தில் அவர் தன் நாவிதரோடு சில்லறைத் தகராறு செய்தவர் போல் தோன்றும். கையில் நீண்ட மூங்கில் பிளாச்சு. அவர் உயரமா, அல்லது அந்த பிளாச்சு நீளமா என்றொரு வாக்குவாதம் எப்போதும் வகுப்பறையில் அடிக்குரலில் வளையவரும். பிள்ளைகளுக்கும் அவருக்குமுள்ள தூரம் அந்தப் பிளாச்சுதான். தாழ்த்தப்பட்ட சிறுவர்களை அந்தப் பிளாச்சின் நுனியாவது தொட்டதுண்டோ என்னவோ. "அவரு எப்பவும் ஊட்டுக்கு தூரம்டா. நம்மைத் தொடமாட்டார்," என்பது மூன்றாண்டுகளாய் முதல் வகுப்பிலேயே குண்டி தேய்த்தவனின் விமர்சனம்.

அவர் என்னைப் பாதிக்கவில்லை. 'இது இயல்பு' என்றொரு நீதி அந்த வயதிலும் புகட்டப்பட்டிருந்தது.

அந்த பதினொரு ஆண்டுகளுக்குப் பின் கல்லூரி வாசம். திருச்சி தேசியக் கல்லூரி. தோதர்த்திரி ஐயங்கார் முதல்வர். உச்சிக் குடுமி. ஒற்றை நாமம். அது சீராக ஒழுகினாற் போன்ற

அழகிய மூக்கு. 'நான் மடிபாய் இருக்கிறேன்' என்னும் ஒரு மாயியின் பாவம் காட்டும் கோடு மடங்கினாற்போன்ற சிவந்த உதடுகள். செதுக்கி வைத்த மரப்பாச்சி மாதிரியான சின்ன அழகிய உருவம். சந்தனக் காப்பின் மேல் வெள்ளை அணிந்தாற்போல் பஞ்ச கச்சம். அவர் பிள்ளை எழுதிய நூல் அப்போதே லண்டனில் ஆக்ஸ்போர்டு வெளியிட்டது. அவ்வளவு பிரசித்தம்.

முதலாண்டு இறுதியில் கவிதைப் போட்டி. நானும் கலந்து கொண்டேன். பி. ஏ. இறுதியாண்டு மாணவன். லட்சுமண ஐயர் பிள்ளை கணேசன்தான் கடந்த மூன்றாண்டுகளாக வெல்லற்கரிய கல்லூரிக் கவிஞன். அந்த ஆண்டு என் கவிதை முதல் பரிசு பெற்றது. தேர்வு செய்தவர் அ. ச. ஞானசம்பந்தன். பரிசளிப்பும் அப்போதே. பரிசளிக்க அ. ச. ஞா. எழுந்தபோது முதல்வர் ஒரு கருத்து தெரிவித்தார்: "போட்டியில் கலந்துண்ட எல்லாருக்கும் ஒரே மாதிரி பரிசு கொடுத்திடலாமே. எல்லாருக்கும் ஒரு எங்கரேஜ்மெண்டா இருக்கும்."

"அதுவும் நல்லதுதான். செய்திடலாமே," என்றார் அ. ச. ஞா. சிறிது அவகாசத்தில், கலந்து கொண்ட அறுவருக்கும் நான்கள் பரிசளிக்கப்பட்டன. எனக்குக் கிடைத்தது மறைமலையடிகள் மொழி பெயர்த்த 'சாகுந்தலம்'. அதில் வரும் "மோவா மலரே நகங்களை யாத முழுமுறியோ..." என்னும் கவிதையைப் படித்துத்தான் கட்டளைக் கலித்துறையில் நான் கவிதை எழுதக் கற்றது.

இதவும் என்னை ஒன்றும் பாதிக்கவில்லை. ஆனால் அ. ச. ஞா.வைப் பாதித்திருக்க வேண்டும். நான் பரிசு வரங்கிய போது, பிரியமாக என் முதுகில் தட்டி, "நன்றாய்க் கவிதை பழகு," என்றார். அப்போது அவரால் எனக்களிக்க முடிந்த சிறப்புப் பரிசு அதுதான்.

இது போன்ற விஷயங்களை எல்லாம் நான் 'இயல்புதான்' என்றே எண்ணியிருந்தேன். சொந்தக் காரணங்களுக்காக என்னில் சீற்றம் பிறந்ததில்லை.

ஆனால், 6-12-92 ஞாயிற்றுக் கிழமை பாபர் மகுதி இடித்துத் தரைமட்டமாக்கப் பட்டதே, அப்போது ஏற்பட்ட சீற்றமும், அதைத் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட விழிப்பும் என்னை எனக்கு அடையாளம் காட்டியது. "என் கையாலேயே என் கண்ணைக் குத்தும் சாகசக்காரர்கள் அல்லவா இந்த பிராமணர்கள்!" என்ற பிரமிப்பும் ஏற்பட்டது.

அதுதான் எனக்கு நேர்ந்த மகத்தான திருப்புமுனை.

அதன் பிறகு எனக்கான புதிய தடம் புலப்பட்டது. இந்தப் பிராமணர்கள் மொழி அகதிகளாய்ச் செயல்படுவது பற்றி நிறைய யோசிக்க நேர்ந்தது. அதுபற்றி அவ்வப்போது எழுதவும் வாய்த்தது.

இதை 'பிராமணத் துவேஷம்' என்று கருதினால், இந்தப் பிராமணர்கள் தங்கள் பிறவிக் குணமாய், போகிற போக்கில்

செய்துவரும் 'மாணிட சமச்சீர்மை' குலைக்கும் சூவேஷங்களை யெல்லாம் என்னென்று சொல்லிக் குமுறுவது?

பிராமணர்கள் வெகுகாலமாக கற்றவர்கள் என்று பெயர் பெற்றவர்கள். அதனால் அறிவாளர்கள் என்று அறியப்படுகிறவர்கள். இவர்கள் மெய்யான அறிவாளர்களாய் இருந்து, 'மனித பேதம் பார்க்கிறவன் சர்வ நிச்சயமாய் நரகம் செல்வான். எத்தனை கடுமையான குற்றவாளியும் கூட, தடையின்றி சொர்க்கம் போக ஒரே வழி பஞ்சமர்களைப் பூஜிப்பதுதான்,' என்று சமஸ்கிருதத்தில் நான்கு சுலோகங்கள் செய்து, அங்கங்கே பிரவசனங்களிலும், கதாகாலட்சேபங்களிலும், கோயில் வாசல்களிலும் ஒரு தலைமுறைக்குச் சொல்லிக் கொண்டுவந்திருந்தால் இந்த நாட்டில் இத்தனை பேதங்கள் இருந்திருக்குமா?

இவர்கள் கற்றதெல்லாம், கற்பித்ததெல்லாம் தங்கள் மேன்மையைக் காக்கவும், மேலாண்மையை சனாதன தர்மத்தின் பேரால் நிர்மாணிக்கவும்தான் அல்லவா?

பஞ்சமர்களைத் 'திருக்குலத்தார்' என்று சொல்லி அரவணைக்க நேர்ந்தமைக்காகவே தென்கலை பிராமணர்களை 'ஜாதி கெட்டவர்கள்' என்று சபிக்கும் மன விகாரம் வளர்த்தவர்கள்.

இந்த நாட்டின் இன்றைய சீர்கேடுகளுக்கெல்லாம் இவர்களின் சனாதன தர்மங்கள் மனித ரத்தத்தில் ஊறவைத்த பேதங்கள் தான் மூலமென்றால் என்ன தப்பு? கங்கைக்கு ஊற்றுக்கண் ஒரு புள்ளிதான். அது சங்கம் துறையில் கடல் போலப் பெருகிவிடவில்லையா? அவ்வளவு ஏன், கருணாநிதி காலத்தில் 1000, 500 இல் முடிந்த காரியங்கள் இன்று 500 மடங்கு, 1000 மடங்காகக் கூடிவிடவில்லையா?

ஜாதிகள் எனும் சொறி சிரங்குகள் 'சொத்துடமை' மாற்றத்தால் ஒருவன் வாழ்நாளிலேயே ஆறக் கூடிய நோய்களாய் இருந்தது போய், இந்த வர்ணாசிரம எய்ட்ஸ் தாக்கத்தால் மரணம் வரை நீண்டு போனதில்லையா?

இந்த பிராமணர்கள் நல்ல விஷயங்கள் எங்கிருந்து வந்தாலும், அவற்றை உடனடியாகக் கபளீகரம் செய்து கொள்வார்கள். பின்னர் விஷயம் வந்த திக்கை ஒரு விஷமண்டலமாக்கிவிடுவார்கள்.

நம் தமிழ் நாட்டுப் பிராமணர்கள் உலகிலேயே 'பிராமண மேன்மை'க்கு இலக்கணம் வகுக்கும் பஞ்சமா மேதாவிகள்.

இவர்களுக்கு நேர்ந்து விட்ட இக்கட்டு சாதரணமானதல்ல. இந்திய மொழிகள் அனைத்துமே — தமிழைத் தவிர — சமஸ்கிருத ஊடுருவலை உள்வாங்கிக் கொண்டன. கன்னடம், தெலுங்கு, மலையாளம் போன்ற திராவிட மொழிகள் கூட இதற்கு விதி விலக்கல்ல. இந்த உள்வாங்கல் க,ச, த, ட, ப எழுத்துகளுக்கான நாலுவகை ஒலிக் கூறுகளை ஸ்வீகரித்துக் கொண்டபோதே

நிச்சயிக்கப்பட்டுவிட்டது. அதனால் இந்த மொழிகளைப் பேசும் பிராமணர்கள் யாவரும் தங்கள் தனித் தன்மைகளோடு வெகு மக்களுடன் இணைந்து போகக் கற்றுக்கொண்டுவிட்டனர்.

ஆனால் தமிழ்நாட்டுப் பிராமணர்கள் இதற்கு முற்றும் விதிவிலக்கு. அதற்குக் காரணம் தமிழ்தான்.

இவர்களுடைய பல நூறு ஆண்டுகளின் இடைவிடாத வைதிக, சனாதனத் தாக்குதலுக்கு அப்பாலும், பல்லவ, இஸ்லாமிய, ஆங்கில அரசுகளின் நெருக்குதல்களுக்குப் பின்னும், இன்னமும் தமிழ் ஒரு சுயம்புவான மொழியாகவே தன்னைத் தக்கவைத்துக் கொண்டுள்ளதுதான். சமஸ்கிருத உள்வாங்கலோ, சார்போ, மொழியியல் அமைதியில் தமிழுக்கு நேராமல் போனதால்- இவர்கள் தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டிருந்தாலும், சமஸ்கிருதத்துக்குத் தங்களைப் பிள்ளையாக வரித்துக் கொண்டதால், மிகப் பெரும்பான்மையினர் தமிழுக்கு வெறும் மொழி அகதிகளாகவே இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றனர். தமிழின் வரலாற்றையும், மேன்மையையும், தொன்மையையும் இலக்கியத்தையும் பறைசாற்றுவதில் பிராமண அறிஞர்கள் பலர் நன்றிக்குரியவர்களாய் செயல்பட்டது கூட, தமிழ் பேசிக்கொண்டு அவர்கள் வேறுவகையாகச் செயல்படமுடியாது என்பதால்தான்.

உலகில் வேறெங்குமே காண முடியாத அதிசயம் அல்லது அவலம் இதுதான். இவர்கள் பேசும் மொழிக்கும் அந்த மொழி சார்ந்த கலாச்சாரத்திற்கும் வரலாற்றுக்கும் தங்களை அகதிகளாக்கிக் கொண்டு மேன்மை தேடுகிறவர்கள். இவர்கள் தங்கள் பாட்டுக் கச்சேரிகளில் தெலுங்கிலும், கன்னடத்திலும், இந்தியிலும் வேறெந்த மொழியிலும் வெகு ஸ்வாதீனமாகப் பாடுவார்கள். தமிழில் பாடுவதென்றால் மட்டும் ஒரு தண்டனையே போல் தவித்துப் போவார்கள். சமீப காலங்களில் அரை மனசோடு பாடக் கற்றுக் கொள்கிறார்கள். மகாராஜபுரம் சந்தானம் சந்தோஷமாகப் பாடினார் என்றால் அவர் இலங்கைவாசியாய் இருக்க நேர்ந்ததால்தான். இவர்கள் தங்கள் பேச்சுகளில் கீதையை மட்டும் தான் மேற்கோள் காட்டிப் பேசுவார்கள். பகவான் வாக்காயிற்றே என்னும் பக்தி! இப்போது திருக்குறளையும் மேற்கோள் காட்டும்படி நேர்கிறது.

தமிழ் பற்றிய இந்தத் தயக்கத்திற்கும் புறக்கணிப்புக்கும் மூல காரணம், தமிழானது சமஸ்கிருத உள் வட்டத்தில் ஒன்றவில்லை என்பதுதான். அதன் மொழியமைதிக் கூறுகள் முற்றும் தனிச் சீர்மை கொண்டிருப்பதுதான்.

ஆகவே, இவர்கள் தமிழ் பேசுவதே சமஸ்கிருதத்தை ஒதுவதற்காகவும், தமிழ் வாழ்வியலுக்குத் தங்களை அன்னியமாகக் காட்டிக் கொள்ளவும்தான் என்று ஆகிவிட்டது. இந்த நாற்பதாண்டு காலத்தில் திராவிட இயக்கங்களின் எதிர்மறைத் தாக்குதலும், சுதந்திரத்திற்குப் பின்னர் நேர்ந்த அரசியல் சட்ட ரீதியான புதிய விழிப்புணர்வுமே அவர்களைத் தமிழில் பாடவும் தமிழ் இலக்கியம்

களை மேற்கோள் காட்டவும் நிர்ப்பந்தித்துள்ளன. அதே சமயம் நவீன தமிழ் சார்ந்த இலக்கியம், இசை, கலை, கலாச்சாரத்தின் உலகளாவிய புறத் தொடர்புகள் யாவும் இன்னும் அவர்கள் பிடிக்குள் தான் என்பதே அவர்களின் பலம் என்றாகிறது.

இவர்கள் எங்கே நுழைந்தாலும், நுழைந்த இடத்தில் ஆக்ரமிப்பாளராகக் கருதப்படுகிறவர்களாகவே தெரிகிறார்கள். இவர்கள் ஆக்ரமிப்பிலிருந்து மைசூர் அரண்மனையையும் அரசையும் விடுவிக்க கர்நாடக பிராமணர்கள் அணி திரண்டனர் என்று ஆனந்த மூர்த்தி சொல்கிறார். கேரள மன்னர் காலத்திலும் அதே நிலை தான். டில்லியின் தலைமைச் செயலகத்திலும் கூட இவர்கள் ஆக்ரமிப்பாளர்களாகவே வடக்கத்தியரால் வெறுக்கப்படுகின்றனர்.

இவர்கள் போகும் இடங்களிலெல்லாம், பிராமணர்களாய் இருந்தாலும் மொழியால் தமிழர்களாகவே கருதப்படுகின்றனர். உண்மையில் இவர்கள் கலாச்சாரத்திலும் பண்பாட்டிலும் சனாதன தர்மிஷ்டர்களாகத்தான் தங்களை நிலை நிறுத்திக் கொள்கிறார்களே தவிர, உண்மையான தமிழர்களாய் இல்லை. இவர்கள் படைப்புகள் தமிழில் இருக்கின்றனவே தவிர, அவை தமிழ் மக்களையும் வாழ்க்கையையும் பெரிய அளவில் பிரதிபலிப்பன அல்ல. தமிழனின் வாழ்வியல் அணுகலும் உண்மைகளும் தற்கால நுகர்பொருள் தாக்கத்துக்குப் பின்னும் கூட, புறநானூற்றுக் காலத்தை பெரிதாக இழந்துவிடவில்லை என்பது மிகப் பெரிய ஆச்சரியம். இந்த ஆச்சரியத்தை பிராமணர்களால் புரிந்து கொள்ள முடியுமே தவிர தங்களுடையதாக ஏற்றுக் கொள்ள முடிவதில்லை. காரணம் அது அவர்களுடையதும் அல்ல. அவர்கள் தமிழர்கள்தான் என்றாலும் சேர, சோழ, பாண்டியர்களை தங்கள் மூதாதையர்களாக ஏற்கமாட்டார்கள். உண்மை வேறு வகையானது என்று நம்புகிறார்கள்.

வசிஷ்டர் மேல் இவர்கள் கொள்ளும் சொந்தமும், இந்திரன் மேல் இவர்கள் செலுத்தும் பக்தியும்,— போகர் போன்றவொரு தமிழ்ச் சித்தன் மேலோ, மகமாயி போன்றவொரு சமஸ்கிருதம் கேட்காத பெண் தெய்வம் மேலோ இவர்களால் கொள்ள முடிவதில்லை. சமயபுரத்தானை இவர்கள் ஏற்றுக்கொள்வார்கள் எனில், அவளைத் திருவரங்கப் பெருமானின் தங்கையாகச் சோடித்து, ஆனை மேல் அம்பாரி அம்பாரியாகக் காவிரி நீரும் பிறந்தகச்சீரும் அனுப்பிக் கொடுத்துத்தான்.

தமிழர்களின் கலாச்சாரம் மண்ணில் வேரோடியது. இவர்களின் கலாச்சாரம் ஆகாசத் தாமரை மாதிரி; காற்றிலேயே வேர்பாய்ச்சிப் படரக்கூடியது. நிலமெனும் எல்லைகளைக் கடந்தது. நியமங்களால் உருவானது.

இவர்கள் இந்த சமூகத்துக்கும் மொழிக்கும் உண்மையாயிருப்பதை விடத் தங்கள் சனாதனத்திற்கு உண்மையாயிருப்பவர்கள். எதை விட்டுக் கொடுத்தாலும் விவாதித்தாலும், தங்கள் 'பிராமண

மேன்மை'யை மட்டும் விட்டுக் கொடுக்கவோ விவாதிக்கவோ இவர்கள் தயாராயில்லை. புறத்தே ஆபிரம் மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தாலும், அவை யாவும்- இந்த வெப்ப மண்ணில் ஒற்றைத் துணியோடு இருக்கப் பழகியவன் குளிர் மண்டலத்துக்குப் போனால் கோட்டும் சூட்டும் போட்டுச் சமாளிப்பதில்லையா, அதுபோலத்தான்.

‘நல்லதோ, கெட்டதோ- நாங்கள் ஏன் எங்கள் நடைமுறைக் கலாச்சாரத்தைக் கைவிடவேண்டும்?’ என்னும் உணர்வைச் சொற்களில் விரயமாக்கி விடாமல், தங்கள் ஆன்மா நிச்சயமாய் சொர்க்கம் போவதற்கான முன் பதிவுச் சீட்டாகப் பத்திரப் படுத்தி வைப்பவர்கள். ஆகவே, இம் மேன்மையைத் தங்கள் புராண, இதிகாச. வைதிக, சனாதன சம்பந்தமான எல்லா அம்சங்களிலும் நிலை நாட்டிக் கொள்வதிலேயே குறியாயிருப்பவர்கள்.

உதாரணமாக, ‘ஹிண்டு’, ‘இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ்’, (தினமணி) போன்ற பத்திரிகைகள் எவ்வளவு அறிவுபூர்வமானவை எனத் தங்களைக் காட்டிக்கொள்ள முனைகின்றன! இட ஒதுக்கீட்டு பிரச்சினையா, இன்றைய தமிழகத் தலைநகரம், மணிரத்தனம்- பாலச்சந்தர் திறமைகளா, கன்ஷிராம்- மாயாவதி அரசியலா, — எதைப் பற்றிப் பேசினாலும், வரிகளுக்கிடையே தங்கள் அர்த்தங்களைப் பொதிந்து வைக்கும் வல்லமை படைத்தவர்கள். எதையும் தர்க்கரீதியாக அலசும் சமர்த்தர்கள். அதே சமயம், மாம்பலத்தில் பூமியைப் பிளந்து கொண்டு பிள்ளையார் வெளிப்பட்டார் என்றாலோ, மறைமலை நகரில் லக்ஷ்மி நரசிம்மர் தோன்றினார் என்றாலோ, அதை எவ்வளவு புயபக்தியோடு, நம்பிக்கையோடு விரிவாக வெளியிடுகிறார்கள்! சந்தேகம் எழுப்பாமல், சாத்தியம்தானா என்று தர்க்கம் செய்யாமல், மௌனிகத்தின் ஆளுமைக்கு ஆட்பட்டவர்கள் போல அதை விளம்பரப்படுத்துகிறார்கள். எவ்வளவு மின்னணு தொலைப்படத்தில் இராமன் இலங்கை செல்வதற்கென்று கட்டப்பட்ட சேது அணை இருந்த தடம் தெரிகிறதென்றால், ‘இதிகாசக் கூற்று வரலாறாவது எப்படி?’ என்றெல்லாம் கேள்வி கேட்காமல் பிரபலப்படுத்துகிறார்கள். வைதிக மௌனிகம் அது. மாற்றத்துக்கான புதிய சிந்தனைகூட வைதிகத் தடம் ஏறினால் மௌனிகக் கரிம்புதான். ஆனால் இவர்களுடையது மௌனிகம் மட்டும்தானா? எவ்வளவு ஒருவன் இலெழுரியா கண்டம் இருந்ததற்கான தடயம் கண்டு சொன்னால் விஷமப் புன்னகைகிந்துவதும் இவர்களே.

கல்கியின் ‘கோகுலம்’ இதழில் கவிக்கூறில் சரோஜினி நாயுடுவின் கதை சொல்கிறவர்கள், “சரோஜினி, பிராமண குடும்பத்தில் பிறந்தவர்...” என்கின்றனர், அந்தப் புலனம்க்குக் காரணம் அக்குடும்பத்தான் என்பது போல. அல்லாமல், சிறுவர்களுக்கு விவரங்கள் முக்கியம் என்று கருதினால், அவர் ஒரு நாயுடுவை மணந்தார் என்பதைத் தவிர்ப்பது என்ன சாதாரணம்?

‘பெண்ணுரிமை இயக்கம்’ சார்ந்த பிராமணப் பெண்மணி ஒருவருக்கு — அவர் ஒரு கவிஞரும் கூட — ஒருமுறை கடிதம் எழுதியி
தொடர்ச்சி 37ஆம் பக்கம்

நினைவுத் தடங்கள்

வல்லிக்கண்ணன்

சமீபத்தில் சில நாட்கள் நான் கோயமுத்தூரில் தங்க நேர்ந்தது.

‘முன்னொரு காலத்தில்’ நான் சில மாதங்கள் கோயமுத்தூரில் வசித்தது உண்டு.

அது நிகழ்ந்தது 50 வருடங்களுக்கு முன்பு. 1943இல், மார்ச் மாதம் முதல் நவம்பர் முடிய நான் கோவையில் வசித்தேன். (அப்பவே ஊரின் பெயர் கோயமுத்தூர் என்றும் கோயம்புத்தூர் என்றும் எழுதப்படுவது வழக்கம்தான். இரண்டுக்கும் தனி விளக்கங்கள் சொல்லப்பட்டதுமுண்டு.) ‘சினிமா உலகம்’ பத்திரிகையில் துணை ஆசிரியராகப் பணியாற்றினேன்.

பி. எஸ். செட்டியார் (பக்கிரிசாமி செட்டியார்) அந்த ‘மாதம் இருமுறை’ இதழை நடத்திக் கொண்டிருந்தார். தமிழின் முதலாவது சினிமாப் பத்திரிகை என்ற சிறப்பு அதற்கு இருந்தது.

மற்றும் பல சிறப்புகளும் அதற்கு உண்டு. கவிஞர் பாரதிதாசன், கவி ச. து. சு. யோகியார், சினிமா வசனப் புகழ் இளங்கோவன் (ம. க. தணிகாசலம்) முதலியவர்கள் வெவ்வேறு கால கட்டங்களில் அந்தப் பத்திரிகைக்காக உழைத்திருந்தார்கள்.

‘பண்டிட் பி. எஸ். செட்டியார்’ சென்னை பள்ளிக்கூடம் ஒன்றில் தமிழ்ப் பண்டிதராகப் பணி புரிந்தவர். 1933 வாக்கில் ‘சினிமா உலகம்’ பத்திரிகையைத் துவக்கினார். அப்போது அதன் விலை அரையணா. பத்திரிகைக்கு நல்ல வரவேற்பு இருந்தது.

இரண்டாவது யுத்த காலத்தில் சென்னை மாநகரைவிட்டு அநேக பத்திரிகைகள் வெளியூர்களுக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டன. ‘சினிமா உலகம்’ கோயமுத்தூர் சென்றது. கோவையில் அப்போது இரண்டு ஸ்டூடியோக்கள் இருந்தன. திரைப்படத் தயாரிப்பில் அந் நகரம் முக்கிய இடம் பெற்றிருந்தது.

அக்காலத்தில் கோயமுத்தூர் இப்போது இருப்பதுபோல் ‘பிரமாண்ட வளர்ச்சி’ பெற்றிருந்ததில்லை. ஜனப்பெருக்கமோ, போக்குவரத்து நெரிசலோ, கட்டிடங்கள்—வியாபார நிறுவனங்களின் செறிவோ இருந்ததில்லை.

‘சினிமா உலகம்’ அலுவலகம் வெரைட்டி ஹால் ரோடில் இருந்தது. அந்த ரோடை இப்போது அடையாளம் கண்டுகொள்ள இயலவில்லை. அவ்வுளவுக்கு மாறிப்போயிருக்கிறது. நகரமே பெரும் அளவு மாற்றங்கள் பெற்று, ரொம்பப் பெரிதாக வளர்ந்து

விட்டது. ஆர். எஸ். புரம் (ரத்தினசபாபதி புரம்) இன்றையத் தோற்றத்துக்கும் அன்றைய நிலைக்கும் எவ்வளவு வித்தியாசம்!

அன்று ஆர். எஸ். புரம் வெறிச்சோடிக்கிடந்தது. ஆள் நடமாட்டம் அதிகம் இல்லாத, கட்டிடங்கள் குறைவாக இருந்த, பிரதேசமாக இருந்தது.

அந்நாட்களில் கோவையில் பிளேக் நோய் பிரசித்தம். ஒரு வீட்டில், அல்லது கடையில், ஒரு எலி செத்துவிழும். உடனே தெருவே பரபரப்பும் பீதியும் கொள்ளும். அந்த வீடு அல்லது கட்டிடம் உடனே மூடப்படும். ஆட்கள் வெளியேற்றப்படுவார்கள். முனிசிபாலிட்டி ஆட்கள் பிளேக் தடுப்பு மருந்துகளுடன் வந்து அறை அறையாக மருந்து அடிப்பார்கள். பல நாட்கள் அந்த இடம் அடைத்தே கிடக்கவேண்டும்.

பிளேக் நோய் எலி மூலமே பரவியது. பிளேக் கிருமிகள் முதலில் எலியை பீடிக்கும். நோய் பற்றிய எலி அலைந்து திரிந்து, கிறு கிறு என்று வட்டமிட்டுச் சுற்றி உடனடியாகச் செத்துவிழும். அதிலிருந்து கிருமிகள் எங்கும் பரவும். அவை தொத்தியதும், மனிதரின் உடம்பில் கட்டிகள் தோன்றும். பயங்கரமான நோய் அது. பிளேக் நோய் கண்டவர்கள் பிழைப்பது அரிது என்ற நிலை. ஆகவே மக்கள் அந் நோயை நினைத்தே அஞ்சினார்கள். பயந்து ஒடினார்கள்.

எலி செத்து விழுந்த வீட்டில் மட்டுமின்றி, பக்கத்து வீடுகளிலும் நோய்த் தடுப்புக்காக புகை மருந்து அடித்துவிட்டுப் போவார்கள் முனிசிபல் ஆட்கள்.

அந் நாட்களில் பத்திரிகைக் கட்டுகள், மற்றும் பார்சல்களை ரயில் மூலம் வெளிணர்களுக்கு அனுப்புவதற்காக ஸ்டேஷனுக்குக் கொண்டுபோனால், உடனே அவற்றை வாங்கிக்கொள்ள மாட்டார்கள். ஒரு மணி நேரம் பார்சல்களை வெயிலில் காய வைத்துவிட்டுக் காத்திருக்கவேண்டும். பிளேக் கிருமிகள் கட்டுகளில் இருக்கக்கூடும் என்றும், வெயில் அவற்றை சாகடிக்கும் என்றும், அதற்காக ஒவ்வொரு பார்சலும் திறந்தவெளியில் வெயிலில் காய வைக்கப்பட வேண்டியது அவசியம் என்றும் விதி இருந்தது.

நல்லகாலம்! விஞ்ஞானமும் ஆராய்ச்சிகளும் பிளேக் நோயை ஒழித்துக் கட்டிவிட்டன. நோய் பீதி இல்லாமல் கோவை நகரமும் வளர்ந்து வளர்ந்து ஸ்தூதா கார வளர்ச்சி பெற்றுவிட்டது.

அப்போது 'இரண்டாவது உலகயுத்த' காலம் என்பதால், யுத்த பீதியும் எங்கும் நிலவியது. ஒவ்வொரு நகரிலும் 'பாதுகாப்புப் பயிற்சி' நடைபெறுவது வழக்கம். திடீரென்று நீண்ட ஒலி எடுத்து 'சைரன்' அலறும். உடனே போக்குவரத்து ரோடுகளில் நின்று விடும். நடந்து போகிறவர்கள் பரபரப்பாக ஒடி எங்காவது கட்டிடங்களினுள் பதுங்கிக் கொள்ளவேண்டும். (பெரிய நகரங்களில்

பாதுகாப்புக் கிடங்குகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கும். சங்கின் ஒலிகேட்டதும் ஆட்கள் ஓடி, பள்ளங்களில் அமைக்கப்பட்டிருந்த அந்தப் பாதுகாப்பு இடங்களில் ஒளிந்து கொள்ளவேண்டும்.) கட்டிடங்களோ பதுங்குவதற்கான இடங்களோ இல்லாத பகுதிகளில் நடக்கிறவர்கள் தரையில் படுத்துவிடவேண்டும்.

இவற்றை எல்லாம் கண்காணித்து அமுல்நடத்த தனிக் காவலர்கள் இருந்தார்கள். அவர்கள் வசில் ஊதிக்கொண்டு அங்கு மிங்கும் வேகமாகத் திரிவார்கள். கார்வார் பண்ணுவார்கள்.

அரைமணி அல்லது முக்கால் மணி நேரத்துக்குப் பிறகு மீண்டும் 'அபாயச் சங்கு' (சைரன்) நீண்ட குரலில் அலறும். இயக்கமற்று, உயிர்க்களையின்றிக் காணப்பட்ட ரஸ்தாக்கள் மறுபடி பரபரப்பு பெறும். வீணாகக் காத்துக்கிடந்த மக்கள் அவரவர் அலுவல் மீது விரைவார்கள்.

இவை எல்லாம் விசித்திரமான, வேடிக்கையான அனுபவங்களாகத்தான் தோன்றின.

வேறு ரக வேடிக்கைக் காட்சிகளும் உண்டு. யுத்த கால 'ஸ்பெஷல்கள்' அவை!

சென்னை, திருச்சி, கோவை போன்ற நகரங்களில் வெள்ளைக் கார சோல்ஜர்களின் (ராணுவ வீரர்கள்) நடமாட்டம் அதிக மிருந்தது. மிலிட்டரி லாரிகள் அதிசம் காணப்பட்டன. அவ் 'யுத்த வீரர்கள்' குடித்துவிட்டு கலாட்டா பண்ணுவதும் சகஜம். அவர்களை எவரும் கட்டுப்பாடு பண்ணமுடியாது.

மிலிட்டரியில் பணிபுரிந்த வெள்ளைக்காரப் பெண்களும், 'ஆங்கிலோ இந்திய'ப் பெண்களும் மிகுதியாகக் காணப்பட்டார்கள். காக்கிற உடை (கட்டையான கவுன், குட்டை கால் சட்டை) அணிந்த வெள்ளைப் பெண்கள் ஜட்கா வண்டிகளில், கால்களை நீட்டி அமர்ந்தபடி, ஜாலியாகச் சுற்றுவார்கள்.

அந்நாட்களில் ஜட்காக்கள் (குதிரை வண்டிகள்) சர்வ சாதாரணப் போக்குவரத்து வாகனமாக எங்கும் இயங்கின.

வெள்ளைப் பெண்களின் தடித்த தொடைகளையும் நீண்ட கால்களையும் பளிச்சென எடுத்துக்காட்டவே அவர்களது குட்டையான காக்கி உடைகள் உதவின. சில சமயங்களில் பெண்ணோடு வெள்ளை வீரனும் போவது உண்டு. அவ்வேளைகளில் இங்கிலீஷ் படங்களில் காணக்கூடிய ரசமான காட்சிகள் வழிப்போக்கர்களுக்கு இலவசமாக காணக் கிடைக்கும்!

'சினிமா உலகம்' தற்கால சினிமாப் பத்திரிகைகள் மாதிரி வெளி வந்ததில்லை. பகட்டோ, பளபளப்போ, வசீகரப் படங்களோ அதில் இருந்ததில்லை. சினிமா நடிகை, நடிகர்கள் 'பேட்டி' கூடக் கிடையாது. ஸ்டூடியோச் செய்திகள், படங்கள் பற்றிய தகவல்,

திரைப்பட விமர்சனம், கேள்வி பதில் பகுதி இருந்தன. கிசு கிசுக்கள், கிளுகிளுப்புச் செய்திகள், சினிமா வம்பு என்று எதுவும் இடம்பெறவில்லை. கதைகள், கட்டுரைகள் ரசமாகத் தரப்பட்டன. முதலில் அரையணாவுக்கு விற்கப்பட்டு வந்த பத்திரிகை, கோவையில் நடந்து கொண்டிருந்தபோது இரண்டணா விலைக்கு உயர்ந்திருந்தது.

இலக்கியத் துறையில் வளர்ச்சி பெறவேண்டும் என்று ஆசை வளர்த்துவந்த எனக்கு அந்தப் பத்திரிகை திருப்தி தரவில்லை. எனவே, அத்துடன் எனக்கிருந்த தொடர்பை ஒன்பது மாதங்களோடு முடித்துக்கொண்டேன்.

1943 டிசம்பரில் சென்னைக்கு வந்து 'நவ சக்தி' இலக்கிய மாத இதழில் உதவி ஆசிரியராகச் சேர்ந்தேன். ஆக, நான் சென்னைக்கு வந்தும் ஐம்பது வருடங்கள் முடிந்துவிட்டன.

1943க்குப் பிறகும் நான் சில தடவைகள் கோயமுத்தூர் போய் வரும் வாய்ப்புகள் வந்து சேர்ந்தன. 1944இல் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் முதலாவது மகாநாடு கோவையில் ஜி. டி. நாயுடுவின் 'கோபால் பாக்' வளாகத்தில் நடைபெற்றது. துறையூரிலிருந்து நான் அதற்குப் போனேன்.

1945இல் டி. கே. சண்முகம் கம்பெனியார் கோவையில் நாடகம் நடத்திக் கொண்டிருந்தபோது, சண்முகம் அண்ணாச்சி என்னைக் கோவைக்கு வரவழைத்தார்.

1950களில் ஒரு முறை போய், பத்து நாட்கள் கோவையில் தங்க நேரிட்டது. பெ. தூரன் 'காலச் சக்கரம்' என்றொரு பத்திரிகை நடத்தினார். 'டைம்' பத்திரிகை மாதிரி நடத்தத் திட்டமிட்டு ஆரம்பிக்கப்பட்ட அந்த இதழ் எடுபடவில்லை. சீக்கிரமே நின்றுவிட்டது. சிறிது இடைவேளைக்குப் பிறகு கோவை அய்யாமுத்து 'காலச் சக்கரம்' இதழை எடுத்து நடத்த ஆசைப்பட்டார். சென்னை வந்த அவர் துணைக்காக என்னை அழைத்துப்போனார்.

வசதிகள் நிறைந்த ஒரு கட்டிடத்தில், சவுகரியமாக இருந்து, புத்தகங்கள் பத்திரிகைகள் படித்துப் பொழுதுபோக்குவதில் நாட்கள் கழிந்தன. பத்திரிகை முயற்சி உருப்பெறவில்லை. அய்யாமுத்து தன்கனவுத் திட்டத்தை கைவிட்டார். என்னை கவுரவமாக சென்னைக்கு அனுப்பி வைத்தார்.

அந் நாட்களில் கோயமுத்தூர் 'பழைய கருப்பனாக'த்தான் இருந்தது. அதற்குப் பின்னர்தான் அது வேக வளர்ச்சிபெற முடிந்திருக்கிறது.

1992இல் மீண்டும் — பலப்பல வருடங்களுக்குப் பிறகு— நான் கோவை செல்ல நேர்ந்தபோது, அந்தப் பெரிய நகரைப் பார்த்து, 'அதிசய உலகத்தில் விடப்பட்ட அலைஸ்' போல (இப் பெயர் ஆலிஸ் என்றும் எழுதப்படுகிறது) வியப்பும் திகைப்பும் கொண்டேன் நான்.

தி. கமலியின் கவிதைகள் !

1. மழலை சுகம் !

கை அசைக்கும் ;
கால் உதைக்கும் ;
கண்கள் உருளும் ;
கைக் குழந்தையின்
மெய் அசைவுகள்
பெற்றோரின் மேனியைப்
புல்லரிக்கச் செய்யும் ;
பூஞ்சிட்டின் ஸ்பரிசத்தில்
புளகாங்கிதம் கொள்ளும்.

வளர்ந்து, வாய் பேசும்
நாள் வந்தாலோ—

கேட்பதை வாங்கித் தரவியலா
செயலற்ற பலவீனம்
இடியாய்த் தாக்கும்.

இயலாமைப் பரிதவிப்பில்
உதிரம் கொட்டும்.

2. மனித விலை

உயிரிழந்தால் ஒரு லட்சம் ;
உறுப்பிழந்தால் அதற்குத் தக்க
மதிப்பீட்டு பணமுடிப்புகள் ;
காயமடைந்தால் ஐயாயிரம் ;
எரித்துக் கொண்டால்
பெருத்த இலாபம் ;
உயிர் தப்பிவிட்டால்
ஒன்றும் இல்லை.

வரி கணக்கெடுப்பிற்கு
வருவாயைத் தரம்பிரித்தே
பழக்கப்பட்ட அரசாங்கம்,
மனித விலை விதிப்பை
நேயமின்றிச் செய்வதுதான்
நெருடலாய்த் தெரிகிறது !

3. தேர்வு

வாக்கெடுப்பு மெஜாரிட்டி
ஆளும் தலைவர்களைத்
தேர்வு செய்யும்.

வாங்கும் அதிகபட்ச
போட்டித் தேர்வு மதிப்பெண்கள்

ஆளும் கட்சியாளர்களைத்
தேர்வு செய்யும்.

மூச்சடைக்கும் விலைவாசியில்
மூழ்கித் திணறித் தவிக்கும்
ஏழை மக்களின்
இடுக்கண் போக்கும்
கருணைக்கோ, மனிதாபிமானத்திற்கோ
எங்கே இடமுண்டு ?

பேரவைகள் ! பெருந்தலைவர்கள் !
ஆர்ப்பரிக்கும் திட்ட அறிவிப்புகள் !
ஆனால் அவற்றின் பலன்கள் ?

மூச் !
தேர்வே தவறானால்
தோல்வி அற்ற வெற்றி எப்போது ?

4. அஞ்சலி

‘ திட்டமிடத் தெரியாமல்,
சேமிப்பது புரியாமல்,
திண்டாடியது எல்லாம்
என்னோடு போகட்டும்.
நீயாவது செட்டாக
சீரோடும் சிறப்போடும்
வாழவேண்டும்.’

கண்ணீர் மல்கிய அப்பாவிள்
கடைசி வார்த்தைகள்.

குடிக்கூலி, குடிதண்ணீர் கூலி,
வாசல் பெருக்கும் முறை கூலி
என்று, விதவிதமாய்
சர்க்கார் உத்தியோகச்
சம்பளத்தைக் கணக்கிட்டு
பங்கு மரித்துக் கொள்ளையடிக்கும்
சென்னைப் பட்டின வாசம்.

மாடாய் உழைப்பதும்,
ஓடாய்த் தேய்வதும்,
பாடாய்ப் படுவதும்,
வீணுக்கும் விரயத்திற்கும்
கொட்டி அழத்தானா ?

கொண்டுபோக ஏதும் இல்லையா ?
சொந்த முகவரியற்ற நெஞ்சம்
வெந்து விரக்தியில் மடியும்.
கையறு துயரில் வடியும் கண்ணீர்
தந்தைக்குச் செய்யும் அஞ்சலி ஆகும் !

கூடை

எம். ஆர். முருகன்

நீங்கள் பார்த்திருக்க முடியாது இந்தத் தொழிலில் இவ்வளவு சுத்தமாகப் புடவை உடுத்தும் பெண்ணை. முழங்காலுக்கு மேலே நிற்கும்படி தூக்கிக் கட்டிய சேலை. அடுக்கி வைத்தது போல் கொசுவம்; அதுவும் சின்னதாக. சேலை நிறையச் சின்னச் சின்னப் பூக்கள் கறுப்பு நிறத்தில். கொஞ்சம் தள்ளியிருந்து பார்த்தால் வெள்ளைத் துணியில் ஈக்கள் உட்கார்ந்திருப்பதுபோல் தெரியும். எப்போதும் இது மாதிரியான புடவைகளைத்தான் உடுத்துவார். மாரியம்மன் திருவிழாவின் போது மட்டும் நல்ல சுங்கடிச்சேலை. அள்ளிச் செருகிய கொண்டை. செம்பட்டை பூத்த தலைமயிர். கன்னத்தில் சிறு மீனைப்போன்ற ஒரு வடு. இதுதான் பூச்சியக்கா.

“ ஏ முண்ட, எந்திரிடி ! விடிஞ்சு இம்புட்டு நேரமாகுது. மொகத்த முடித் தூங்குறா.”

பூச்சியக்கா அதிகாலையிலேயே எழும் பழக்கமுள்ளவர். கிராமத்தில் யாரும் அலாரம் வைத்து எழும் பழக்கமில்லை. ஆனால் ஏதேனும் ஒரு கணக்கிற்கும். கொஞ்சமும் பிசு காது. தெருவிளக்கில்லாத இரவுகளில் ரெண்டு மூன்று பேர் அந்த முச்சந்தில் நின்று பேசிக் கொண்டிருப்பார்கள். பற்றவைத்த ‘அணில்பீடி’ தீரும்வரையில் பேச்சு நீளும். பின்னர் கிழக்கே மாஸ்டர் கடையில் டிகுடிக்கப் புறப்படுவார்கள். போகும்போது கையிவிருக்கும் கம்பினால் தரையில் ஒரிருமுறை ஒங்கித் தட்டுவார்கள். மணி இரண்டு. அவர்கள் யாரும்ல்ல.

ஊர்க்காவலர்கள். அதே இடத்தில் வந்து நின்று, “ஏ, எந்திரிங்காத்தா, நேரமாச்சு!” என்று அய்யநாடார் சத்தம்போட்டால் மணி ஐந்து. அதன்பின் அந்தத் தெருக்களில் உள்ள வீடுகளில் பரபரப்பு தெரியும். அப்புறம் சூரியன் கண்விழித்துப் பார்க்கும் போது அந்தத் தெருவே வெறிச்சோடி இருக்கும். கூலியாட்கள் எல்லாம் இப்போது ஏதேனும் ஒரு நிலத்தில் அறுவடை செய்து கொண்டிருப்பார்கள்; அல்லது களை எடுத்துக் கொண்டிருப்பார்கள். இதற்குப் பிறகுதான் கிராமத்தில் இதரவேலைகள் தொடங்கும். “ஏண்டா, கூப்புட்டு எவ்வளவு நேரமாகுது. இப்பத்தா எந்திரிக்க முடிஞ்சுதா? ராத்திரி எல்லா எதப் புடுங்கப்போனே; தேவடியா... போடி, போயி மூஞ்சியக் கழுவிக்கிட்டுப் பன்னிக் குட்டிகளத் தெறந்துவிடு. அந்தச் சின்னக் குட்டியோட கால்ல கவுத்தக் கட்டிவிடு!” ஏகமாச்சுச் சொல்லி முடித்துவிட்டுப் பூச்சியக்கா வெளியே போய்விட்டார். அவரது வேலையைப் பார்க்க வேண்டும்.

அந்தப் பெண் கண்களைத் தேய்த்துக்கொண்டே போய் தொட்டியிலிருந்த நீரை எடுத்து- அதில்தான் பன்றிகளும் தண்ணீர் குடிக்கும் — முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டாள். பாவாடை நாடாவைக் கழற்றிப் பாவாடையை இறுக்கிக் கட்டினாள். களிமண்ணால் கட்டப்பட்டு, பனை ஓலை வேய்ந்த ஒரு சிறு தொழுவத்தில் அடைத்திருந்த பன்றிகளைத் திறந்து விட்டாள். பன்றிகள் உறுமிக் கொண்டே வெளியில் ஓடின. அதன்பின்னால் அந்தப் பெண்ணும் ஓடினாள்.

கூலியாட்கள் வேலைக்குச் சென்றபின் வீதிகள் சோர்ந்து கிடக்கும். பள்ளிக்குச் செல்வோர் என்று ஒவ்வொருவரும்

அவர்கள் வேலையைக் கவனிக்கச் சென்றபின் பூச்சியக்காவும் அவரது வேலையைத் தொடங்குவார். அவரே பின்னிய கூடை. அவரது கணவர் மாரி கேரளாவிலிருந்து வாங்கிவரும் ஈத்தை நல்ல தரமானவை. எப்படி வளைத்தாலும் எளிதில் ஓடியாதவை. கூட, முறம் என்று பலவும் செய்து விற்கவும் செய்வார்கள். ஆனால் பிரதான வேலை என்பது மலம் அள்ளுவதுதான்.

எனக்குத் தெரிந்து கிராமத்தில் அப்போதெல்லாம் கக்கூஸ் என்பதே இருந்ததில்லை. ஓடையும் ஒதுக்குப்புறமுந்தான். வசதியான வீடுகள் ஒன்றிரண்டைத் தவிர இதர வீடுகளில் கக்கூஸ் என்பது கிடையாது. துரைசாமி வாத்தியார் வசதியானவர் என்றாலும் கக்கூஸ் கட்டியது சமீபத்தில் தான்; அதுவும் எடுப்புக் கக்கூஸ். வடக்குத் தெருவில் ஓடையும் தெற்குத் தெருவில் மீரான் ராவுத்தர் புளியந்தோப்பும் பிரதானக் கழிப்பிடங்கள். தோப்புக்குள் தெரியாமல்தான் போய்வர முடியும். ராவுத்தர் பார்த்துவிட்டால் அவ்வளவுதான். பெரிய ஓட்டப்பந்தயமே நடக்கும்! ஓடை அவ்வளவு பெரிய தல்ல. ஓடைக்கு ஆண்கள் மட்டுமே செல்வது வழக்கம். வெளியூர்களில் வேலை செய்பவர்களும், பள்ளிக்குச் செல்பவர்களும் கிழக்கிலிருக்கும் வாய்க்கால் கரையைப் பயன்படுத்திக் கொள்வார்கள்—வரும்போது வாய்க்காலில் குளித்துவிட்டு வருவதற்கு வசதியாக. சில பெரிய வீடுகளில் குப்பை, மாட்டுச் சாணத்தைக் கொட்டுவதற்காகக் 'கொட்டத்தில்' ஒரு பகுதியை ஒதுக்கி வைத்திருப்பார்கள். அந்த வீட்டுப் பெண்களின் கழிப்பிடமும் இவைகள்தாம்! சிறுவர்களின் முக்கிய கழிப்பிடம் காளியப்பன்

வீட்டுப் பக்கத்திலிருக்கும் மேடுதான். பெண்கள் பெரும்பாலும் இரவில் இந்த இடத்தைத்தான் தேர்ந்தெடுப்பார்கள். இது போன்ற தெருக்களிலுள்ள மலத்தை எல்லாம் எடுத்துச் சுத்தம் செய்வது பூச்சியக்காவின் தொழில். இந்த வேலை முடிந்தவுடன் பன்றி விட்டைகளைச் சேகரிப்பார். இவரோடு இன்னுஞ்சிலர் இருந்தார்கள். எல்லோரிலும் வயதானவர் பூச்சியக்காதான். பூச்சியக்காவின் தொழில் சுத்தம் மற்றவர்களிடம் இருந்ததென்று சொல்லமுடியாது. அவர் வைத்திருக்கும் கூடையே இதற்கு நல்ல எடுத்துக்காட்டு. பெரும்பாலும் ஈத்தைகளால் பின்னப்பட்ட கூடைகளுக்குச் சாணம் போட்டுத் தேய்த்து வைப்பார்கள். நாளடைவில் இந்தச் சாணம் உலர்ந்து உதிர்ந்து விடுவதால் கூடைக்குள்ளிருக்கும் மலம் புடவைகளில் ஒட்டிக்கொள்ளவும் கூடும். ஆனால் யாரும் இது பற்றிக் கவலைப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. இங்கேதான் பூச்சியக்காவின் அனுபவம் வேலை செய்தது.

ஒருநாள் உச்சிவேளை. பாம்பு கூட வெளியில் வரப் பயப்படும் வெயில். வேப்பமரத்து நிழலில் கால் நீட்டி, ரொம்பவும் லயித்துக் கூடை பின்னிக் கொண்டிருந்தார். நான் வந்ததே தெரியாது. நானும் பேச்சுக் கொடுக்காமல் கூடை பின்னுவதையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். கைவிரல்கள் அசாத்தியமாய் விளையாடிக் கொண்டிருந்தன. தேர்ந்த கலைஞன் ஒருவனின் நட்டுவத்திற்கு நாட்டிய மாடும் ஒரு பெண்ணைப்போல் ஈத்தைநார் வளைந்தும், நெளிந்தும் ஆடிக்கொண்டிருந்தது. என்னுடைய கவனத்தை கூடை இப்போது வேறொரு விதத்தில்

கவிஞர்

கவர்ந்தது. பின்னல்களுக்கிடையில்கண்கள் தெரியாமல் ஏதோ ஒன்று மறைத்திருப்பதுபோல் தெரிந்தது. அது உண்மைதான். கூடையின் உட்புறம் இலேசான தகடு ஒன்றைக் கூடையின் பாதி உயரத்திற்கு வளைவாக வைத்துப் பின்னியிருந்தார். பின்னு வதற்குத் தோதாகத் தகட்டில் ஒட்டை போடப்பட்டிருந்ததையும் இப்போது என்னால் பார்க்க முடிந்தது. இனிமேல் கூடைக்குள் அள்ளிப்போடப்படும் மலம் புடவையில் ஒட்ட வழியில்லை என்பதோடு, கூடையைச் சுத்தமாகக் கழுவி வைக்கும் வாய்ப்பிருந்ததையும் உணர்ந்தேன். உண்மையில் வியந்துதான் போனேன். படிப்பறிவே இல்லாத ஒரு கிராமப் பெண்ணிடமிருந்த பட்டறிவு எவ்வளவு நேரத்தியாக வெளிப்பட்டிருக்கிறது! காற்று ஜிலுஜிலுவென வீசிக்கொண்டிருந்தது. பின்னப்பட்ட கூடைக்கு வாழ்த்துத் தெரிவிப்பதுபோல் மரம் இலைகளைச் சொரிந்து கொண்டிருந்தது. பக்கத்து வீட்டிலிருந்து, மொச்சைக்குழம்புமணம் மூக்கில் நுழைந்து புதுச் சுகத்தைக் காட்டியது. அந்த இடம் இப்போது சொர்க்கம்!

“ரொம்ப நல்லாயிருக்குதுங்கக்கா கூட.”

நிமிர்ந்து பார்த்தவர், நீட்டியிருந்த கால்களை வேகமாக மடக்கிக் கொண்டார்.

“வாங்கசாமி; சீனியாத்தா புள்ளதான நீங்க! எம்புட்டு நாளைக்கப்புறம் வந்துருக்கீய. ஆத்தா செத்துப்போன வெசயத்த சுப்பையாதேன் சொன்னாக; அடேயப்பா! எத்தன

பேருக்குப் படியளந்திருப்பாக... போய்ச் சேந்திட்டாக... ஏதோ நீங்களாச்சும் அப்பப்ப வந்து போங்க... நீங்க இந்த ஊரவிட்டுப் போனாலும் போனீங்க. இந்தக் கொற சனங்களுக்குப் போக்கில்லாமல் போச்சு!”

எல்லாவற்றையும் சொல்லி முடிக்கும்வரை காத்திருந்தேன். இந்த ஜனங்களே இப்படித்தான். ஒரு வேளைச் சோறும் ஒரு கந்தல் துணியும் எவன் கொடுத்தாலும் இப்படித்தான் புகழ்ந்து கொண்டே இருப்பார்கள்!

“ஐயம்மா இன்னமும் கூடயத்தான் சொமக்குறாளா?” ஐயம்மா இவருக்கு தூரத்து உறவு.

“அதயேஞ்சாமி கேக்குறிய வாக்கப்பட்ட எடம் சரியில்ல. பொறந்த வீட்டுக்கே வந்துட்டா. வேற வேலை ஏதுங்க சாமி? பீக் கூடையும் செரட்டக்காம்புந்தா கதின்னு ஆச்சு! பழசெல்லாம் இப்ப எதுக்குங்க சாமி! கீழ வீட்டுக்குப் போநீகளா! போயிட்டு வாங்க சாமி!”

கூடையை எடுத்துக்கொண்டு போய் விட்டார்.

சத்தம்போட்டுக் கூப்பிட்டேன்.

வேகமாகத் திரும்பிவந்தார்.

“ஏக்கா, இப்பெல்லாம் பானையத்துல தள்ளுவண்டி கொடுத்திருக்காங்க. அதமாதிரி இங்கயும் வேணுமின்னு கேக்கலாமில்ல?”

“சேர்மன்: கிட்டப்போயியாரு கேக்குறது சாமி! அவரு நல்ல மனுசன்தா. அந்த கிளார்க்கு ரொம்ப பொல்லாத

ஆளு சாமி. எங்களுக்குச் சம்பளம் போடவே மனசு வராது. பாப்பாத்தி டீச்சர என்ன பாடு படுத்துனாரு.”

“அப்பத் தள்ளுவண்டி வரா தங்குறீங்க?”

“அது எங்க சாமி இப்ப வரப்போகுது?”

“சரிங்கக்கா. எனக்கொரு ஆச. நீங்க பின்னியிருக்கிற கூடையப்போல மத்தவங்களுக்கும் செஞ்ச குடுங்க.”

“ஐயோ சாமி! அவுகளுக்குத் தெரிஞ்சுச்சுன்னா என்னக் கொன்னுபோடுவாக. ‘கூடவேணு முன்னா அவளுகு புருஷங்களைப் போயிக்கேக்கச் சொல்லு. நீ என்னாவளா பெரிய மக...’ன்னு என்னையப் பன்னிக்குட்டிய அடிக்கிற மாதிரி அடிச்சே கொன்னுருவாக.”

இவர் சொன்னது அவர் கணவர் மாரியைப்பற்றித்தான். மாரி நல்ல மனிதரென்று சொல்ல முடியாது. ‘தண்ணிப்’ பேர்வழி! பஞ்சாயத்தில் தெருச் சுத்தஞ் செய்யும் வேலையை முடித்தவுடன் கூடை பின்னி விற்பார். திருவிழாக் காலங்களில் ‘பன்றிக்கறி’ வியாபாரம். பன்றிகளைக் கொல்லும் முறை கொடுமை யானது.

பன்றியின் கால்களைக் கட்டி அந்தப் புளிய மரத்தடியில் கொண்டு போய்ப் போடுவார்கள். ஒரு பக்கம் மாரி. மறு புறம் சிருஷ்ணன். கையில் உலக்கையைப் பிடித்து பன்றியின் முதுகில் ‘மொத்து மொத்தென்று’ போடுவார்கள். பன்றி பரிதாபமாகக் கதறும். செத்தவுடன் அதைத் தீயில் வாட்டுவார்கள்.

சுற்றிலும் அவர்கள் வீட்டுச் சிறுவர்கள் உட்கார்ந்திருப்பார்கள் ஏக எதிர்பார்ப்புடன். பன்றி உடம்பிலிருக்கும் கருகிய ரோமங்களைச் சுரண்டி எடுப்பார்கள். தோலில் சிறு பகுதியை வெட்டி எடுப்பார்கள். (இதை வார் என்பார்கள்) பக்கத்திலுள்ள சிறுவர்கள் அதை ஆவலுடன் வாங்கித் தின்பார்கள்.

ஆயிற்று. பதினைந்து ஆண்டுகள்! சொந்தக் கிராமத்திற்குப் போவதற்கான வாய்ப்பு நண்பன் திருமண வடிவத்தில் இப்போதுதான் வந்துள்ளது. என்னுடைய சொந்த பூமியை முதன்முதலாக என் மனைவிக்கும் பையனுக்கும் இப்போதுதான் காட்டப் போகிறேன்.

சொந்த ஊருக்குப் போவதென்றாலே மனசு சந்தோஷத்தில் பறக்கிறது. பேருந்தில் நாம் ஏறி உட்காருவதற்குள், மனசு கிராமத்தில் இறங்கிவிடும். ஒரே தாவலில் எல்லாவற்றையும் பார்க்கத் துடிக்கும். படித்த பள்ளி, குளித்த வாய்க்கால், ஆடிய தோப்பு என்று எல்லாவற்றுக்குள்ளும் நுழைந்து நுழைந்து பழசைத் தேடும். பிறந்த மண்பதால் மூக்கு, புழுதியைக் கூடச் சத்தோஷமாய்ச் சுவாசிக் கும். அப்படி ஒரு சுகம். எதைப் பார்த்தாலும் ஆவலில் வழுக்கிச் செல்லும் நினைவு.

ஊர்ப் பெயரைச் சொல்லி, “இறங்குங்க”, என்றவுடன் தான் ஒரு நிலைக்கு வந்து இறங்கினோம்.

“அப்பா, பீப்பி செய்றோமே அந்த மரந்தான இது?” என்று கேட்டுப் பூவரசு மரத்தைக் காட்டி னான் பையன்.

கவிதாசரண்

“ஆமப்பா,” என்று சொல்லி நடந்தேன். துணைவிக்குப் புது அனுபவம்.

பெட்டிக் கடையிலிருந்து ஒருவர் எங்களை நோக்கி வேகமாக வந்தார். அட, பிச்சை! அவர்தான் எவ்வளவு வயசாகிப் போனார்!

“என்னாப்பா, குடும்பத்தோட! ஒரு கடிதம் போட்டுட்டு வரக்கூடாதா? பெட்டிய இப்பிடிக் குடு தாயி. ஒன்னோட வீட்டுக்காரனும், நானும் ஒன்னாப் படிச்சவுங்க தாயி. நானு இன்னமும் கூலி வேலதான். இவன் தப்பிச்சுட்டான்.”

எந்தவிதமான அறிமுகமும் தெவையாயிருக்கவில்லை. சிரித்துப் பேசிக் கொண்டு வந்தாரே ஒழிய முகத்தில் மலர்ச்சியில்லை. உதடு காய்ந்து கிடந்தது. தோளில் கிழிந்த அழுக்குத் துண்டு. பித்தான் இல்லாத அழுக்குச் சட்டை. கல்யாண வீடுவரை நானும் அவரும் பேசிக்கொள்ளவே இல்லை. எல்லோரின் வரவேற்குப்பின் வீட்டுக்குள் நுழைந்ததும் பெட்டியை வைத்துவிட்டு, “அப்ப வரட்டுமாப்பா; காலல பார்ப்போம்,” என்று சொல்லி விட்டுக் கிளம்பினார்.

ஏதோ சொல்வதற்காக என் துணைவியார் என்னைப் பார்த்தார். அப்புறம் பேசாமல் பிச்சையைப் பார்த்துக் கூப்பிட்டார்.

“மாமா கொஞ்சம் வந்துட்டுப் போங்க.”

வந்தார். “இந்த ஊர்ல இருக்குற எல்லாத்தப்பத்தியும் இவரு எனக்குச் சொல்லியிருக்காரு. ஒங்களப் பத்தியும் சொல்லி

யிருக்காரு. பூச்சியக்காளப்பத்தியும் சொல்லியிருக்காரு. கொஞ்சம் இருங்க,” என்று சொல்லி விட்டுப் பெட்டியைத் திறந்து, என்னுடைய சட்டையில் ஒன்றும், வேட்டியில் ஒன்றும் எடுத்தார்.

“இந்தாங்க, இதை வச்சுக் கங்க. வேற எதுவும் வாங்கிட்டு வர முடியல,” என்று சொல்லி விட்டுப் பிச்சையின் கைகளில் துணியை வைத்தார். துணிகளை வாங்கிக்கொண்ட பிச்சை அழுதார். தேம்பித் தேம்பி அழுதார். என்னுடைய கண்களையும் அடக்க முடியவில்லை. யாருக்கு யார் ஆறுதல் சொல்வது? என்னுடைய துணைவி இக்கட்டில் நிற்பது தெரிந்தது. பிச்சையின் தோளில் நானே ஆறுதலாகக் கை வைத்தேன். ஒரு குழந்தையைப்போல் விசம்பி. விசம்பி அழுதார். பாவம்! துண்டில் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டார்.

“ஒன்னோட வீட்டுக்காரன நல்லாப் பாத்துக்க தாயி,” என்று சொல்லிவிட்டு வேகமாகப் போய் விட்டார். கொஞ்ச நேரம் இறுக்கமாகவே இருந்தது. ஊருக்குப் போய்த்தான் பிச்சையைப் பற்றிய முழு விவரத்தையும் பேசியாக வேண்டும்.

கல்யாணம் முடிந்த உடனே ஊருக்குக் கிளம்ப வேண்டும் என்ற அவசரத்தில், துணைவியைக் கல்யாண வீட்டில் விட்டு விட்டு நான் மட்டும் வெளியே கிளம்பினேன். வடக்குத் தெரு விஜுள்ள சிலபேர்களை அவசியம் பார்க்கவேண்டும். அதுவும் பூச்சியக்காவைக் கட்டாயம் பார்த்தாக வேண்டும். முகம் சுருங்கி தலை மயிரெல்லாம் நரையோடி ரொம்

பவும் தளர்ந்து போயிருப்பார். என்னை நினைவில் வைத்திருப்பாரோ என்னவோ. வழியில் சந்தித்தவர்களுடன் ஒப்புக்குப் பேசினேன். எதிரில்—ஆமாம், அது யார்? ஐயம்மாள். சே! எவ்வளவு அழகு! கண்களில் ஒத்தித் கொள்ளலாம். கையில் வழக்கமான கூடை. இல்லை, இல்லவே இல்லை. என்னுடைய கண்களில் விரிந்த வியப்பை எப்படிச் சொல்ல; அதே கூடை. பூச் சியக் கா பின்னியதைப் போலவே. ஐயம்மா நெருங்கி வந்தாள்.

“என்னா ஐயம்மா... ஞாபக மிருக்கா?”

“யாரு... ஏ ஆத்தா. ஒங்கனையா தெரியாது! ஒங்க முகம் மறைஞ்சாலும், அந்த சிரிப்பையும், குரலையும் எப்படி சாமி மறக்க முடியும்!”

“சாமி, அது இதுன்னு சொல்லாதே. சும்மா பேரச் சொல்லிக் கூப்புடு. ஒங்க அம்மா, அப்பா எல்லாரும் நல்லாயிருக்காங்களா?”

நான் கேட்டு முடிக்கு முன்பே அவள் கண்கள் கலங்குவதைக் கண்டேன். சேலைத் தலைப்பை எடுத்துக் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள். ஐயம்மா எனக்கு ஐந்து வயது சின்னவள். “ரெண்டுபேரும் போய்ச் சேர்ந்துட்டாக என்ன அநாதரவா விட்டுட்டு...”

கேட்கவே என்னவோ போலிருந்தது. இன்னும் எத்தனை சோகத்தைக் கேட்கப் போகிறேனோ. ஐயம்மா என் முன் சிலை மாதிரி—வெண்கலச் சிலை மாதிரி அசையாமல்

நின்றிருந்தாள். இப்போதுதான் வெற்றிலையைப் போட்டிருக்க வேண்டும். வாய் செக்கச் செவேலென்றிருந்தது. கழுத்தில் தானியைக் காணோம். அதைக் கேட்டுப் பயனில்லை.

“நம்முருக்கு இன்னும் தள்ளு வண்டி வரலையா?”

“எங்க சாமி. இன்னும் எத்தனை வருஷமாகுமோ.”

“இந்தக் கூடை நீ பின்னுனதா?”

“இல்லங்க; பூச்சி பின்னித் தந்தது. மகராசி, இதப் பின்னித் தந்துட்டுத்தான் சாகணுமுன்னு நெனச்சாப்போல அவளும் போய்ச் சேர்ந்துட்டா.”

“பூச்சியக்காரும் செத்துப் போச்சா? நல்லாத்தானே இருந்துச்சு. எப்படி?”

“அவளுக்கென்னாங்க. இப்பச் சாகுற ஒடம்பா அது. ஒரு ஈத்தை அவ முன்னாடிக் கிழிச்சுப் போடுங்க. அஞ்சே நிமிசத்துல அவ்வளவையும் கூடையாப் பின்னிருவாளே. எல்லாம் விதி சாமி, விதி. பாவிப்பய அடிச்சே கொன்னுட்டானே. யாரநொந்து என்ன ஆகப் போகுது!”

அவள் சொன்னதில் பாதி புரிந்தும், பாதி புரியாமலும் இருந்தது.

“மாரி எதுக்கு அடிச்சாரு?”

“பூச்சி ஒரு புதுக்கூட பின்னி வச்சிருந்தா. அத எடுத்துக்கிட்டு வேலைக்குப் போறப்ப சேர்மன் சம்சாரம் பார்த்து ரொம்பவும் சிலாகிச்சிருக்காக. இவ குளுந்து போயிட்டா. மறு நாள் சாயந்தரம் அதே மாதிரி

ரெண்டு கூடையப் பின்னி எடுத்
துட்டு வந்து ஒன்ன எனக்கும்
இன்னொன்னக் கிடணம்மாளுக்
கும் குடுத்திட்டு வீட்டுக்குப்
போனா. வெளியூர் போயிருந்த
அவளோட வீட்டுக்காரன் வந்து
எங்கடி ஈத்தையக் கணோ
முன்னு குதிச்சிருக்கான். இவ
ளும் ஏதோதோ சொல்லிப்
பார்த்திருக்கா. எதயும் கேக்குற
நெலமையில அந்தாளு இல்ல.
புடிச்சு வெளாசிப் போட்டா
னாம். அக்கம் பக்கத்துல இருந்த
வங்க போய் வெலக்கி விட்டாங்
களாம். ராத்திரி ரெண்டு பேர்க்
கும் திரும்பவும் சண்டையாம்.
கொஞ்ச நேரத்துக்கெல்லாம்

எந்தச் சத்தமும்ல்லாம ஒஞ்சி
போச்சு. காலைல பூச்சி மக
அலறிக்கிட்டே ஓடி வந்தா.
போய்ப் பார்த்தா பூச்சி செத்துக்
கெடந்தா.”

ஐயம்மா இன்னும் ஏதேதோ
சொன்னாள். எதையும் கேட்கும்
மன் நிலையில் நான் இல்லை.
நெஞ்சு வலிப்பதுபோல் உணர்ந்
தேன். மாரியின் மேல் எனக்கு
வந்த கோபம் இன்ன அளவென்
றில்லை.

மாரி பன்றிகளை எப்படி
அடித்துக் கொல்வார் என்று
உங்களுக்குத் தெரிய ஞாய
றில்லை. ★

கதவைக் திறக்க— இந்தக் கவிதையைத் தவிர தமிழன்பன்

பழக்கப்பட்ட வாழ்க்கை
மீட்ட முடியாத
பாடலானபோது—அவன்
மவுனத்தின்
இறுக்கத்தை உடைத்து
மண்ணெங்கும் தூவியது
காற்று.

மலைகளைத்
தகர்க்கும் கிளச்சியை—ஒரு
மண்மேட்டில்
ஆரம்பிக்கப் போவதாக
அறிவித்தான் . . . ஆளும்
துரைத்தனம்—புதிய
துப்பாக்கிகள் தருவித்தது.

சரி என்று
 ஒத்துப் போகாத சண்டித்தனத்தைத்
 திருத்த முற்பட்டது சட்டம்.
 நீதிக்குத் தெரியாதபடி
 நீதிபதி கண்களுக்குள்—ஒரு
 தீவிரவாதியாய் அவன் வளர்ந்தான்.

மக்களுக்காகக்
 குரல் கொடுத்தான் . . .
 தகர்ந்த பாலங்களில்
 தடம்புரண்ட வண்டிகளில் . . .
 இருளைப் பிழிந்து—அரசாங்கம்
 எழுதி வைத்தது அவன் பெயரை !
 விசாரணைகளில்
 அவன் உடம்பின் காயங்களில்
 பூமியின் இரத்தம் வழிந்தது.

முண்காத—அவன்
 முரட்டுத் தனத்தின் ஆழத்திலிருந்து
 எச்சரிக்கைகளை மற்றவர்க்காக
 எடுத்துவந்தன பத்திரிகைகள்.
 ' தட்டிக் கேட்பவர்க்கெல்லாம்
 பதில்—
 சவப் பெட்டிகளில் கொடுக்கப்படும்.'
 அவன் அறிந்ததுதான்.

இரகசியங்களில்—அவன்
 தியாகியானான்—அந்த
 இரகசியங்கள் உடைபடும் ஓசையை
 வரலாற்றின் செவிட்டுச் செவிகள்
 கேட்கவே இல்லை !

அவன்
 மரணத்தைத் தாண்டி
 ஓடிவந்தான் . . .
 விழுந்து எங்கேனும் வளர்ந்து
 எழ விரும்பி . . .

இந்தக்
 கவிதையைத் தவிரக்
 கதவைத் திறப்பார் யாருமே இல்லை !

‘வந்துகொண்டிருந்தான்’ வரை

இரா. நடராசன்

“சடங்குகளற்ற கருத்தரங்கம்” என்று திருப்திபட்டுக் கொள்கிறான் தாசு. தருமா இன்னமும் ஒலி தாங்கிமுன். பேசுவதற்கு மிச்சமிருப்பதாக நினைத்திருப்பான். தயவு செய்து யாரும் கலைந்து செல்ல வேண்டாமென்று சொல்வது போலிருந்த அவனது முக வெட்டைப் புறக்கணித்துவிட்டு கூட்டம் எழுந்துவிட்டது. தருமா வின் சபலம் தோற்க, அவர்கள் கலைந்து கும்பல் கும்பலானார்கள். கருத்தரங்கைக் காட்டிலும் இது பலருக்கு முக்கியம். சந்திப்புகளுக்காகவே கருத்தரங்கம் வருபவர்கள்.

“ஒன்றை சொல்லட்டுமா? உண்மையிலேயே கருத்தரங்கத்தை நீங்கள் தான் நடத்தியது. நாங்கள் வெறும் உதவியாளர்கள் தான். கூட்டிக் கழித்து பார்த்தால், நாங்கள் இல்லாமலும் நிகழ்ச்சி நடந்திருக்கக் கூடும். நீங்கள் இல்லாமல் நடந்திருக்கவே வாய்ப்பில்லை,” என்று சொன்னான் தாசு. “இது உபசார வார்த்தையல்ல. மனசில் உதைத்ததால் சொல்லுகிறேன்.” மாணவிகளுக்கு தாசு கூறியது ஒருவித திக்குமுக்காடலைத் தந்திருக்க வேண்டும். சில நொடிகளுக்கு அவர்களது முகத்தில் பூரிப்பு தெரிகிறது. ஏதாவது பீத்திக்கு கொள்ள வேண்டும் போலத் துடித்தார்கள். சுதாரித்துக் கொண்டு “ச்ச... அப்படியல்ல சார். இதுபோன்ற நிகழ்ச்சிக்காக உங்களுக்கு

நாங்கதான் நன்றி சொல்லோணும்,” என்றபடி ஒரு முகம் தாசுக்கு ரொம்ப பக்கத்தில் வந்தது. எல்லாரும் ஆமோதித்தார்கள். வாசனையோடிருந்தது முகம். தாசு முகம் திருப்புகிறான். “உண்மையில் நாங்கள் நிறைய தெரிந்து கொண்டிருக்கிறோம்,” என்றார்கள். “எனக்கு இப்படிக் கூட்டம் இதுதான் முதல் முறை சார்,” என்றது முகம். அவனுக்கு அவளது பெயர் தெரியவில்லை. தெரிந்து கொள்ளவும் ஆர்வம் இல்லை.

ஒன்று மட்டும் தாசுக்கு தோன்றிற்று. இவள் ஒப்புக்குச் சொல்லவில்லை. அவளது முகத்தில் விளம்பர தொனி இல்லை. அவர்கள் சார் போட்டது அவனை தொந்தரவு செய்தது. கூட்டம் வெற்றியா தோல்வியா என்று யோகாயாருடனோ விவாதித்துக் கொண்டிருந்தான். “தயவு செய்து கூட்டம் குறித்துக் கடிதம் எல்லாரும் எழுதுங்கள்,” என்று தருமா ஒலிபெருக்கியில் சொன்னான். தாசுவின் சொந்த முகத்தை விட்டுவிட்டு மாணவிகள் நடந்தாரர்கள்.

“கட்டுரையெல்லாம் புதிசு புதிசா இருந்திச்சில்ல...?”

“மைக்செட்காரன் கூட கேள்வி கேட்டான் பார்த்தியா?”

“சில கட்டுரைங்க ஒண்ணுமே புரியலட...”

“எனக்கு செம தூக்கம்பா... அதும் கண்ணாடிக்காரரு கட்டு

ரைம்போது அம்பது கொட்டாவி
யாவது வந்திருக்கும்...”

“பல விஷயம் புரியுது...
சிலது சுத்தம்.”

“ஆனா இது ஒரு முயற்சி
தான்.”

“இவங்க சொல்ற ஆத்தர்ஸ்
யாருமே பத்திரிகைல எழுதர
தில்லபோல.”

“பத்திரிகை எல்லாம வியா
பாரம்ங்கறாங்களே...”

“பூமணிங்கறவரோட
கதைய சுபமங்களால படிச்சிருக்
கேன்...”

“சிறுபத்திரிகைகள் எழுத
ராங்களாமே... எல்லாரும்.”

“லிஸ்டப் பார்த்தா இருபது
இருபத்தஞ்சி தேறும் போல.”

“எல்லாம் தபால் பத்திரிகை
தான், கடைகள்ல கிடைக்காது.”

“ஆமா... ஆமா... சாந்தம்
மிஸ் சொன்னாங்க...”

குழப்பமான குரல்களை
உவிழ்த்துவிட்டபடி மாணவிகள்
கலைந்து சென்று விட்டனர்.
தூரத்திலிருந்தது போலிருக்
கிறது தாசுக்கு. அச்சம் வர
வழைக்கிற தொலைவில் அவர்கள்
இருக்கிறார்கள். என்ன எதிர்
பார்த்து அவர்கள் வந்தார்கள்
என்பது தெரியாதாகையால்
மேலும் குழப்பம்; சோர்வு தரும்
குழப்பம். கொஞ்சம் பதற்றமும்
ஏற்பட்டது.

யோகா சிகரெட் பற்ற வைத்
துக் கொண்டான். சார்ம்ஸ்
சிகரெட். மிலிடெரி காக்கியில்
சட்டை போட்டிருந்தான். சேகு
வேரா தொப்பி. இந்த யோகா

சரியான ஆத்மாநாம் பயித்தி
யம். வர வர அவன் அதிகம்
புகைப்பதாக தாசு கருதினான்.
“ச்ச... வெட்கம் கெட்டவன்,”
என்று சொல்லிக் கொண்டான்.
தருமாவுக்கு நிகழ்ச்சி நிறைவு
தரவில்லை. ஏதோ ஒன்று இல்
லாதது போல ஒரு வெறுமை.
இன்னும்... இன்னும் என பர
பரப்பு அவனிடம் இருந்தது.
அவனுக்கு கருத்தரங்கம் ரொம்ப
கசந்ததற்கு காரணம் இல்லாம
வில்லை. கடைசி வரையில் கதி
ரேசன் நிகழ்ச்சிக்கு வராதது
அவனை பாடாப்படுத்தி எடுத்து
விட்டது. குற்ற உணர்வில் தவித்
துக் கொண்டிருக்கிறான்.

தருமாவும் தாசுமாக கூட்ட
அறையை பழையபடி அந்த
பள்ளிக்கூடத்தின் வகுப்பறை
களாக மாற்றத் தொடங்கினர்.
பெஞ்சுகள் நகர்த்தும் சப்தம்
மிகப் பெரிய அறையின் நிசப்
பத்தை அதிகமாக்கியது. ஒரு
நொடி தருமா பயந்துவிட்டான்.
தாசு கூறிக் கொண்டான்.
“ச்ச... எல்லாம் வெறிச்சோடிப்
போச்சு.” ஏனோ அவன் அப்
படிச் சொல்வது தருமாவுக்கு
உதவியாக இருந்தது.

சிகரெட்டை முடித்துவிட்டு
டீ சொல்வதற்காக ஆட்களை
எண்ணிக் கொண்டு போனான்
யோகா. புத்தகம் விற்ற
பணத்தை கணக்கு பார்த்துக்
கொண்டிருந்த தண்டபாணி,
யோகா போட்ட சத்தத்தில் எண்
ணிக் கை தவறி மறுபடி பணம்
கூட்டினான். மேடையில்
பேனரை கழட்டும்போது வழக்
கம் போல தருமா அவசரப்பட்டு
கிழித்து விட்டான். அடுத்த
கூட்டத்திற்கு வேறு பேனர் என

பட்டபோது தாசுக்கு அளவற்ற எரிச்சல் வந்தது.

ஜன்னல் வழியாக யோகாவைப்பார்த்து தண்டபாணி உரக்கக் கூச்சலிட்டாள்: “யப்பா... வாட்சுமேனுக்கும் ஒரு டீ சேர்த்துச் சொல்லப்பா.”

கழிவறையிலிருந்து வந்து கொண்டிருந்த வாட்சுமேனின் புட்டத்தில் வேட்டி கிழிந்திருந்ததை தண்டபாணி கண்டுபிடித்திருந்தான். “தூள் தூக்கலா டீ தம்பி. எனக்குனு சொல்லு மாஷ்டிருகிட்ட.”

டீ சாப்பிட்டார்கள். வாட்சுமேனுக்கு யோகா இருபது ரூபாய் தந்தான். கதிரேசன் கடைசிவரை கூட்டத்துக்கு வராததை நினைவுபடுத்தினான் தருமா. எல்லாரும் சற்று மௌனமாயிருந்தார்கள். டீயில் வந்த ஆடையை நாக்கில் வழித்து துப்பிய வாட்சுமேன் “ஏம்பா, எனக்குன்னு சொல்ல வியா நீ?” என்றான்.

“சொன்னேன் வாட்சுமேன். டீ மாறிடிச்சுபோல,” என்று யோகா கூறியதும் எல்லா டீயிலும் தனது டீயை தேடிப்புறப்பட்டான் வாட்சுமேன். பள்ளிக் கூடத்தில் ஏதாவது காணாமல் போனால் தேடுபவன் போல அவன் தேடினான். மிகவும் தன்னடக்கத்துடன் ஒவ்வொருத் தராக தனது டீயை பயந்து பயந்து அவனிடம் காட்டிக் கொண்டிருந்தபோதுதான் நான் அங்கு போய் சேர்ந்தேன்.

“பிரபஞ்சனை வழியனுப்பியாச்சா?” என்றார்கள். ஆமோதித்து விட்டு அவர்கள் மத்தியில் உட்கார்ந்து கொண்டேன். பசி என் வயிற்றைப் புரட்

டிக் கொண்டிருந்தது. “வழிலகதிரோட அம்மாவைப் பார்த்தேன். அவனுக்கு நல்ல காய்ச்சல் அடிக்குதாம்,” என்று அறிவிப்பு செய்ததும் எல்லார் முகங்களிலும் ஒரு சோகம் பட்டென பயணம் செய்கிறது. தண்டபாணி கேட் வழியே சாலையில் மறுபுறமிருந்த டீக்கடையில் மாஸ்டரிடம் எனக்கு ஒரு டீ சைகை காட்டி புரிய வைத்துக் கொண்டிருந்தான். “என்ன டீ தலைவா இது. ச்சைங்,” என்று சொல்லிவிட்டு ஒரே மடக்கில் விளக்கெண்ணை குடிப்பது போல மூஞ்சியை வைத்தபடி டீ முழுங்கிய வாட்சுமேனைப் பார்த்த யாரும் இந்தியாவின் எந்த மூலையிலும் அதன் பிறகு டீ சாப்பிடமாட்டார்கள்.

தருமா நீண்ட யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தான். நானும் தண்டபாணியும் புத்தகக் கணக்கில் மூழ்கி முத்தெடுக்க முனைந்தோம். யோகா அடுத்த சிகரெட் பற்ற வைத்தபடி மைக் செட்காரனுக்கு தொகை முடித்துக் கொண்டிருந்தான். அவனுடைய நீண்ட நிழல் மைக் செட்காரன் காலில் விழுந்திருந்தது. தருமாவின் பக்கத்தில் போய் உட்கார்ந்த தாசு அவனது கைகளைப்பற்றினான். திடீரென்று செத்துப் போய்விட்டவனைப் போலாகிவிட்டான் தருமா. என்ன இருந்தாலும் கதிரேசன் இப்படி செய்திருக்கக் கூடாதுதான். காய்ச்சல் வரும் அளவுக்கு என்ன செய்து விட்டான் தருமா என்று தாசுக்கு சோர்வாக இருந்தது.

நிகழ்ச்சி தொடங்கியதற்கு முதல்நாள் இதே இடத்தில்

தருமாவுக்கும் கதிரேசனுக்கும் இடையே வாக்குவாதம் முற்றி சிறு கைசண்டை ஆகிவிட்டது. வாய் சண்டை எப்போதும் அவர்களுக்குள் சகஜம். ஆனால் அதுவே கையை நீட்டுவது வரை போய்விடுமென யாரும் நினைக்க வில்லை. நபங்கள் அதை வேடிக்கை பார்த்தோம். ஒரு சொப்பனத்தைப் போல நடந்து அது முடிந்துவிட்டிருந்தது. ரொம்ப நாட்களாகவே இருவருக்கும் இடையே வாக்குவாதம் வளருவதுண்டு. அன்றைக்கோ வெடித்துச் சிதறிவிட்டது.

“தலித் இலக்கியத்தை தலித்துகள்தான் எழுத முடியுமா?” என்று கதிரேசன் கேட்டான். இப்படித்தான் பேச்சு ஆரம்பமாயிற்று. தருமாவிடமென்று பிரத்யேகமாகக்கூட அவன் கேட்கவில்லை. பொதுவாகக் கேட்டான்... எல்லாருக்குமாக.

“முதலில் தலித் என்பது யார்? அதைச் சொல்லு,” என்றான் தருமா. எல்லாரும் சிரித்தோம்.

“சாதிய ரீதியில் ஒடுக்கப்பட்ட, மிகவும் கீழ்த்தட்டு மக்கள் தான் தலித். எல்லாருக்கும் பணி விடை செய்தவர்கள். அதாவது எல்லாராலும் விரட்டப்பட்டு வாழ்க்கையின் கடைசிப்படியில் இருந்தவர்கள்; இருப்பவர்கள்.”

“யாரால் விரட்டப்பட்டார்கள்?”

“கிட்டதட்ட எல்லா ராலும்.”

“அப்படியானால் அவர்களது இலக்கியத்தை அவர்கள் தானே எழுத முடியும்?”

“அவர்களைப்பற்றிய நெஞ்சார்ந்த அக்கறையோடு நான் எழுதக் கூடாதா?” என்றான் கதிரேசன்.

“இவ்வளவு நாள் அவர்கள் மீது இல்லாத அக்கறை இப்

போது மட்டும் ஏன் வருகிறது? அவர்களது இலக்கியம் பிரசித்தி பெறுகிறது என்பதால்தானே?”

குளித்துக் கொண்டிருக்கும் போது தடாலென வழக்கி விழுந்தது போல உணருகிறான் கதிர். சுதாரித்து எழுவதற்குள் தருமா மேலும் ஒரு அடி வைத்தான்.

“இன்னமும் அவர்கள் எழுதவே தொடங்கவில்லை. அதற்குள் உன் இலக்கியத்தை நானும் தான் எழுதுவேன் என்று போட்டி.”

“அப்படியல்லப்பா. இலக்கியம் படைப்பது என்பது பிறப்போடு சம்பந்தப்பட்டதாக ஆகி விடக் கூடாதல்லவா?”

“இந்த நாட்டில் இலக்கிய விருதுகள், அங்கீகாரங்களெல்லாம் பிராமணர்களுக்குத்தானே தாரை வார்க்கப்படுகிறது. அது மட்டும் பிறப்பு சம்பந்தமானது இல்லையா?”

எதையாவது பிடித்துக் கொண்டு எழுந்து நிற்க முயல்பவன் போல கண்களால் துழாவுகிறான் கதிரேசன். இது சரியான இடி. கிணற்றுக்குள்ளிருந்து பேசுபவன் போலானது குரல். “இப்படியெல்லாம் பேசிட்டா... போதுமா? உண்மை என்ன? இலக்கியம்னு ஒன்றுதான் இருக்குது. தலித் இலக்கியம். பிள்ளைவான் இலக்கியம்னு எல்லாம் இல்லை.”

“ஒருத்தன் இன்னொருத்தன் காலை மிதித்துக் கொண்டிருக்கிறான். அதைப்பற்றி மிதிவாங்குபவன் தான் சரியான உணர்வோடு தேவையானதை எழுதமுடியும். மிதித்துக் கொண்டிருப்பவன் மிதி வாங்குபவனின் இலக்கியத்தை எப்படி எழுத முடியும்? மசுரு மாதிரி பேசக்

கூடாது. கொஞ்சமாவது யோசிக்க
கனும்,” என்றான் தருமா.

“என்னடா கபோதி...
மசுருன்னா சொன்ன?” என்ற
படி கதிரு தருமாவை ஆவேச
மாய் நெருங்கினான்.

கதிரேசன் தன்னை அடிக்க
வருவதாக எண்ணிய தருமா
அவனை தாடையில் அவசரப்
பட்டு ஒங்கி மொத்திவிட்டான்.
நிலைகுலைந்த கதிரேசன் கீழே
விழும்போது நாங்கள் முன்
தயாரிப்பின்றி ரொம்ப சப்த
மாய் சிரித்துவிட்டோம். காய்ச்
சல் வருமளவுக்கு அவனை நாங்
கள் அவமானப்படுத்தி விட்
டோம். மேடை, கூட்ட அறை
ஏற்பாடு யாவற்றிலும் சம்பந்தப்
பட்டிருந்த கதிரேசன் சட்டென
வெளியேறியவன் அப்புறம்
வரவேயில்லை. திடீரென
வாந்தி வந்துவிடும்போல வயிறு
இரைந்தது. தருமா அழுது விடு
வானோ. வாக்குவாதங்கள் சுக
ஜமானவை. நாங்கள் நண்பர்
கள் ஆறு பேருக்குள் தருமாவும்
கதிரும் பேசியது போக மீதியை
அபூர்வமாக பேசுவோம். அவர்
கனது சண்டை இல்லையெல்
இலக்கியம் சுரத்தாக இல்லை.
ஆனால் பேச்சோடு முடிந்து
போகிற சண்டை அத்துமீறிப்
போனதுதான் அதிரச்சியா
யிருந்தது.

நாங்கள் அதிகம் பேசிக்
கொள்ள நல்ல இலக்கியங்கள்
இல்லை; ரொம்ப அபூர்வமான
தேடலில் சிக்கி விடுபவை தவிர.
ஆனால் அவர்களுக்கு விவா
திக்க ஏராளம் இருப்பது போல
தோன்றும். ஐ. நா. சபை
முதல் கதை, கவிதை வரை
யாவற்றையும் சண்டையிட்டே
பேசுவது அவர்களது பாணி.
எங்களது மெளனத்தையிட
அவர்களது தம்பட்டம்
சுவையானது.

இன்று ஒரு மாணவி
தாசுவை கேட்டாள். அதிர்ச்சி
யடைய வைத்த கேள்வி. “எதை
யெல்லாம் படிக்கக் கூடாது
என்று கூறினீர்கள். சரி.
எதைப் படிக்க வேண்டுமென
கூறவில்லையே?” ஒரு நொடி
தாசுக்கு என்ன பதில் சொல்
வதென தெரியவில்லை. அவன்
யோசிக்கின்றான். ‘யாரைப்
படிக்க வேண்டுமென இவளுக்கு
சொல்ல நான் யார்; நீங்கள்
சொல்லுங்கள் நாங்கள் கேட்டுக்
கொள்கிறோம் என்பது ஒரு தப்
பித்தல். சோம்பல். நான் காட்ட
முடியாது. காட்டக் கூடாது.
அவளாகவே தேடிக்கொள்ளட்
டும். முடிவற்ற வானத்தின் கீழே
சிதறிக்கிடக்கும் எண்ணற்ற
விஷயங்களுக்குள் தேட்டும்.

‘நானும் தேடி வருகிறேன்.
எத்தனையோ ஆண்டுகளாக.
எது எதுவோ கிடைக்கப் போகி
றதென தேடத் தொடங்கினேன்.
முன் தயாரிப்பே இல்லாமல்
தேடுகிறேன். இதுவரை என்ன
கிடைத்துவிட்டது? நிறைய
கிடைத்தது. நிறைய கிடைக்க
வில்லை. எல்லாம் கிடைத்து
விடாது. எல்லாம் கிடைத்துவிட்
டால் தேடல் நின்று போய்விடும்.
தேடுதல் வாசக சுகம். அது
நின்று போகக்கூடாது. வாசித்து
தேடுதல், வாழ்ந்து தேடுதல், எழு
தித் தேடுதல். சில சமயம் எதை
தேடுகிறோம் என்ற இலக்கு இன்
றியே தேட வேண்டி வருகிறது.
அதில் ஒரு ஆச்சரியம் உள்ளது.
நான் எத்தனை சேமித்தேனென
எனக்குத் தெரியாது. இத்தனை
நாவல் இது வரை வாசித்திருக்கி
றேன். இத்தனை கதை, கவிதை
என்று எண்ணிச் சொல்ல முடி
யாது. வாசகனாக தேடுகிறேன்.
படைப்பாளியாகத் தேடப் படுகி
றேன். தேடலும் தேடப்படலும்.’

‘சமூக மாற்றம் என்றெல்லாம் கூறுகிறோமே, அது? அதுவும் கூட ஒருவகை தேடல்தான். இதைவிட நல்ல உலகம்; உயரிய சமூகம். இதைவிடச் சிறந்த எழுத்து. இதைவிட சுயநலமற்ற நான்; சாதிப் பிரிவினையற்ற கிராமம். சுரண்டலற்றமானிடம். இதெல்லாம் திருப்தியின்மையால் ஏற்படுவது. நான் உலகிடம் கூற விரும்புகிறேன், எனக்கு எதிலும் திருப்தி இல்லையென்று. எனவே தான் ஊர்வலம் போகிறேன். எனவே நான் எழுதுகிறேன். எனது தேடலை பிரபலப்படுத்தி பரவசம் அடைய போராடுகிறேன். நான் மட்டும் சுகமாயிருந்தால்? இல்லை, அது அளவற்ற குற்ற உணர்வை ஏற்படுத்திவிடும்.’

திடீரென்று தாசுக்கு அதிர்ச்சியாயிருக்கிறது. தான் யோசித்துக் கொண்டிருப்பதை யெல்லாம் யாரோ வாசித்துக் கொண்டிருப்பதாகத் தோன்றியது. பிரமிப்பாக இருந்தது. தான் யோசிக்கும்போதே தன் மன நிலையை யாரோ வாசிக்கிறார்கள் என்றால் பயமாகத்தான் இருக்கிறது. விடுபட, யோசனையை தருமாவின் பக்கம் திருப்பினான் தாசு. செத்தவன் கை வெத்திலையாக தருமாவின் தோளில் கிடந்த தனது கையை அவன் உணர்ந்தான். தருமாவிடமிருந்து சலனமேயில்லை. செத்துவிட்டானோ.

மெல்ல இருட்டத் தொடங்கி விட்டது. வாட்சமேனிடம் விடை பெற்றுக்கொள்ள நான் அவனை தேடத் தொடங்கினேன். ‘இவ்வளவு பெரிய பள்ளியில் ராத்திரி எப்படி தனியாக இருக்கிறான்?’ எனத் தோன்றியது. அவன் நிம்

மதியாக தூங்குகிறானா எனக் கேட்க விரும்பினேன். அவன் எங்கு படுப்பான்? படுக்கை எத்தகையது என்று கூட அறியலாம், வாய்ப்பிருந்தால். அரையிருட்டில் தருமாவின் மனம் தடுமாறியது. இப்போது அவனுக்கு என்னென்னவோ தோன்றியது. தனக்கு ஏற்பட்டுவிட்ட அவமானத்தை தாங்கமுடியாமல் கதிரேசன் தற்கொலை செய்து கொண்டு விடுவானோ? அவ்விதம் நேர்ந்துவிட்டால்? கதிரேசனின் அகலமான விழிகள் அவன் கண்முன் தோன்றின..

தருமா கூட ஒருமுறை தற்கொலை செய்து கொள்வதென முடிவு எடுத்திருக்கிறான். என்னவகையில் சாகலாமென கழிவறையில்போய் அவன் யோசித்த துண்டு. தருமா வீட்டு கழிவறை ரொம்ப குறுகியது. விட்டம் அதிக பலமற்றது. அந்த அறையில் தூக்கு மாட்டிக் கொள்ள முடியுமாவென மேல் தளத்தை நோட்டமிட்ட போது தருமா சிலிர்த்துவிட்டான். அந்த சிலந்தி, கூடு கட்டிக்கொண்டு அங்கு வாழ்ந்து வந்தது. தினமும் இரண்டு முறை தருமா அந்தக் கழிவறைக்கு வருவான். அந்த அறையை அவன் விரும்பியதேயில்லை. அவ்வளவு அருவருப்பான அந்த அறைக்குள்ளும் ஒரு சிலந்தி நம்பிக்கையோடு வாழ்வது ஆச்சரியம் தந்தது. அந்த சிலந்தியே அவனது ஞான ஆசிரியனாக ஆகிவிட்டது. எனவே எவ்வளவு அசிங்கமான உலகானாலும் போராடி வாழ்ந்தே தீருவது என தருமா கழிவறையிலிருந்து தீர்மானத் தோடு வெளியேறினான்.

அது மாதிரியான ஒரு சிலந்தி கதிரேசன் வீட்டு கழிவயில் உள்ளதா என்று அறிய தருமா துடித்தான். கன்னக் கதுப்புகள் துடிக்க அவன் யோசித்தான். படபடப்பு மேலிட்டதால் முட்டிக்குள் முகம் புதைத்துக் கொண்டான். உள்ளே இருட்டாக இருந்தது. அடி வயிறு இழுத்தது. “கதிரு, செத்துப் போயிராதா...” என ஒரு விம்மல் மேலெழுந்தது. அவ் வளவுதான். தருமா உடைந்து

விட்டான். உடல் குலுங்க அழுத் தொடங்கி விட்டான். தாசுக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. வாட்சமேன் வந்துகொண்டிருந்ததால், தருமா அழுவது தெரியக் கூடாதென மறைக்கிறாற்போல அமர்ந்தேன் நான்.

அப்போது தூரத்து இருட்டு சலசலத்தது. “டேய், இருக்கிங்களாடா? இங்க ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்தேன். எப்படி நடந்திச்சு எல்லாம்?” என்றபடி கதிரேசன் வந்துகொண்டிருந்தான். ●

மீண்டும் என் தலையங்கம்—

தொடர்ச்சி

ருந்தேன். அதில், “பால் மணம் மாறாத சிறுவர்கள் தங்கள் அம்மாவை, அக்காளை ‘வாடி... போடி...’ என்று அழைப்பதுகூட அடிப்படையில் பெண்ணுரிமை சார்ந்த விஷயமாகிறது,” என்று குறிப்பிட்டிருந்தேன். இதனை அவரால் பொறுத்துக்கொள்ள முடியவில்லை. “பெண்களை ‘வாங்கம்மா, போங்கம்மா’ என்று கூப்பிடுகிறவர்கள் மட்டும் மிகவும் மரியாதையோடு நடத்துகிறார்களா? பிராமணர்கள் மட்டுந்தான் அடிமையாய் நடத்துகிறார்களாமா?” என்று பண்ணிப் பண்ணிப் புலம்பித் தீர்த்துவிட்டார். அந்தக் கடிதத்தில் எத்தனையோ பெண்ணுரிமைப் பிரச்சினைகளை வெகு அழகாகவும் தர்க்க ரீதியாகவும் பட்டியலிட்டிருந்தாலும், ‘பிராமணப் பழிப்பாக’ கருதிய இதை மட்டும் அவரால் சகித்துக்கொள்ள முடியவில்லை. அதுதான் அவர்கள் பிறவிக் குணம்.

பெயர் பெற்ற ஒரு பிராமண எழுத்தாளர் எனக்கொரு கதை அனுப்பியிருந்தார். அதில் ‘அக்ரஹாரத்துப் பிள்ளை, குடியானவப் பையன்கள், சேரிப் பசங்கள்’ என்று மனிதத் தகுதி நிர்ணயம் செய்யப்பட்டிருக்கக் கண்டேன். இத்தனைக்கும் அவர் ஒரு சிகப்புச் சிந்தனைக்காரர். உள்ளத்தில் உள்ளதுதானே பேனாவில் ஒழுகும்?

பல ஆண்டுகளுக்கு முன் நிகழ்ந்தது இது: கடற்கரை இரயில் நிலையமருகே ஒரு பெண்— சித்தம் பிசகியவளோ என்னவோ— அம்மணமாய் மல்லாந்து கிடந்தாள். அவள் இருப்பை அறிந்த எல்லா கண்களும் ஒதுக்கமாய் அங்கங்கே நின்று திருட்டு சுகம் தேடின. இரயிலைப் பிடிக்க அந்த வழியே போன எனக்கு அந்தக் கண்கள்தான் அவளைக் காட்டிக் கொடுத்தன.

அப்போது அவ்வழியே வந்த ஒரு வெளிநாட்டுக்காரன் அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்ததும், பதற்றத்துடன் தன் சட்டையைக் கழற்றி

அவள் மேல் போட்டான். அவனுடைய தோழி உடனே மண்டியிட்டு அமர்ந்து, அவளை மடக்கிப் படுக்க வைத்து, முழுமையாக அந்தத் துணியால் மறைத்தாள். அந்த வெளிநாட்டான் தலை நிமிர்த்தி சுற்றிலும் பார்த்தான். மலப் புழுக்களைப் பார்க்கும் பார்வை அது. அதற்கு மேல் என்ன செய்வதென்று நெரியாமல் சுணங்கி, பின் அங்கிருந்து நகர்ந்தனர்.

அரை நிமிஷம் இருக்கும். “உய்...” என்று அடிக்குரலில் ஊதிக்கொண்டே ஓடி வந்து, அந்தச் சட்டையைப் பறித்துக்கொண்டோடிவிட்டான் ஒரு சிறுவன். எல்லாரும் பார்த்தார்கள்.

என் சட்டையைக் கழற்றிப் போடலாமா என்று யோசித்தேன். சே... யோசிக்கும் தருணமா அது? ஆனாலும் யோசித்தேன். என்னைப் போல இன்னும் சிலரும் கூட யோசித்திருக்கக் கூடும். “இதைச் செய்தால், என்னை இந்த மனிதர்கள் எத்தனை ஏளனமாய்ப் பார்ப்பார்கள்!...”

அன்றிரவு எனக்கு அழத் தோன்றியது. ஒருவேளை அவள் என் தாயாகவோ சகோதரியாகவோ இருந்திருந்தால், எப்படிப் பதறித் துடித்திருப்பேன்! சொந்தத்திற்கான சுரணை மட்டும்தான் எனக்குண்டா? ஆனால் அந்த அன்னியனுக்கு சமூகச் சுரணை இருந்தது. சக மனித நேசம் இருந்தது. அதுவும் அனிச்சையாக தரும்பி நின்றது.

எனக்கு என் சொந்தக் ‘கடைத் தேறலே’ முக்கியம். எனக்கான சொர்க்கமே என் இலட்சியம். என் மதம் எனக்கு இதைத்தான் சொல்லி வைத்தது. என் வைதிக தர்மம் என்னை மட்டுமே முன்னிலைப்படுத்தக் கற்றுக் கொடுத்துள்ளது. இந்த அகச் சீரழிவுக்கே யார் காரணம் என்று யோசிப்பது கூடாதா?

PL 430இல் இறக்குமதியான அமெரிக்கக் கோதுமையோடுதான் பார்த்தினிய விதைகள் கலந்து வந்தனவாம். இன்று நாடு முழுக்க பார்த்தினிய விஷச் செடிகளின் ஆட்சிதான். அவற்றை மடக்கி உழுது, மட்க விட்டால், மண்ணுக்கு நல்ல உரமாகுமாம். இதை நான் தெரிந் கொள்ள வேண்டாமா?

இடைவிடாமல் இயங்கிக்கொண்டிருக்கும் மூச்சுக் காற்றானது, மூக்கடைப்பு நேராத வரை நம்மால் உணரப்படுவதுகூட இல்லை. பிராமண இயக்கமும் அப்படித்தான் என அறிந்து கொள்ள முயல்வது, என் அடையாளம் தேடலில் அவசியமல்லவா?

தர்ப்பை பிடிக்கிறவன் பிள்ளை கறுப்பாகவும், செருப்பு தைக்கிறவன் பிள்ளை வெளுப்பாகவும் மாறிப் போனார்கள். பிராமண அறிஞன் ராகுல சாங்கிருத்தியாயன் கருத்தில் உறைத்த விஷயமிது. இவ்வளவு தடித்துப் போன கலப்படத்திற்குப் பின்னும், ‘மன்தேபேதம்’ வைதிக தர்மமாய் இருப்பதை நாம் பரிசீலிக்க வேண்டாமா?

இவற்றையெல்லாம் பட்டியலிடுவதன் நோக்கம், எதிர் பேதம் பேசி துவேஷம் பாராட்ட அல்ல என்பது சத்தியம். மாறாக,

மனிதரிடையான துவேஷத்தை தர்மம் என்று சொல்லி, எலும்பின் அடிக் குருத்து வரை படர விட்டவர்கள், பொய்யான தங்களுடைய மேன்மைப் படிமத்தைக் கலைத்து விட்டு, பொது நீரோட்டத்தில் ஒன்றிக் கலந்து, முன்னர் புனிதமாய்ப் பாவித்த நதிகளில் தெப்ப மாய் மிதக்கும் பிணங்களை அப்புறப்படுத்தலாமே என்று முன் மொழியும் ஆசையால்தான்.

பெரும்பான்மைத் தமிழர்கள் பற்றிய- அன்பர் திரு மணிவண் ணன் அவர்களின் குற்றப்பட்டியலை அங்கீகரிக்கும் ஆசையால் தான் அப்படியே வெளியிட்டோம். சமூகக் கட்டமைப்பில் பிராம ணர்களின் பாரதூரமான பங்களிப்பைப் பற்றிப் பேசுவதாலேயே, வைதிக தர்ம வினியோகத்தில் அவர்களின் அடியாட்களாய் வளர்ந் துள்ள மேட்டுக் குடி மக்களின் சிறுமைகள் சிறுத்துப் போகுமா என்ன? எப்போதும், எஜமானனை விடவும் களத்தில் நிற்கும் அடியாள் மூர்க்கமாகவே இருப்பான்தானே?

தமிழர்கள் என்று சொல்லப்படுகிறவர்கள் பஞ்சமர்களை உழைப்புச் சுரண்டல் செய்வது சத்தியமான உண்மை. அதுமட் டும் தானா? அவர்கள் உயிர் தரிப்பையே ஈனத்தனமாகக் கேவலப் படுத்துகிறார்கள் என்பதும் உண்மை. ஆனால் 'பார்ப்பனர்களை மூளைச் சுரண்டல் செய்வதாகச் சொல்வது சரிதானா? சுரண் டல் என்பது வறுமைப் படுத்துவது. இங்கு அப்படியா? வேண்டுமானால் பார்ப்பன மூளையின் ஏவல் நாய்களாகச் செயல்படுகி றார்கள் என்று சொல்லத் துணியலாமே.

ஒரிடத்தில், "பார்ப்பனர்களின் முன்னேற்றத்தைக் கண்டு பொறாமைப்பட்டு, அவர்களை அழுத்தி வைக்கக் கடந்த அறுபது ஆண்டுகளாக நடக்கும் போராட்டத்தின் நியாயத்தை அனைவரும் புரிந்துகொள்ள முடியும்," என்கிறார்.

இது மகா அபத்தமான வாக்கியமாகப் படவில்லையா?

பொறாமைப்பட்டு நடத்தும் போராட்டத்தில் எப்படி நியாயம் இருக்க முடியும்? இந்தப் போராட்டம் பொறாமையால்தான் என் றால், பிராமணர்கள் செய்ததெல்லாம் புனிதம் என்பதுதானே?

இந்த நண்பர் ஒப்புக்கு நியாயம் பேசினாலும், அவர் உள்ளம் என்னவாய்த் துடிக்கிறது என்பது தெற்றென விளங்குகிறது. பிரா மணர்கள் அவ்வளவு இலேசப்பட்டவர்களல்லர் என்பதால்தானே எங்கள் முறைவாசல் தொடர்கிறது!

பஞ்சமர்கள் தங்கள் உரிமைகளைக்கூடச் சலுகைகளாய்ப் பெறுவதற்கே இன்னமும் போராட வேண்டியுள்ளது. இதற்கு மேட் டுக்குடித் தமிழர்களை விட பிராமணர்களின் பங்கு ஒன்றும் குறைந்ததல்ல என்பதற்கு அவர்களின் 'லோக குரு' மறைந்த சங் கராச்சாரியாரின் இட ஒதுக்கீடு விமர்சனமே சான்று. (தேவையானால் வெளியிடுவோம்.)

ஒரு சராசரித் தமிழனின் குறைகளாக இவர் சொல்கிற பெரும் பாலானவை, இன்று மனித குலம் முழுவதையும் பற்றியுள்ள நோய்கள்தாம். தமிழர்களிடம் தூக்கலாய் இருக்குமெனில், சாதி அரசியலும் பிராமண வினைப் பயனும் காரணிகளாகக் கூடும்.

இள வயது இரத்தத்திமிரில் சீர்திருத்தம் பேசுகிறவன் முதுமையில் பழமைவாதியாகவும் பக்திமானாகவும் மாறிப் போவது, மதம் அவன் மீது செலுத்தும் ஆதிக்கம் காரணமாகத்தான். சொர்க்கம் எங்கே மறுக்கப்பட்டு விடுமோ என்னும் அச்சம்தான்.

கொகோல் (Gogol) என்றொரு ரஷ்ய எழுத்தாளன். கொகோலின் 'மேலங்கி'யிலிருந்து பிறந்தவர்கள் நாங்கள்- என்று மற்றவர்கள் பெருமை கொள்ளும் அளவுக்குப் பெரியவன். ஜார் ஆட்சியின் சமூக அவலங்களைத் தன் எழுத்தில் பெரிதாய்ப் பரிகசித்தவன். அப்படிப்பட்டவன் பின்னாளில், "நாம் பாவம் செய்கிறோமோ. அரசு அதிகாரத்தைப் பரிகசிப்பதால் பரமண்டலம் நமக்கு மறுக்கப்படுமோ," என்று மனப் பிளவுக்காட்டு, கையெழுத்துப் பிரதியிலிருந்த தன் கடைசி நாவலைத் தீயிலிட்டுக் கொளுத்திவிட்டான். கடைசியில் மன நலக் குறையுற்றவன்போல் வாழ்ந்து மறைந்தான். மதத்தின் தாக்கம் அப்படிப்பட்டது.

இந்து மதத்தின் தாக்கம் என்ன அற்பசொற்மா? இங்கிருக்கும் அரசியல்வாதிகள் என்ன இங்கர்சால்களா? 'நாயும் இந்தப் பிழைப் புக்கு நாணும்' கதைதான்.

(இந்த நண்பர் மிகுந்த நேசத்துடன் நம் சொந்தத் துயர் பற்றி ஆறுதல் படுத்தியமைக்கு நன்றி சொல்லி, அவர் கடிதம் இதழில் உரிய விளக்கத்தோடு வெளியிடப்படும் என நாம் எழுதியிருந்த கடிதத்திற்கு, இது அச்சேறும் சமயம் அவர் எழுதிய பதில் கடிதம் வந்தது. நண்பரின் சுதந்திரமான கருத்துப் பரிமாற்றத்தை முழுமையாக்க அதையும் வெளியிட்டுள்ளோம்.)

அந்த மந்திரம்
வே.மு.பொதியவெற்பன்

அது
அப்போதைக்கப்போது
அமைகின்ற தோது!

இனிப்பதுவோ
கசப்பதுவோ
அதற்குள்ளே ஏது?

தண்ணீரும்
மலைத்தேனாய் அள்ளும்
அருநெல்லிக் கனியுண்ட நாவில்.

மலைத்தேனும்
கைப்பெல்லை காட்டிவிடும்
சிறுகுறிஞ்சா இலைமென்ற நாவில்.

நான் இந்தியப் பெண்

—கோ. இராஜேந்திரன்

நான் ஒரு இந்தியப் பெண்.
 ஏதோ ஒரு நாளின் முன்னிரவில்
 வாழ்க்கையின் இருட்டடிப்பாய்
 யாராலோ சீரழிக்கப்பட்டேன்.
 யாராய் இருக்கும் ?
 தெரியாது.

அவன்—

இந்துவாக இருக்கலாம்,
 முஸ்லிமாக இருக்கலாம்.
 கிறித்துவனாய் இருக்கலாம்,
 இல்லை,
 சீக்கியனாய் இருக்கலாம்.
 தெரியாது—

யாராலேயோ

நான் சீரழிக்கப்பட்டேன்.

சீரழித்துப்போனவன் கையில்
 ஏதோ புத்தகம் இருந்தது.
 என்னவாய் இருக்கும் ?
 பகவத்கீதையா ?

பைபிளா ?

குரானா ?

கிரந்தமா ?

தெரியாது.

அவன் கையில்

ஒரு புத்தகமிருந்தது.

கடித்துக் குதறுகையில்

அவனிடம்

அதிகாரத் திமிர் இருந்தது.

அவன் யாராய் இருக்கும் ?

காவல் துறை சேர்ந்தவனா ?

நீதித்துறை சேர்ந்தவனா ?

அரசியல்வாதியா ?

பேட்டை ரவுடியா ?

தெரியாது—

அவன் குரலில்

அதிகாரத்திமிர் இருந்தது.

கதறக்கதறச் சீரழித்தவன்,

போகும்போது

பணத்தை வீசினான்.

என்ன பணமாக இருக்கும் அது?

ஊழல் பணமா?

லஞ்சப் பணமா?

இல்லை, கறுப்புப் பணமா?

ஏதோ ஒன்று,

என் மீது வீசிவிட்டுப் போனான்.

அழுது புலம்பினேன்;

இனி—

என் கைகள் யாரைத் தொழும்?

கண்ணனையா?

கர்த்தரையா?

நபிகளையா?

நானக்கையா?

அழுதுகொண்டே இருந்தேன்.

நான் களங்கப்படு முன்

யாராய் வரிக்கப்பட்டிருப்பேன்?

சீதையாகவா?

கண்ணகியாகவா?

ஃபாத்திமாகவா?

மேரியாகவா?

நான் யாராய் வரிக்கப்பட்டிருப்பேன்?

அழுது புலம்பினேன்.

அம்மா சொன்னாள்:

‘கடவுளிடம் கேள். கிடைக்கும்’ என்று.

என்ன கேட்க?

கருச் சிதைவையா?

புதிய கருப் பையையா?

இல்லை, சீரழித்தவனையா?

என்ன கேட்க?

நான் இந்தியப் பெண்.

இன்றாக மறுக்கும் நேற்றுகள்

—பெ. கபிலநாடன்

அழகழகாய்ப் பூக்களெடுத்து
 அடுக்கடுக்காய் சரங்கள் கோர்த்ததும்...
 வரிவரியாய்க் கவிகளிசைத்து
 அலையலையாய் மாந்தரை ஈர்த்ததும்...

தேன்—

பூவிலல்ல,
 நெஞ்சுறிக் குதித்துப்
 புனலாகிப் பாய்ந்ததும்;

கனவு—

தலையணையிலல்ல,
 இமையடியில் முளைத்து
 காய்கனிகள் ஈன்றதும்
 நேற்றா?

கண் முடியல்ல,
 கற்பனை கண்ணீரில் வழிந்து
 நியாயங்கள் நெய்ததும்;

பொருளோடு அல்ல—
 வார்த்தைகள் உயிரோடு தவழ்ந்து
 தமிழாகிக் கமழ்ந்ததும்
 நேற்றா? நேற்றா?

நேற்றின் நீட்சிதான் இன்றா?
 இல்லை, இன்றும் நேற்றும்
 மலர்தலுக்கான ஆராதனைகளில்
 கொடிகளே உலருமா?

புற்கள்

பனிமழை நனைப்பிலும் பொசுங்குமா?
 விடியலை பூபாலங்களே விரட்டியடிக்குமா?
 காலமே—

நர்த்தனங்களையல்ல,
 தூரிகையின் சருக்கலைக்கூட

ஒவியமாக்கிய காலமே...
 நுங்கும் நுரையுமாய்
 நதி கரைபுரண்டோட
 மடிமட்டும் உலர்ந்து கிடப்பதேன்?
 வார்த்தைகள் முடிவுறும் முன்பே
 அர்த்தங்களை அணிவகுக்கச் செய்த
 காலமே, எங்கே? எங்கே நீ?
 பொருள்வழி பிரிந்தனையா?
 பொய்வழி பிரிந்தனையா?
 மதங்கண்டு பிரிந்தனையா?
 மதுமீறி மறந்தனையா?
 போதும் உன் கண்ணாமூச்சி!
 விழித்தெழு!
 போனதைக் கோடையாக்கு!
 வருவதை வசந்தமாக்கு!
 வா காலமே, வா!

தடயம்

—நிஷா

மெல்லப் புன்னகைத்து
 “கடைக்கா?” என்றான்.
 ‘ம்’ எனத் தலையசைத்து
 கடந்து போனேன்.
 கடைக்கா போகிறேன்?
 நின்று கேட்க அவனுக்கு
 நேரமில்லை போலும்.
 பதில் சொல்ல எனக்கும்...
 முன்னம் செய்த
 மெல்லிய புன்னகையில்தான்
 இன்னும் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கிறது
 நட்பின் தடயம்,
 கொஞ்சமாய்.

வெளிச்சமான ஒரு முன்னுரை

திரை உயர்த்து முன்...

ரொம்பச் சின்ன வயசிலேயே நாடகத்தால் ஈர்க்கப்பட்டிருந்தவன் - அப்புறம் நாடகங்கள் எழுதியவன் - ஒன்றிரண்டு நாடகங்களை இயக்கியவன் - தனது நாடகங்கள் ஒன்றிரண்டு பிறரால் இயக்கப்பட்டதை அறிந்திருந்தவன் - கணிசமான நாடக நூல்கள் படித்தவன் - நாடகங்கள் பார்த்தவன் - கொஞ்சம் நாடகக்காரர்களோடு நெருக்கமாகவே பழகியவன் - நாடகம் குறித்த சில கருத்தரங்கங்களில் இருந்து கேட்டவன் - கலந்து கொண்டவன் - சர்ச்சைகளில் ஈடுபட்டவன் - தமிழ் நாடக வாழ்வில் ஒரு திருப்புமுனையான, பேராசிரியர் செ. ராமானுஜம் நடத்திய (1977) காந்திகிராமம் முதல் நாடகப்பட்டறையில் பங்கேற்றவன் - அவரது 'புறஞ்சேரி' நாடகத்தில் சூத்ரதாரியாக நடித்தவன் - அவ்வப்போது நாடகம் குறித்தும் கொஞ்சம் கொஞ்சம் எழுதியவன் - இலக்கியவாதி -

நானும்

நாடகமும்

—ஜெயந்தன்—

இத்தியாதி காரணங்களால், நாடகம் குறித்த கொஞ்சம் விஷயங்கள் மண்டையில் ஏறி உட்கார்ந்து கஷ்டப்படுத்திக் கொண்டிருந்தன - அவை பிறருக்குத் தரப்படத் தகுதியானவைதானா என்ற சந்தேகத்தையும் உள்ளடக்கிக்கொண்டு. இந்த நேரத்தில் 2 வருஷங்களுக்கு முன் 'விருட்சம்' ஆசிரியர் நண்பர் அழகியசிங்கர் தன் 'விருட்சம்' இலக்கியக் கூட்டமொன்றில் நாடகம் குறித்துப் பேசுமாறு கேட்கவே, இந்த சந்தேகத்திற்கு பதில் பெற்றுவிடும் ஓர் உபாயமாகவும் அதற்கு நான் ஒப்புக் கொண்டேன்.

அந்தக் கூட்டத்தில் எனது கருத்துகள் வாங்கிக் கொள்ளப்பட்ட விதம் எனக்குத் திருப்தியாகவே இருந்தது. அதை 'விருட்சம்' இதழில் பிரசுரிக்க, எழுத்தில் தரு

மாறு அழகியசிங்கரும் கேட்டுக் கொண்டார். ஆனால், அவருடனான ஒரு சின்ன மனஸ்தாபம் அதைச் செய்ய சிரத்தை யில்லாமல் செய்துவிட்டிருந்தது.

ஆனால் இப்போது— எந்த எதிர்பார்ப்பும் இல்லாது; கைநஷ்டம் பாராது, மெய்வருத்தம் நோக்காது, தனது இலக்கிய இதழைத் தவறாமல் தொடர்ந்து கொண்டு வரும் அருமை நண்பர் கவிதாசரண் அவர்களுடைய ஆர்வமிக்க வேண்டுகோளும் தூண்டுவலும் அதை இங்கே ஒரு நீண்ட கட்டுரைத் தொடராக ஆக்கியிருக்கிறது. (இங்கே 'மெய்வருத்தம்' என்று எழுதியிருப்பது ஏதோ 'கைநஷ்டம்' என்பதற்கான எதுகை அல்ல. 'கவிதாசரணுக்கு' அச்ச கோர்ப்பதிலிருந்து எந்திரத்தை இயக்கி, அச்சடித்து, பைண்ட் செய்து, தபாலில் போடுவது வரை சகலமும்— முன்னாள் ஆசிரியரும், ஆங்கிலத்தில் முதுகலைப் பட்டதாரியுமான இவரும் இவரது அன்புத் துணைவியாரும் மட்டுமே.)

விருட்சம் கூட்டத்தில் பேசியதின் காரணமாக, நடிப்பு சம்பந்தப்பட்ட சில விஷயங்களை விளக்க வேண்டிய கட்டங்களில் மெய்ப்பாடுகளுடன் கூடிய 'லேசான நடிப்பின் மூலம் அதை நிறைவாகவே தர முடிந்தது. ஆனால் இங்கே எழுத்தில் அந்த வசதி இல்லை. இங்கே, வாசகராகிய நீங்கள்தான் அம்மாதிரியான இடங்களில் ஒரு நடிகளைக் கற்பனை செய்து கொண்டு, அதை ஈடு செய்துகொள்ள வேண்டும். இது ஒன்றும் புதிதில்லைதான். நாடகத்தைப் படிக்க நேருகிற ஒவ்வொரு வாசகனுக்கும் இந்தக் கூடுதலான 'வேலை' உண்டு. (இதுபற்றி பின்னால், 'படிக்கும் நாடகங்கள் உண்டா?' என்ற பகுதியில் விரிவாகவே பேசலாம்.)

தவிர, விருட்சம் கூட்டத்தில் நாடகம் என்பது— நடிப்பு என்பது— இந்தக் கலைக்கும் மனிதனுக்கும் உள்ள அடிப்படை உறவு— இந்தக் கலை சமூக வாழ்வில் வகிக்கும் இடம், நாடகத்திற்கும், நாவல் சிறுகதை கவிதைக்கும் உள்ள வேறுபாடு,

நான் பார்த்த, படித்த நாடகங்கள்— அவை என்னை ஈர்த்த வகை— வடிவ ரீதியில் நான் அவைகளிடமிருந்து பெற்றது,

நாடகத்தோடு எனது 'இணைப்பு' என்ன,

இன்றைய கட்டத்தில் நாடக வளர்ச்சிக்கு யார் யார் என்ன செய்ய முடியும்— என்பதோடு நிறுத்திக் கொண்டேன்.

ஆனால், இந்தத் தொடரில் நிறைய நீட்சி உண்டு.

முக்கியமாக நிறைய நாடகக்காரர்கள் வருகிறார்கள்.

என்னுடைய 'மனுஷா மனுஷா' நாடகத்தை மேடையேற்றி, அதில் நடித்திருந்தும் கூட, அதன் வெற்றி தந்த அதர்ச்சியில் எனக்கு எதிரான பிரச்சாரத்தில் இறங்கிய 'பரீக்ஷா' நண்பர்கள் வருகிறார்கள்.

அந்த நாடகத்திற்கான 'கணையாழி' விமர்சனத்திற்காக, ஒரு கையில் வெண்ணெய்யும் மறு கையில் சுண்ணாம்புமாகக் களம் இறங்கிய அசோகமித்திரன் வருகிறார்.

1977 என நினைக்கிறேன், திருநெல்வேலி வானொலி நிலையம் நடத்திய நாடக விழாவுக்கு, நாடகம் பற்றி ஒரு மண்ணும் தெரிந்திருக்காவிட்டாலும், அழைத்தார்கள் என்று வந்து விட்டு, ஏகதேசமாக அன்றைய நாடகங்கள் - நாடக ஆசிரியர்கள் பற்றியெல்லாம் 'என்னத்தையோ' சொல்லிவிட்டு (உதாரணம்: ஜெயந்தன் நாடகங்கள் அதன் சுறுசுறுப்பான வசனங்களுக்காகப் படிக்கப்படுகின்றன) காசோலையையும் வாங்கிக் கொண்டு, ஊருக்குப் போய், - 'என்னையும் தான் கூப்பிட்டார்கள். ஆனால் நாடகம் பற்றி எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது என்பதால் வரவில்லை' என்று கடிதம் எழுதிய கி.ராஜநாராயணனுக்கு, 'நீங்களும் வந்திருக்கலாம். வந்திருந்தவர்கள் எல்லாம் சும்மா கத்திவிட்டுத்தான் செக் வாங்கிக் கொண்டு போனார்கள்' என்று பதில் கடிதம் எழுதிய சுந்தர ராமசாமி வருகிறார். (ஒருவேளை அவர் 'எல்லாருமே சும்மா கத்திவிட்டு செக் வாங்கிக்கொண்டு திரும்பினோம்' என்று எழுதியிருந்தாலாவது அவரது 'உயரத்'திற்கு அது பொருத்தமாக இருந்திருக்கும்.)

எங்கே போய் என்ன செய்திருந்தாலும் சரி, popular ஆகிவிட்டானா, அவன் பெரிய ஆள்தான் என்று அங்கீகரிக்கும் நபர்கள் பட்டியலில் சேர்ந்துகொண்ட- பாலகுமாரனின் 'சேவல் பண்ணை'யை நாடகமாக்கிய 'ஜக்யா' குழுவினர் வருகிறார்கள்.

அதே வகையில், சீரழிவு இலக்கியவாதிகளுக்கு ஒரு சின்னமான சுஜாதாவின் பாப்புலாரிட்டி மயக்கத்தில், அவரது சிறுகதையை நாடகமாக்கிப் போட்டு மகிழும் பரீக்ஷா ஞாநியும், அந்தப் 'பிரபல' எழுத்தாளரைத் தனது நாடக விழாவைப் பறையடித்துத் துவக்கி வைக்க மதுரைக்கு அழைத்துப்போகும் கோமல் சுவாமிநாதனும் வருகிறார்கள்.

இதன் மாற்றுக் கோணத்தில் இலக்கிய பீடாதிபதிகளின் சன்னிதானத்தில், சிஷ்ய கோடிகளுக்கு இடையே இடம் தேடி,

இந்த பீடாதிபதிகளின்- நாடக இயலோடு ஸ்நானப்ராப்திகூட இல்லாத சிறுகதைகளை எடுத்து, நாடகங்களாக்கி, தங்கள் நடிகர்களை மாரடிக்க வைக்கும் என் அருமை நண்பர் அ.ராம சாமி போன்றவர்களும் வருகிறார்கள்.

விதியின் வலிமையைக் காட்டுவதற்காக சோபாக்கிஸ் 'ஈடிபஸ்' மன்னனை எழுதியிருக்க, - அந்தச் சொல்லை ஒரு வசதியாக சிக்கமண்ட ஃபிராய்டு தனது ஒரு உளவியல் கருத்தாக்கத்திற்கு பெயராக வைக்க, அந்த நாடகமே ஈடிபஸ் காம்ப்ளக்ஸை (Oedipus Complex) விளக்க எழுந்த ஒன்றாக எடுத்துப் பேசிய முத்ரா' நாடகக் குழுவும் அதன் இயக்குநர், உளவியல் மருத்துவர் டாக்டர் ருத்ரனும் வருகிறார்கள்.

பச்சை சுயநலவாதியான ஒரு Anti- Communist கதாபாத்திரம் பேசும் கம்யூனிசத்திற்கு எதிரான வசனங்களை நாடகத்தின் செய்தியாகவே எடுத்துக்கொண்டு, (என்ன இலக்கிய ஞானம்!) அந்த நாடகத்தின் கதாநாயகியான தங்கள் குழுவைச் சேர்ந்த நடிகையை அந்த நாடகத்தில் (என்னுடைய 'தெய்வம்') நடிக்க வேண்டாமென்று தடுத்துவிட்ட முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் நாடகப் பிரிவான 'சென்னை கலைக் குழு'வின் தோழர்கள் வருகிறார்கள்.

தஞ்சையில் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் நடத்திய நாடக விழாவில், நான் இயக்கிய எனது 'நினைக்கப்படும்' நாடகத்தினை, மொழி பெயர்த்துச் சொன்னவர்கள் புண்ணியத்தால் தவறாகப் புரிந்துகொண்டு, 'தேரியமாகப்' பொரிந்து தள்ளிய பெங்களூர் சமுதாய பிரசன்னா வருகிறார்.

இதே பிரசன்னா, பெங்களூரில் நடத்திய நாடக விழாவில் நான் அனுபவித்துப் பார்த்த அற்புதமான நாடகங்களான 'கலிலியோ', 'மக்பெத்', மற்றும் சில நவீன நாடகங்களின் விமரிசனமும் வருகிறது.

முன்பே எழுதியுள்ள காந்தி கிராம நாடகப் பட்டறையின் முழு வர்ணனையும் தருகிறேன்.

இன்னொரு விருட்சம் கூட்டத்தில், ஞானக்கூத்தனுக்கு- பாரதிக்குப் பின் வந்த முதல் பெரும் கவிஞனாக முடி சூட்ட விரும்பிய நா.முத்துசாமி, ஞானக்கூத்தன் கவிதைகளைத் தனது கூத்துப் பட்டறை நடிகர்கள் நடிப்பார்கள் என்று சொல்ல, பாவம் அந்த நடிகர்கள் 'மோசிக்கீரா...' என்று கத்திய அவலத்தையும் சொல்லத்தான் வேண்டியிருக்கிறது.

தவிர,

எனக்குத் தெரிய ஜப்பான், BBC, சில இந்தி வானொலி நாடகங்கள் எல்லாம், வானொலி நாடகத்திலும் சில சிகரங்களைத் தொட முடியும் என்று காட்டிக் கொண்டிருக்கும் போது, வானொலி நாடகம் என்றாலே ஒரு கேலிக்குரிய பொருளாக ஆக்கிக் கொண்டிருக்கும், நாடகத் தயாரிப்பாளர்களாக 'வேலை பார்க்கும்' நமது வானொலி நிலைய நண்பர்களின் ஒரு காரணமற்ற மமதை;

ரயிலுக்குப் போகும் புருஷனுக்காக அடுப்படியில் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் பெண்ணைப்போல, நிகழ்ச்சிகளைப் படச் சுருளுக்குள் அள்ளிப் போட்டுக்கொண்டிருக்கும் சென்னை தொலைக்காட்சி நாடகத் தயாரிப்பாளர்கள்;

'பிரசித்தி பெற்ற நமது சபா நாடகங்கள்;

ஹாஸ்ய நாடகங்கள்;

நமது நாடகவியல் இதழ்கள்;

நாடக விமர்சகர்கள்;

'வார்த்தைகளை வைத்துக் கொண்டு ஜனங்களை மிரட்டுவது ரொம்ப சுலபம்' என்ற புதுமைப்பித்தனை முதலீடாக வைத்துக் கொண்டு நவீன நாடகம் செய்யும் நமது இளைஞர்கள்;

நல்ல நாடக மணிகளைக் கெடுத்த மானியங்கள்;

'First, Kill the Playwright என்பது சாத்தியமா?

Playwright Vs. Director;

அகஸ்டோ போவாலின் Invisible Theatre நமக்கு ஒரு Boon ஆக வருமா, அல்லது பூமராங்காகத் திரும்புமா?

இப்படி நீண்டுகொண்டே போகலாம் கட்டுரை.

ஆனால் ஒன்று; கட்டுரைகள், காலக்கிரம வரிசையாக ஒரு சுயசரிதை பாணியில், அல்லது விஷயங்கள் இணைந்த ஒரு சங்கிலித் தொடர்போல் இருக்கும் என்று சொல்ல முடியாது. 'ஒரு தேதியில்லா நாட்குறிப்பு' போலவும் செல்ல வாய்ப்புண்டு வாருங்கள்.

அன்புடன்,

ஜெயந்தன்.

மா. அரங்கநாதன்

தாய் மொழியும் தந்தை மொழியும்

இந் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில், வெள்ளையர் தேசிய அளவிலும் பண்பாட்டு ரீதியிலும் கறுப்பு இனத்தவரை ஒழித்துக் கட்ட ஏற்பாடு செய்து ஆரம்பிக்கப்பட்ட இரகசியக்குழு KU KLUX KLAN. இந்தக் குழுவின் செயற்பாடு எழுத்து மூலமாகவோ பகிரங்கமாகவோ இருக்காது. இதன் உறுப்பினர்கள் இதன் கொள்கையை மன முவந்து ஏற்றுக் கொண்டு தன்னிச்சையாகச் செயல்பட்டனர். கொலைகளும் நடந்தன. ஓர் இனத்தார் மீது ஆதிக்கம் செலுத்த இன்னோர் இனத்திற்கு பிறப்பு ரீதியாக உரிமையுண்டு என்பதைப் போலிச் சிந்தாத்தம் வாயிலாகவும் இலக்கிய மூலமாகவும் தத்துவ ரீதியாகவும் காட்டினர். சில இலக்கியவாதிகளும் மனப் பூர்வமாக ஒத்துழைத்தனர். போலிச் சிந்தாந்தத்தை ஓர் ஏகாதிபத்தியக் கொள்கைக்குப் பதிலாகப் பயன்படுத்தினர். ஏற்றத் தாழ்வுகள் இயற்கை விதிகளின்படி முறையானவைதாம் என்று காட்ட இந்தக் குழு உதவிற்று.

அந்தக் குழு இப்போது இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அதன் போக்கு எப்போதும் இருந்து கொண்டிருக்கும் என்பதற்கு தமிழிலக்கிய உலகில் நெடுங்காலமாக இருந்துவந்து, இப்போதும் மறுமலர்ச்சியுடன் உயிர் பிழைத்து வரும் போக்கைக் குறிப்பிடலாம். இது குறைந்தது 1500 ஆண்டுகளாக பல்லவர் காலந்தொட்டு இருந்து வந்ததுதானே என்று கூறலாம். ஆனால் அப்போதும் அதற்கு எதிர்ப்பிருந்தது. அது பகிரங்கமான எதிர்ப்பாகவிருந்தது விசேடமாகும். சித்தர் காலத்தில் வைதிக நிலை பகிரங்கமாக எதிர்க்கப்பட்டது. அண்மையில் ராமலிங்க வள்ளலார் காலத்திலும் பகிரங்கமாகவே எதிர்க்கப்பட்டது.

இப்போதைய நிலை மாறுபாடானது. வைதிக எதிர்ப்பு என்ற ஒரு சொற் பிரயோகத்தைக் கொண்டு சில காரியங்கள் செய்யப்படுகின்றன. பெரும்பான்மையரின் இந்த வைதிக எதிர்ப்பு பழைய பிராமணியத்தின் அடிப்படையில் நின்று தற்காலத்திற்கு ஏற்ற வகையில் கொண்டு வருவது என்றாகிறது. மிஞ்சிப் போனால் இதுதான் இந்தியக் கலாச்சாரம் என்று

சொல்லிவிடுவார்கள். இப்படிப்பட்ட நிலை வைதிகர்களுக்கு இக்கால கட்டத்தில் ஒரு தேவையாகவும் இருக்கிறது. மொத்தத்தில் ஒரு நவீன பிராமணியக் குழு தயாராகிவருவது என்று கூறலாம்.

இந்நூற்றாண்டில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட KU KLUX KLAN இயக்கம் பற்றி குறிப்பிட்டது இதற்காகவே.

இந் நவீன வைதிகம் இன்றைய தோற்றம் பெற்றது ஜம்பதுகளில் என்று சொல்லலாம். மறைமலையடிகள், பெரியார் மற்றும் திராவிடக் கழகத் தலைவர்கள் என்று மக்கள் மனத்திரும்பியபோது, திடீரென வணிகத் தமிழ்ப் பத்திரிகைகளில் ஒரு விளைவு ஏற்பட்டது. வள்ளலார் காலத்திலும் கூட பயமில்லாமல் தங்கள் தமிழ் எதிர்ப்பைக் கையாண்டவர்கள் தங்கள் நிலையை மாற்றி, தத்தம் பத்திரிகைகளில் தமிழ் உயர்வை போற்றினர். பத்திரிகைகளில் வந்த கதை, கட்டுரைகளின் போக்கு மாறின. ஜம்பதுகளின் முன்னர், பாப்பா மலர்க்கதைகளில் வரும் கொக்கும் நரியும் கூட, “நான் நினைச்சண்டிருந்தேனோல்லியோ” என்றுதான் பேசும். அந்த முறை மாற்றப்பட்டது. அகநானூறு, புறநானூறு பெயரையெல்லாம் அவர்கள் உச்சரித்தார்கள். தங்கு தடையில்லாது திருக்குறள் பெருமை பேசப்பட்டது ஆனால், ஒன்றுமட்டும் விட்டுப் போகாமல் மிகவும் கவனமாகப் பரிபாலிக்கப்பட்டது. எந்த மாதிரியான நிலையிலும் சமஸ்கிருதத்தின் பெருமை குன்றாமல் பார்த்துக் கொண்டே செயல்பட்டார்கள். கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்துத் தமிழ் பற்றிய கட்டுரையிலும் கூட சமஸ்கிருதப் பெருமையைச் சேர்த்துவிடுவது வழக்கமாயிற்று. குறைந்தது சமஸ்கிருதப் பெருமை குன்றாத அளவில் கவனித்துக்கொண்டார்கள். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக இப்படிப்பட்ட கோட்பாட்டை ஏற்றுக்கொண்டவரது கதைகளையும் கட்டுரைகளையும் தங்கள் பத்திரிகைகளில் வெளியிட்டனர். இதற்கு முன்பே புதுமைப் பித்தன் கதைகளையும் வெளியிட்டனர். ஆனால் புதுமைப் பித்தன் பரவலாகப் பேசப்படாது பார்த்துக் கொண்டனர். நல்ல கதைகள் வேண்டும் என்பதற்காக மட்டுமே புதுமைப் பித்தனைப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர்— அக்காலத்தில் புத்தரைப் பயன்படுத்தி, பின்னர் அவர் கோட்பாடுகள் மூலம் வைதிகத்தை வளர்த்தது போல. வைதிகம் இப்படித்தான் வேலை செய்யும்.

வேத காலத்திலிருந்த ஆரிய எதிர்ப்பை வேத சுலோகங்களிலே சேர்த்து அதனையும் வைதிகமாக்கினர். சமன, புத்த தத்துவங்களைத் திருடி, சமஸ்கிருதத்தில் எழுதிக்கொண்டு,

ஒவ்வொன்றிற்கும் ஒரு புராணக் கதையைச் சேர்த்து அவையாவும் வைதிகமென்றனர். சமண-புத்த மடங்களைப் பின்பற்றி, சங்கர மடங்களும் பிறவும் அமைத்து தங்கள் சொத்து என்றனர். பிராமணியத்தை எதிர்த்து எழுந்த பக்தி இயக்கம் வைதிகமாக்கப்பட்டது. கி.பி. பதினாலாவது நூற்றாண்டில் கிடைத்த சமஸ்கிருத ஒலைச் சுவடிகளை கிருத யுகம் என்று கூறி, வேண்டிய மட்டும் இடைச் செருகல் செய்தாயிற்று.

‘என்ன வேண்டுமானாலும் செய்துகொள்ளுங்கள். யாரை வேண்டுமானாலும் தொழுதுகொள்ளுங்கள் — ஆனால் சமஸ்கிருத மந்திரங்களைச் சொல்லியே ஆக வேண்டும்’ என்று சொல்லி இத்தனை காலமும் ஒரு பூர்வ குடி இனத்தை அறிவிலிகளாக வைத்திருந்தது வைதிகம்.

இந்த வைதிகம் எதைக் குறிக்கிறது? சுத்த ஆரியனைத் தவிர எவனுக்கும் உலகை ஆளத் தகுதியில்லை என்ற அடால்ப் ஹிட்லரை அல்லவா நமக்குக் காட்டும். அந்த ஹிட்லர்கூட இங்குள்ள இந்தோ-ஆரியரை ஆரிய இனமாக ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை என்பது வேறு விஷயம். ஒரு நீக்ரோ உடற்பயிற்சியில் ஈடுபட்டு, ஓட்டப் பந்தயத்தில் உலகில் சிறந்தவனாக வந்தாலும், அப்படிப்பட்ட நீக்ரோ சிறந்தவனாக ஆவதற்கு இயற்கையில் தகுதியற்றவன் — இயற்கை ஆரிய மக்களைப் போல அவர்களைப் படைக்கவில்லை என்று விஞ்ஞான ரீதி சோதனைகளை வெளியிட்டது அன்றைய நாஜி அரசு.¹ அதற்கும் இங்குள்ள பிரம்மாணங்களுக்கும் ஸ்மிருதிகளுக்கும் என்ன வேறுபாடு இருக்க முடியும்?

Survival of the fittest என்ற டார்வின் தொடரைத் தங்களுக்குச் சாதகமாக ஆக்கிக்கொண்டு, அதை நிற வேற்றுமைக் கொள்கைக்காகப் பயன்படுத்தியவர்கள் — அதே டார்வின் பின்பின் வரும் வரிகளைக் கண்டுகொள்ளவில்லை: “டெர்ரா-டெல்-ஃபுபேகா எரிநிலம்- வாசிகள் காட்டுமிராண்டிகளாகக் கருதப் படுகின்றனர். ஆனால் அவர்களில் சிலர் கப்பலில் ஏற்றப்பட்டு, சில ஆண்டுகள் இங்கிலாண்டில் வசித்த பின்னர் பெரும்பான்மையினரைப் போல் ஆயினர்.”

“உள்ளத்து இன்ப- துன்ப உணர்ச்சிகளை முகத்தின் நடிப்புத் தசைகளின் உதவியால் வெளியிடுவதில் வெவ்வேறு மனித இனங்களைச் சேர்ந்தவர்களிடம் காணப்படும் ஒற்றுமை வியப்பூட்டுகிறது.”

¹ பார்க்க:- ஜெங்லி ஓவனின் வாழ்க்கைக் குறிப்பு.

இதைக் கூறியவரும் டார்வின் தான். வைதிக ஃபாசிசம் மற்ற தத்துவங்களிடமிருந்து தங்களுக்குச் சாதகமானவற்றை எடுத்து, அவற்றையும் வைதிகமாக்கி விடுவது இங்கு மட்டும் நடைபெறவில்லை.

சமயபுரம் மாரியம்மன் கோவிலிலும் மற்றுமுள்ள தமிழக கோவில்களிலும் பூசனை செய்து வந்தது பிராமணர் அல்லர். ஒரு நிர்வாக அமைப்பிற்காக சட்ட ரீதியாக மாற்றப்பட்ட ஒன்று அது. அதற்கான காரணங்கள் பரிசீலிக்கப்பட வேண்டியவை. மாரியம்மன் என்ற பெயரையே தம் குழந்தைகளுக்குச் சூட்டிக்கொள்வது அக்கோயிலில் தற்போது பூசனை செய்வோரின் வழக்கம் அல்ல. பெண் தெய்வங்களைப் போற்றுவது ஆரிய வழக்கமும் அல்ல. அப்படிப் போற்ற வேண்டி வந்தால், அவற்றிற்கு ஞானஸ்நானம் செய்வித்து, சமஸ்கிருதப் பெயர் சூட்டி, ஒரு புராணக் கதையை சிருஷ்டித்து, அதெய்வம் வேதத்தை ஒப்புக்கொண்டதுதான் - ஆரிய தர்மம் தான் அதன் வழக்கு என்று பிரசாரம் செய்து ஆரியமயமாக்கி விட்ட பின்னர்தான் ஏற்றுக் கொள்வார்கள். ஆரியமயமாகி விட்டால் தமிழ்ப் பெயர்களை ஏற்றுக்கொள்வதில் குந்தகம் ஏற்படாது. இல்லையென்றால் சமஸ்கிருதப் பெயராக இருந்தாலும் அவை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட மாட்டா. எடுத்துக்காட்டாக, திருவாழ்மார்பன், ஒப்பிலியப்பன் போன்ற தமிழ்ப் பெயர்கள் அங்கீகரிக்கப்படுகின்றன. ஆறுமுகம் (சண்முகம்) ஆவுடையப்பன், அம்மையப்பன், ஞானசம்பந்தன், சுந்தரமூர்த்தி, மணிவாசகன் ஆகிய பெயர்கள் சில சமஸ்கிருத சம்பந்தம் இருந்த போதிலும் ஏற்கத் தகாதவையாகின்றன. இதற்கெல்லாம் வரலாற்றுப் பூர்வமான காரணங்கள் உண்டு. சுருக்கமாகச் சொன்னால், கடவுள் பக்தி என்பதைவிட, இன ரீதியான உணர்வே அவர்களுக்கு அடிப்படையாக அமையும். அதனால்தான் சொல்ல வேண்டி வருகிறது. யாரை வேண்டுமானாலும் கடவுளாகப் போற்ற அவர்கள் தயார். ஆனால் ஒன்று, மந்திரம் சமஸ்கிருதத்தில் இருக்க வேண்டும். இன்னொன்று, இன ரீதியாக ஆரிய தர்மத்தை ஏற்றுக்கொண்ட கடவுளாக அது ஆக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

இதெல்லாம் இன்னொரு இனத்தை கேலிக்குரியதாகக் கிறதே என்ற கவலை அவர்களுக்கில்லையே. நம்முடைய அரசர்களுக்கே இருந்திருக்கவில்லையே.

(இன்னும்)

கடிதங்கள் !

கடிதங்கள் !

கடிதங்கள் !

● 'கவிதாசரண்' அதன் தரத்தில், அது தேர்ந்த பாதையில், முன் சென்று கொண்டிருக்கிறது. 'சுந்தரராமசாமியின் சொந்த முகம்' கட்டுரை அவரது உண்மை இயல்புகளை விரிவாக எடுத்துக் காட்டுகிறது. என்னைப் பற்றி எழுதியுள்ள வரிகளை ரசித்தேன். பட்டியலிடுகிற விவகாரமே எனக்குப் பிடிப்பதில்லை. என்றாலும், பேட்டியின் போது, அல்லது எப்பவாவது எவராவது சிறுபத்திரிகைகள், சிறுகதை ஆசிரியர்கள், கவிஞர்கள் பற்றி கருத்து கேட்கிறபோது நான் சில பெயர்களை சொல்ல நேர்கிறேன். அப்போது எண்ணத்தில் மேலெழுகிற பெயர்களை சொல்கிறேன். சில பெயர்கள் விடுபட்டுப் போகின்றன. ரொம்ப நேரத்துக்குப் பிறகு, அது விட்டுப்போச்சே, இது விட்டுப்போச்சே, அதைச் சொல்லியிருக்கலாமே என்று ஞாபகம் வரும். என்ன பிரயோசனம்! அச்சில் வருவதை படிப்பவர்கள் குறை கூறாமல் இருப்பார்களா? பேஷா கக் கூறட்டும். இதனால் எல்லாம் என்ன கெட்டுவிடப் போகிறது! துறவியின் கவிதை 'ஆடம்பரம்' அருமை. இந்த இதழில் கவிதைகள் நல்ல விருந்து. வா. மு. கோமு புதுமையாக கவிதைகள், கதைகள் எழுத ஆசைப்படுகிறார். 'தோழர் பெரியசுவாமி—' வெற்றிகரமாக அமைந்திருக்கிறது. வல்லிக்கண்ணன், சென்னை-5.

● தமிழ் அல்லது தமிழன் என்னும் மையப் புள்ளி மீது நடத்தப் படும் விவாதங்கள் இன்று வரலாற்றுத் தேவை. நீங்கள் சரியாகச் செய்வதாகவே எனக்குத் தோன்றுகிறது.

சில இலக்கியப் பிரமுகர்கள் மீதான பிரமையை உடைப்பதும் அவசியந்தான். அவர்களுக்கென உள்ள பூசாரிகளையும் அம்பலப் படுத்த வேண்டும். தமது தனித் தன்மைகள் காணவும் மீட்டெடுக்கவும் விழிப்புக் கொண்ட மூன்றாம் உலக நாடுகள் முயன்று வரும் வேளையில், தமிழனது அடையாளங்களை முற்றிலுமாகத் துடைத் தெறிய முற்படுவோரைத் தோலுரித்துக் காட்டக் கவிதாசரணர்கள் இன்னும் இன்னும் வேண்டும். தமிழன்பன், சென்னை-5.

● மிகப் பிரபல எழுத்தாளர்களின் வக்கிரமான முகங்களைத் தங்களது எழுத்தின் மூலம் கார்ட்டூன் சித்திரங்களாக எடுத்துக் காட்டி விடுகிறீர்கள். ஆனால் இவர்களில் சிலர் நன்றாக எழுதுகிறார்கள் என்பதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியதாகிறது.

பரிபூரணன், வடகரை.

● தற்போதைய சூழல்களின் இலக்கிய நிகழ்வுகள் குறித்த ஆசிரியர் குறிப்பு மிக அருமை. பாராட்ட வேண்டியவற்றைப் பாராட்டி, முகத்திரையைக் கிழித்து அம்பலப்படுத்த வேண்டிய இடத்தில் அம்பலப்படுத்தி... வளர்க உங்கள் நடுநிலை ஆசிரியப் பணி.

இதழுக்கு கனம் சேர்ப்பது அருமையான கவிதைகள் தான். அதிலும் பா. ராஜாராம் அருமையான, அற்புதமான, யதார்த்த

பூர்வமான புதிய பாடுபொருளில் கவிதை தந்திருக்கிறார். மௌனி பற்றிய கட்டுரை உண்மையை வெளிக் காட்டியது.

சு.ரா. வின் சொந்த முகத்தை மிக அருமையாக வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டியிருந்தீர்கள். வா. மு. கோமுவின தோழர் பெரிய சாமி- சில குறிப்புகள் ஜே.ஜே. சில குறிப்புகளின் மாற்றா?

பாட்டாளி, திருச்சி.

★ வெளிச்சம் பகுதியில் உங்கள் மாறுபட்ட துணிச்சலான பார்வை தெரிகிறது. குறிப்பாக எஸ்.ஏ.பி. பற்றியும் 'இந்தியா டூட்' இலக்கிய மலர் பற்றியும் நாம் சொல்லத் தோன்றுவதைக் கூர்மையாகச் சொல்லிவிட்டீர்கள். என். ஆர். தாசனின் மௌனி பற்றிய மதிப்பீடு புதிய பார்வையைத் தந்தது. சு.ரா.வின் சொந்த முகத்தை உண்மையாயும் ஒரு அபார எளிமையோடும் படம் பிடித்துக் காட்டியுள்ளீர்கள். உங்கள் பார்வையை நியாயமாய் வைத்துள்ளீர்கள். ஒரே மூச்சில் ஒரு கதை போல எண்ணிப் படிக்க வைத்து விட்டீர்கள்.

நட்சத்திரன், தஞ்சை-1.

● வடமொழியின் பெருமைகளை எழுதியிருந்தீர்கள். உண்மை. தமிழ் எவ்வளவு உயர்ந்த மொழியோ, அவ்வளவு உயர்ந்த மொழி சமஸ்கிருதம். ஆனால் வடமொழியின் பெருமைகளை முற்றிலும் உணர்ந்தவர்கள் வெகு சிலரே.

தமிழ்நாட்டுப் பார்ப்பனர்களுக்கும் வடமொழிக்கும் எந்தவிதமான தொடர்பும் கிடையாது. பார்ப்பனப் புரோகிதர்கள் கூட்டம் முணுமுணுக்கும் மந்திரங்கள் என்ற சடங்கு மொழிக்கும், வடமொழி இலக்கியம், தத்துவங்களுக்கும் எந்தவிதமான சம்பந்தமும் இல்லை.

புரோகிதர்கள் கிளிப்பிள்ளைபோல ஒப்புவிக்கும் மந்திரச்சொற்கள் நெட்டுருப் போட்டுத் திருப்பித் திருப்பி சொல்லப்படுபவைகளே. புரோகிதர்களுக்கோ, சடங்குகள் செய்கிற பார்ப்பனர்களுக்கோ அச்சொற்களின் பொருள் என்னவென்றே தெரியாது. ஆனால், இந்தச் சடங்குகளைச் செய்யாவிடில், தமக்கும் தமது குடும்பத்தினருக்கும் பெரும் துன்பங்கள் குழும் என்பது பார்ப்பனச் சமுதாயத்தின் அழுத்தமான நம்பிக்கை. ஆகவே ஒருவித பயத்துடனேயே இந்தச் சடங்குகள் செய்யப்படுகின்றன.

தமிழ்நாட்டில் இருக்கும் ஐந்து கோடி மக்களில், சுமார் 15 லட்சம் பேர்களே பார்ப்பனர்கள் என்று கருதப்பட்டு, ஒதுக்கப்பட்டுள்ளனர். இவர்களுக்குள்ளும் சுமார் பத்துக்கும் மேற்பட்ட பிரிவுகள் உள்ளன. இந்தப் பதினைந்து லட்சம் மக்களில் சமஸ்கிருதம் தெரிந்தவர்கள் சுமார் ஆயிரம் பேர் இருக்கலாம்.

இந்த ஆயிரம் பேர்களிலும் புராண, இதிகாச, இலக்கிய, தத்துவ, இலக்கண, நாடக, காவியங்களில் புலமை உடையவர்கள் நூறு பேர் இருந்தால் அதிகம். மற்ற 1499000 பேரும் வெறுமனே பூணூலை மாட்டிக்கொண்டு அலைபவர்களே. இவர்களுக்கும் சமஸ்கிருதத்துக்கும் வானத்துக்கும் பூமிக்கும் உள்ள தூரம் இடைவெளி

உள்ளது. ஆனால் பெரும்பான்மையான தமிழ் மக்கள், பார்ப்பவர்களுடைய மொழி சமஸ்கிருதம் என்றும், தமிழுக்கு அவர்கள் பகைவர்கள் என்றும், அறியாமையாலும் ஆழ்ந்த படிப்பு இல்லாமையாலும் ஆராய்ச்சி மனப்பான்மை இன்மையினாலும் தவறாக எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அறியாமை மிகுந்த ஒருபாறத் தமிழன் புரோகிதனுடைய சேவையைத் தேவையான நேரத்தில் பயன்படுத்திக் கொள்வது போலவே, அறியாமை மிகுந்த பார்ப்பனக்கும்பலும் செய்து வருகிறது. இதுதான் விஷயம்.

எனவே, வடமொழி வேறு, பார்ப்பனர் வேறு, மந்திரச் சடங்குகள் வேறு என்பதைப் புரிந்து கொண்டாலொழிய பார்ப்பன வெறுப்பு மறைய வழியில்லை.

ஒரு சாசரித் தமிழனுக்கு எப்படி தமிழ் இலக்கிய ஞானம் பூஜ்யமோ, அதேபோல, ஒரு சராசரிப் பார்ப்பானுக்கும் சமஸ்கிருத இலக்கிய ஞானம் பூஜ்யமே. அறியாமையில் உழலும் இந்தப் பாறக் கூட்டம்தான் எல்லா விதமான குழப்பங்களுக்கும் வேற்றுமை உணர்ச்சிகளுக்கும் காரணம். கே. மணிவண்ணன், தஞ்சாவூர்.

● க. நா. சு. வை வீரவணக்கம் செய்யும் ஒரு கும்பல் இருந்தது போலவே, சு. ரா. வை வீரவணக்கம் செய்யும் ஒரு கும்பலும் இன்று இருக்கிறது. அவரை ஒரு 'சங்கராச்சாரியார்' ஆகவோ, 'மடாதிபதி' ஆகவோ சிலர் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இத்தகைய முடபக்தியினால், தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு எவ்வித ஆதாயமுமில்லை. இலக்கிய உலகில் நேர்மை சுருங்கி, பொய்யும் புரட்டும் மலிகின்றன; இலக்கியத் தரம் கெடுகிறது; மாய்மாலம் அதிகரிக்கிறது. இது தடுக்கப்பட வேண்டும்.

"இந்தச் சங்கம் கம்ப்யூனிஸ்ட் (வலது) கட்சியின் இலக்கியப்பிரிவு என்பது நாம் அறிந்தது" என்று தலையங்கத்தில் தாங்கள் எழுதியிருப்பது சரியல்ல; "இடது" என்பதே சரி. தங்கள் நல்நெண்ணத் திற்குப் பாராட்டு; அறியாமைக்கு வருத்தம்.

'கணசக்தி' விளம்பரத்தை நான் பார்க்கவில்லை. ஆனால், விளம்பரத்தை வைத்துக்கொண்டு, ஒரு பத்திரிகையின் கொள்கைப் போக்கு குறித்து திடீர் முடிவுக்கு வருவதும் எஸ். ஏ. பி. யின் 'ஜர்னலிசத்துடன் ஒப்பிடுவதும் நியாயமல்ல. நீங்கள் பொள்ளாச்சி மகா விங்கத்தின் வணிக நிறுவன விளம்பரத்தை வெளியிடுகிறீர்கள். அதற்காக, நீங்கள் முதலாளித்துவத்தின், இத்துத்துவத்தின் ஆதரவாளர் என்று ஒருவர் முடிவுக்கு வந்தால் அத எத்தனை அபத்தம்! சிந்தியுங்கள்.... தி. க. சிவசங்கரன், திருநெல்வேலி-6.

இதழாசிரியக் குறிப்பு:

'இடது', 'வலது' பற்றிய என் அறிபாமைக்கு வருந்துகிறேன். இந்தியக் கலாச்சாரம் பற்றி சு.எம்.எஸ்.நம்பூதிரிபாடு எழுதினால், 'இவர் ஆர்.எஸ்.எஸ். தோழரா, அல்லது கம்ப்யூனிஸ்ட் தலைவரா என்று என் அறியாமை நின்றதான் செய்கிறது. இனத் தேசியம்,

மொழித் தேசியம் பேசும் கம்யூனிஸ்ட் தோழர்கள் தங்கள் அறியாமையை அரசியல் வைதிகத்தில் கரைத்து விடுவார்கள் போலும்.

‘கணசக்தி’யில் கட்சித் தலைவர் ஒருவரே செய்த விளம்பரமும் ‘கவிதாசரண்’ வெளியிட்ட ஏபிடி விளம்பரமும் ஒருபடித்தானா? ஏபிடி விளம்பரம் பற்றி பேச்சு வந்துவிட்டதால் இவ்வாய்ப்பை என் நன்றியறிவிப்பாக வாசகர்களோடு பகிர்ந்துகொள்கிறேன்.

விளம்பரத்திற்கு நான்தான் விண்ணப்பித்தேன். அருட்செல்வர் நா. மகாலிங்கம் அவர்களுக்கு மட்டும் தான் விண்ணப்பித்தேன். உடனே கிடைத்தது. இரண்டாண்டுகளில் ரூ. 9000க்கு விளம்பரம் அளித்துள்ளார். நட்டம் பற்றி யோசிக்க நேரமின்றி, கலாச்சார ரீதியிலான இதழியக்கப் பயணம் மேற்கொண்டுள்ள சிற்றிதழுக்குக் கிடைத்த நன்றிக்குரிய தாங்குதுணை அது.

இப்போது விளம்பரம் நிறுத்தப்பட்டுவிட்டது. (அனுமதிக்குரிய காலம் கடந்துவிட்டதால் இது நானாக அனுமானித்ததுதான்.)

விளம்பரம் அளித்தபோதும் அவர்கள் எவ்வித நிபந்தனையும் விதிக்கவில்லை. உதாரணத்திற்குச் சொல்வதானால், — வெறுமனே உதாரணத்திற்குத்தான் — ‘சங்கராச்சாரியார் பற்றி சங்கடமாய் ஏதும் சொல்லக் கூடாது’ என்னும் நிபந்தனை விதித்து அளிக்கவில்லை. நிறுத்தும் போதும் ‘நிபந்தனை மீறப்பட்டுவிட்டது. அதனால் நிறுத்தப்பட்டது’ என்று சொல்லியும் நிறுத்தவில்லை.

கொடுக்கும் போது பத்தோடு பதினொன்றாகக் ‘கவிதாசரண்’ கருதப்பட்டிருக்கலாம். நிறுத்தும் போது தவிர்க்க முடியாத இதன் வளர்ச்சி படிக்கப்பட்டிருக்கலாம். இப்பொழுதென்ன, ஒவ்வொரு மாதத்துக்குமான நம் நஷ்டக் கணக்கில் மேலும் ஒரு ரூ. 37½ஐ ஏற்றிக்கொள்ள வேண்டியிருக்கும். கொண்டால் போயிற்று.

நான் எடுத்துக் கொண்ட உதாரணமே உண்மையாய் இருந்திருக்கும் பட்சத்தில், கூடுதலாக நான் ஒரு வாக்கியம் சொல்லியிருக்கக் கூடும்: ‘சில ஆயிரங்கோடிகளை நிர்வகிக்கும் அதிகாரமிருந்தும் அருட்செல்வர் தம் இச்சைப்படி உதவிக்கரம் நீட்ட முடியாமல் மத மாச்சரியங்களால் தடுக்க முடிகிறதே,’ என்று. அப்படிச் சொல்ல நேராததில் எனக்கு மகிழ்ச்சி.

திகசி அவர்கள் தம் அரசியல் வைதிகத்தோடு அருட்செல்வருக்கு முதலாளித்துவ, இந்துத்துவ போன்ற பதங்களைப் பூட்டி ஆயிரம் குறை காணலாம். ஆனால் மனித மதிப்பீடுகளாக அருட்செல்வர் பற்றி என்னால் ஒரு நூறு நிறைகளைச் சொல்ல முடியும்.

பொள்ளாச்சி மகாலிங்கம் என்னை — ஒரு சிற்றிதழாளனை-பிச்சை போட்டு அவமானப் படுத்தவில்லை. பிச்சை என்றால், விளம்பரக் கட்டணத்தை அவர் நிர்ணயித்திருப்பார். ஆனால் என் கட்டணத்திற்குத்தான் விளம்பரம் கொடுத்தார்.

இங்கே சிற்றிதழ்களுக்குப் பிச்சை போட்டே புரவலர் பட்டம் பெறும் சீமான்கள் உண்டு. பொள்ளாச்சி மகாலிங்கம் அந்த வகை சீமானாக எனக்குத் தெரியவில்லை. மாறாக, சிற்றிதழ்களை மதிக்கத் தெரிந்தவர்; படித்துச் செரிப்பவர். இந்த ஒன்றையே நான் நூறாக்கலாம். இதற்காக, நீங்களறிய அவருக்கென் நன்றி.

கரிகாலன்

தாத்தாவிற்கு பிறந்த அப்பாவும்
 அப்பாவிற்கு பிறந்த நானும்
 பாட்டிக்கு பிறந்த அம்மாவும்,
 அம்மாவிற்கு பிறந்த தங்கையும்,
 தாத்தாவைப் போலவும்
 அப்பாவைப் போலவும்
 பாட்டியைப் போலவும்
 அம்மாவைப் போலவும்
 வாழ்ந்தும்,
 வாழ்ந்துகொண்டுமிருக்கிறோம்.
 'போலவே' வாழாமல்
 புதியதாய் வாழவேண்டும்
 என் பிள்ளையாவது.

நட. சிவகுமார்

எட்டிப்பார்த்தது
 ஆங்காங்கே
 சில நரைகள்.
 வாங்கிய பட்டம்—
 நண்பர்கள்,
 பெரியவர்கள் கேட்டால் சொல்ல,
 கல்யாண கார்டில் போட,
 கடிதப் போக்கு வரத்துகளில்
 பயன்படுத்த மட்டும்தான்.
 திருமண ஆசை
 சில சமயம் ஞாபகம் வரும்;
 சீக்கிரமே மறைந்தும் போகும்.
 படித்த,
 வேலை தேடிய காலங்களில் —
 அம்மா அப்பாவை
 அடிக்கடி அடிக்கும்
 அன்புத் தங்கையை,
 கண் கலங்காமல்
 காப்பாற்ற வேண்டும் என்னும்

ஆசை அடிமனதில் இருந்தது.
 முப்பதுகள் தாண்டிய பிறகு
 நாள்களைப் போல
 வருடங்கள் செல்லவும் தொடங்கிவிட்டன.
 இப்போது
 மனதில் ஒரே ஒரு கனம்தான்:
 என் தேவையாவது தீருமா?

'அகதி'

நடுச்சாமம்.
 உறைந்துபோன இருட்டு.
 'தள்ளி நில்
 சுட்டிடுவேன்' என்று
 நித்திரையிலேயே
 இளையவன் சொன்னான்.
 ஏதோ இப்போதும்
 'பொம்மா' அடிக்குது போல்
 மூத்தது
 கையைக் காலுக்கு வைத்து
 குப்புறக் கிடந்தது.
 அமைதிப் பொழுதை
 தூங்கியா கழிப்பது?
 'நித்திர குழம்பிட்டுதே?
 விடிய அகதிச் சாமானுக்குப் போகணும்
 நினைவிருக்கா?'
 முழித்துக் கொண்டு அவள்
 ஞாபகப்படுத்தினாள்.
 தூக்கத்தை நான் மட்டும்
 களவு கொடுக்கவில்லை.
 இரவையும்
 ரசிக்கப் பழகிவிட்டோம்.
 வெளியே
 'செல்' பறப்பது போல்
 நட்சத்திரம்
 விழுந்து கொண்டிருந்தது.

புத்தகள்

இருட்டையும் கிழித்து
நுழையும்
மலழையின் அழகரல்;
சிறு மூளை சிநேகம் சொல்லும்
வற்றிய மார்புகளுக்கு,
இதழ்ச் சூட்டில்
வெள்ளை உதிரம்.

வாய்ச் சொல்
பிரம்படி இன்றி,
எச்சில் வயிறு நிரப்பி,
தலை சாய்க்கும்
அது.

உதிர வேர்களில்
கீர்த்தனை படிக்கும்
ஊசிகம்பிகளோடு
கொசுக்கள்.

இவையெல்லாமும்
அவஸ்தையாய் கருதாமல்
நாற்று நட்ட களைப்பில்
தாய்மை.

க. அம்சப்ரியா

1

நிழலைப்பற்றி
அறிந்தவர்கள் சொன்னார்கள்
இரண்டு விதமாய்:

நிழல் சுகமெனவும்,
நிழல் கடைசிவரையிலான
துணையெனவும்;

நிழல் என்பது
பயணத் தடையென்றும்,
நிழலின்றி பயணிப்பதே

இலட்சிய புருசனின்
இலக்கணமென்றும்.

நிழலைப்பற்றி அறிகிற
ஆசையிருந்தும்,
நிழலை வெறுத்து
நிழலோடு இருந்தேன்
ஒவ்வொரு நிழலையும் இழந்து.

2

விதவிதமான பறவைகள்
வந்து போகின்றன.
ஒவ்வொன்றின் வாழ்வும்
என்னால் அமைகிறது;
கூடாய் இருக்கிறேன்.
இட்ட எச்சத்தை
சகித்து நிற்கிறேன்.
வந்த ஒவ்வொன்றிலும்
என்னை இழந்து நிற்கிறேன்.
ஆனாலும் என்ன—
பருவம் முடிந்ததும்
பறவைகள் பிரிகின்றன;
என்னைத் தொலைத்து
வெறுமென நிற்கிறேன்!

கௌசல்யா ரங்கநாதன்

‘தே மகனே,
பொறுக்கிப் பையா,
உதவாக்கரை பெத்த புள்ள,
மான ரோஷம் இருக்காடா உனக்கு?
எச்சக் கல நாயே,
பேமானி... சோமாறி...’
என்று திட்டிய போதெல்லாம்
சும்மா இருந்தவன்—
அபிமான நடிகளை
‘அயோக்கியன்’ என்றவுடன்,
சொன்னவன் மீது பாய்ந்து,
குரல்வளையைப் பிடித்து...
ஆயுள் தண்டனை
அனுபவிக்கிறான் இன்று.

ஆசி

ஒரு நாள்
என் நாள்
என் முடிவற்ற
கண்ணீரில்
பிரகாசமடையும்
என் பாதை.
குரூரமாய்ப்
பார்த்த கண்கள்,
வெறுப்பை
உமிழ்ந்த கண்கள்,
மன்னிப்புக் கோரலாக
மன்றாடி,
என் காலடியில்
மெழுகுவர்த்தி
கொளுத்தும்.
அது என்
காயங்களைச் சுட்டு
உள்ளொளி பெருக்கும்.
உயிரோடு போன
ஜோசப்
செத்துப் போவார்.
செத்துப் போன
என் தாய்
உயிரோடு எழுவாள்.
என் முன்
மண்டியிட்டு
சிலுவைக் குறியிட்டு
அழுவாள்.
அன்று நான்
இரத்தம்
கசியக்
கசிய
சிலுவையிலிருந்து
உயிர்த் தெழுவேன்.

கார்க்கிராசன்

சுவரொட்டிகள் மேய்ந்து
இருட்டேகி
செல்லுலாய்டு முலைகளில்
முகம் புதைத்து
முட்டி முட்டி குடிக்கும்.
அவனில் நுழைந்து
அவளோடு பிணைந்து
அவளில் நுழைந்து
அவளோடு பிணைந்து
சுயமிழக்கும்
அரிதார புணர்வில்!
விறைத்த நினைவுகள்
உதிர்க்கும்
சிறுதுளிகளில்
கருக்கொள்ளும்
நாற்காலி கனவு
ஈன்றெடுக்கும் அலிகளை!
இனம் மாறும்;
மொழி மாறும்;
உருமாறியே வளரும்
தெருவெங்கும்
அட்டை உருவங்கள்!
பால் வார்க்கும்
கோயில் எழுப்பும்
செல்லுலாய்டு பக்தர்கள்!
திரையரங்கு முன்
நீள் வரிசை
பாதை விரித்து
பாதஞ் சுமக்கும்.
வரலாற்றில்
பண்பாட்டில்
கரிபூசம்
தமிழன் வாழ்க்கை
புதை சேற்றில்!

சேரிடம்

29 - 7 - 94ஆம் நாள் சிந்து பதிப்பகம் ஒரு கிராமத்துக் கவிஞன் ஞானதிரவியத்தின் '.....என்பதாய் இருக்கிறது' என்னும் நூல் வெளியிட்டது. அதில் பேசியவர்கள் அடிக்கடி ஆங்கிலத்தில் மேற்கோள் காட்டி, அது பார்வையாளர்களுக்குப் புரியாமல் போய் விடுமோ என்று தமிழிலும் மொழி பெயர்த்துச் சொன்னார்கள்.

31 - 7 - 94ஆம் நாள், ஞானக்கூத்தனின் 'மீண்டும் அவர்கள்' என்னும் நூல் கருத்தரங்கம் நடந்தது. இங்கு பேசிய இந்திரா பார்த்தசாரதி, சுஜாதா, இன்னும் பலர் தங்கள் தமிழ்ப் பேச்சு புரியாமல் போய்விடுமோ என்று அடிக்கடி ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்ந்துச் சொன்னார்கள். பளிச்சென்று பலதும் விளங்கின.

—ஞானக்கூத்தன், கவிதை என்னும் தவத்தில் 25 ஆண்டுகளை செலவிட்ட ஓர் அசலான கவிஞன். மாறாக, தாங்கள் செய்வது மோசடி என்பது தெரிந்தே, 'மாயக் காம உறுப்புகளை மாட்டிக் கொண்டு, ரசிகனிடம் போய் உரசி, பிராபல்யம் எய்திய அல்பங்களின்' தனித் தலைவன் சுஜாதா. சரியாகச் சொல்லப்போனால், ஞானக்கூத்தன் போன்ற அசலான இலக்கியவாதிகள் பக்கமே லட்சோப லட்சம் இளைஞர்களை அண்ட விடாது, இந்த 25 வருடமும் அவர்களை எதிர்முனைக்கு விரட்டிக்கொண்டே இருக்கும் (இப்போதும் குமுதம் பதிப்பாசிரியர்) அ- இலக்கிய சீரழிவு சக்தி சுஜாதா.

தற்போது இவ்விருவரும் ஒரே நேர்க்கோட்டில் வந்தது எப்படி? இவ்விழாவில் (நூல் கருத்தரங்கு) முதல் வரிசையில் முதல் இடத்தில் சுஜாதாவுக்குப் போடப்பட்ட ஆசனத்தின் தத்துவமென்ன?—

இக்கேள்வியை முன்வைத்தவர் ஜெபந்தன். பதிலளிக்கிறார்கள் ஞானக்கூத்தன், ஞாநி, நா.முத்துசாமி, சா.கந்தசாமி, அழகிய சிங்கர், புவியரசு, வெளி- ரங்கராஜன்.

பதில் அடுத்த இதழில்.

நமக்கொரு சந்தேகம்:

கணையாழியில் மாதாமாதம் நடக்கும் கவிதை வட்டத்தில் சுஜாதா கவிதை பழக்குகிறாரா, காளைகளைக் காயடிக்கிறாரா என்று கேட்கிறார்கள் பல பேர். நமக்குத் தெரியவில்லை; நாம் அங்கு போன தில்லை. இப்போது பல இளங்கவிகளின் வாழ்க்கை இலட்சியமே, சுஜாதா எச்சிலில் அபிஷேகம் பெற்று, குமுதம் - கணையாழியில் தன் பெயரைப் பார்த்துவிடும் பிளேக் நோய்ப் பற்றல்தானாம்.

இந்தக் கவிதை வட்டத்திலேயே சுஜாதா - ஞானக்கூத்தன் சங்கமித்துவிட்டதாக அறிகிறோம். இடையே மாலன் சொல்கிறார், 'பிராமண மேலாதிக்கம் என்பதை நிலைநிறுத்துகிற முயற்சிகளிலே கணையாழி இறங்கியிருக்கிறது' என்பதாக. இந்தச் சேர்மான ரசாயணம் இங்கிருந்தா என்றொரு சந்தேகம்.

அன்பினிய கவிதாசரண் அவர்களுக்கு,
தோழமையுடன் பொதியவெற்பன்.

எஸ். ஏ. பி. க்கான சரியான அஞ்சலி 'ஊடகம்'
வெளியிட்ட அஞ்சலியே.

'லயம்' பார்த்தீர்களா? பிரமீளின் பேட்டியை
அவசியம் படியுங்கள்.

மணமக்கள் தேவை குறித்த மேற்கு வங்க மார்க்
சிஸ்ட்டுகளின் விளம்பரத்திற்கும்- தங்கள் உதவிக்குச்
சைவ உணவுப் பழக்கமுள்ள பையன் தேவை என்ப
தற்கும் சாராம்சத்தில் வேறுபாடு இல்லை என்றே
எனக்குப் படுகிறது.

சைவம் என்பது உணவுமுறை குறித்தோ, சமயம்
பற்றியோ வந்த போதிலும், இறுதியில் சாதியாக மட்
டுமே நிற்கிறது என்பதுவே உள்ளார்ந்த புரிதல்.

தங்களுக்குக் கசப்பாக இருந்த போதிலும் கூட
நேர்வதாயினும் கூடச் சட்டாமல் இருக்க என்னால்
இயலாது.

என்றும் தங்கள் தோழமையுள்ள
வே. மு. பொதியவெற்பன்

13-7-'94.

அன்பு நண்பர் பொதியவெற்பன் அவர்களுக்கு,
வணக்கம். தங்கள் கடிதம் கண்டு களித்தேன்.

'புதுமைப்பித்தனின் சாதியைச் சேர்ந்தவர் என்
பதால்தான் தாங்கள் அவரை மிகைப்படப் பாராட்டுகி
றீர்கள்' என்று பிறர் குறை சொல்வதாக, தங்கள்
'பறை'யில் விளம்பியிருந்தீர்கள் ஒருமுறை. தங்கள்
சாதியை இத்தகைய மனின யுக்தியோடு பறை சாற்றிக்
கொள்ளத்தான் அந்தப் 'பறை' தங்களுக்குப் பயன்பட்
டது. இந்தக் 'கெட்டிக்காரத்தனம்' தமிழவன், ராஜ
கௌதமன், அ. மார்க்ஸ் போன்ற 'சாதீய சித்தாந்தி'
களுக்கு விளங்கத்தான் செய்யும்.

பிரமீளின், பேட்டியைப் படித்தேன். ஒருவிதமான
நமைச்சலோடு யூகிப்பதில் தாங்கள் அவருக்கு நல்ல
பிம்பம். மெய்யான புரிதலுக்கு என் இதழ்கள் உதவும்.

தேளின் குணம் கொட்டுவது.

கரப்பானின் குணம் சாக்கடையில் பதுங்குவது.

என்னால் ஆகக் கூடியது 'இது தேள், இது கரப்
பான்' என்று அறிந்துகொள்வது. தேவைதான் அவற்
றில் மனிதர்களைத் தேடுவது எனில், 'அது அப்போ
தைக்கப்போது அமைகின்ற தோது.'

மிக்க அன்புடன்,
கவிதாசரண்

தொடர்ச்சி

எனக்கும் ஆசையாயிருக்கிறது;
தூரத்தில்
சக்கர நாற்காலியில்
உட்கார்ந்தவாறு நான்.

திடீரென பேரலை ஒன்றுவந்து
அதிர்ச்சியூட்டி
உன்னை இடுப்பளவு
நனைத்துவிட்டுச் சென்றபோது
கடற்கரையே குலுங்கும்படி
வாய்விட்டுச் சிரித்தாய்.
நானோ - நனைந்தவாறு
கவிதை எழுதிக் கொண்டிருந்தேன்.

யாருமற்ற கடற்கரை.
எல்லோரும் போய் விட்டார்கள்.
இருளின் சூழல்.
தனிமையின் நிரந்தரம்.
ஒற்றையில் நின்றிருந்தேன்
அலைகளை ரசித்தவாறு.
சுண்டல் பொரிகடலை
வண்டியை மூடிவிட்டு
கடைசியாக ஒருவன்.
தற்கொலை செய்துகொள்ள
தனிமையில் நிற்கிறானோ என
சந்தேகப்பட்டு,
எதையேனும் கேட்பானென
எண்ணினேன்.

அவனோ -
பேசாமல் சென்றான்,
பீடிபற்ற வைக்க - என்னிடம்
ஒரு தீக்குச்சிகூட கேட்காமல்.

தோழமை இருள்

யூமா. வாஸுகி

பனைமரச் சிரங்களை வாஞ்சையில் தடவி
கடக்கிறது நிலவு.
மரக் கைகளால் ஏறி
நட்சத்திரங்களைப் பறிக்கிறது.
ஏற்கனவே நீரில் ததும்பி
சிதறுபவைகள் போதாமல்,
சாந்தங் குழைந்த மலைமுகட்டில்,
ஒளி தெரியும் வினோத ரீங்கரிப்புகளில்,
காற்றுச் சரசரப்பில்,
வயற்காடு பேசுகிறது அருள்மொழி.
தொலைவான நூற்பாலை ஜெனரேட்டர்
ஒரு லயப் பின்னணியாக.
சிகரெட் புகையோடு - உன்
வார்த்தைகளையும் நெஞ்சிலடைக்கிறேன்.
டார்ச் விளக்கில் தடம் பிடித்து,
மாட்டுக் கொட்டிலின் இரண்டு
கயிற்றுக் கட்டில்களுக்கு
மெளனித்துத் திரும்புகிறோம்.
'ஆடோ - கன்றோ வந்து கட்டிலை உரசும்;
பயப்பட வேண்டா' மென்கிறாய்.
உன் பேச்சு முடிந்து
வெகுநேரங் கழித்து,
கடைசியாக உன்னிடம் ஏதோ
சொல்ல வேண்டிய தயக்கத்தோடு
உறங்க முயல்கிறேன் நானும்.
கற்களைக் கூட்டிவைத்து
அடைகாக்கும் கோழி
மதியம் போலவே
இப்போதும் முன்குகிறது.
(பெருமாள் முருகனுக்கு)

Printed by Mrs. Kavithasaran at 31, T.K.S. Nagar, Madras-19
and Published at 580, T.H. Road, Madras-21 & Edited by:
Kavithaasaran.